

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

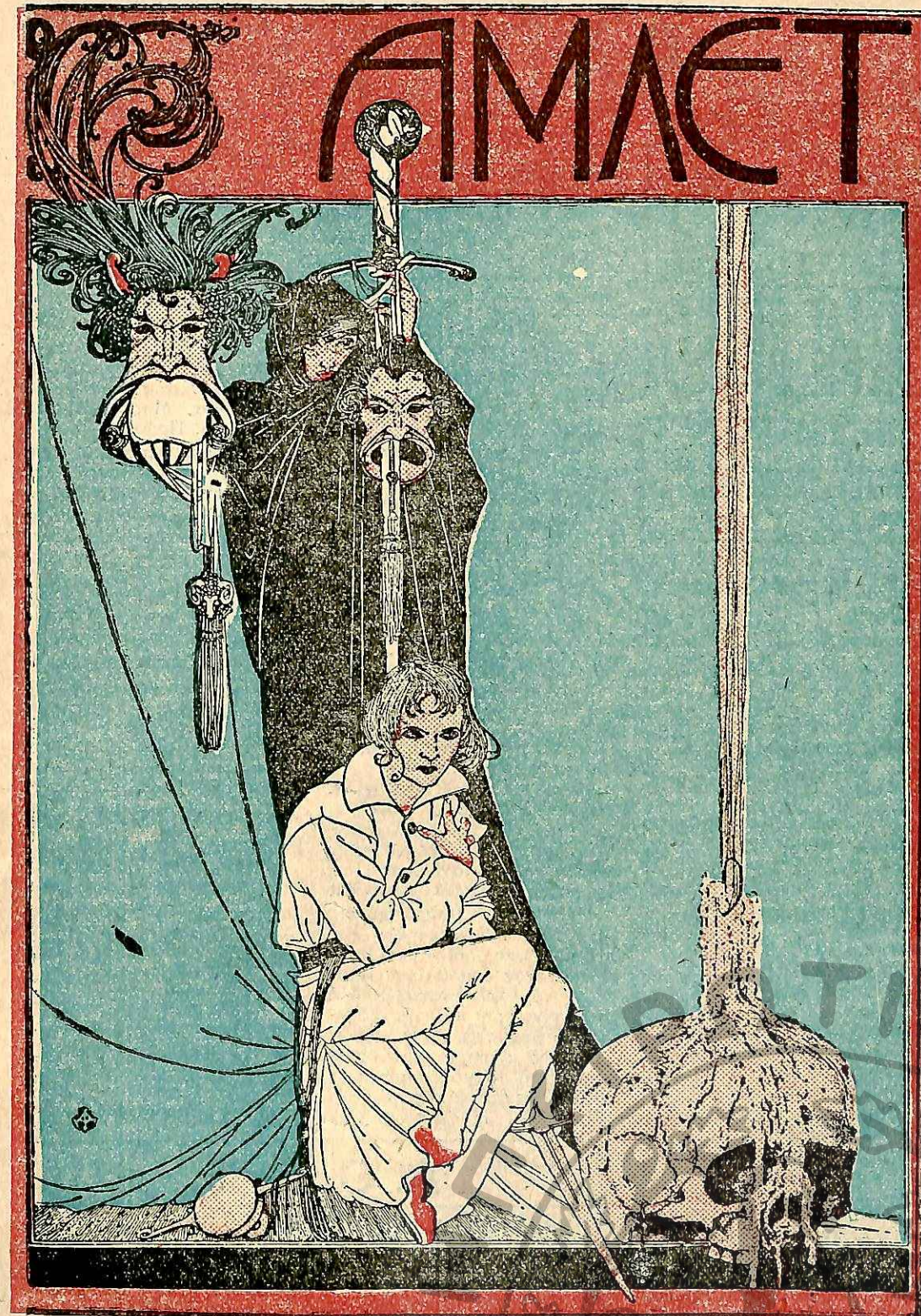


N 51
ΔΡΧ 5

72
ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ... ΝΟΒΕΛΛΑ ΤΟΥ ΖΟΖΕΦ ΠΕΝΟΝΤ

PHOTOGRAPH BY
ΠΕΛΑΙΑΝΤΑΝ



Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ,
ἰδοὺ ἡ ἀπορία...

ΣΑΙΕΠΗΡ



ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Θησαυρός

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 51

ΑΘΗΝΑΙ 28 ΜΑΪΟΥ 1939

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19

Γνωριμίες



ΜΕ ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΜΕ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΝΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. — ΔΥΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΠΑΙΝΙΩΣ». — ΟΠΟΥ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝ ΟΤΙ... ΕΝΑΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΖΕΙ

Ενας νέος σιωπηλός, σκυμμένος επάνω στά χαρτιά του — χαρτιά μεγάλα, μαύ — με άραδια-σμένα εμπρός του πολύχρωμα μολύδια και μελάνια, εργαζόταν ζωγραφικής, θυσιάζοντας στην εργασία του, κυνηγώντας ως τόσο ένα δικό του ιδανικό στην τέχνη μέσα από τη ρουτίνα της σκισσογραφικής καθημερινής του δουλειάς — έτσι εμφανιζόταν πάντα στη μνήμη μου ο Γεράσιμος Γρηγόρης. «Ε-τυχε, κατά καιρούς, στο παρελθόν, να συνεργασθώ με σε διάφορα περιοδικά. Πάντοτε ευγενικός, ουσιαστικός, αυτός είναι ο τίτλος του. Δεν θαρρώ... Αύριο θα σάς το φέρω. Και την άλλη μέρα μου το έφερε. Ένα βιβλίο, ογκώδες, καλοτυπωμένο, καλαίσθητο, δεμένο, με εξώφυλλο... σκι-παρισμένο από τον Γ. Γρηγόρη φυσικά. Ομολογώ πως το άνοιξα με κάποια δυσπιστία... Ένας ζωγράφος που γράφει, διηγείται, χμ!... Όσο όμως προχωρούσα στην ανάγνωση, τόσο περισσότερο έπειθόμουν ότι ο Γρηγόρης είναι περισσότερο ένας... διηγηματογράφος που ζωγραφίζει, ένας ζωγράφος που γράφει διηγούμενα...

Γιατί μέσα στα διηγήματά του Γρηγόρη υπάρχει ζωή, πνοή, συγκίνηση, πάθος. Υπάρχει τέχνη. Έχουν γραφή με διάθεση, με αγάπη. Και υποπτεύομαι ότι... αυτά αποτελούσαν το κρυφό ιδανικό που έκανε ονειροτόλο τον Γρηγόρη, στιγμές - στιγμές επάνω στη ζέση της ρουτινιερικής καθημερινής δουλειάς του. Θέλετε ένα μικρό δείγμα της τέχνης — του ύφους και του παλμού — του νέου αυτού βιβλίου;

«Εξέρετε...» «Εθγάλα κι' ένα βιβλίο...»

—Βιβλίο;

«Α, βέβαια, είχε τύχει κι' άλλοτε να σταματήσω το βλέμμα μου σε διάφορα ολιγοστιχά ποιήματα με την υπογραφή «Γ. Γρηγόρης» σε φιλολογικά περιοδικά νέων. Ο Γρηγόρης όμως, τότε, απέφυγε να μιλήσει γι' αυτά. Στενοχωριόταν μάλιστα όταν του τα ανέφεραν.

«Ωστε είχε εκδόσει ολόκληρο βιβλίο τώρα;

—Και τί βιβλίο είναι αυτό; Πώς το λένε;

—Ω, είναι μερικά διηγήματα... «Πορεία μέσα στη νύχτα», αυτός είναι ο τίτλος του. Δεν θαρρώ... Αύριο θα σάς το φέρω.

Και την άλλη μέρα μου το έφερε. Ένα βιβλίο, ογκώδες, καλοτυπωμένο, καλαίσθητο, δεμένο, με εξώφυλλο... σκι-παρισμένο από τον Γ. Γρηγόρη φυσικά.

Ομολογώ πως το άνοιξα με κάποια δυσπιστία... Ένας ζωγράφος που γράφει, διηγείται, χμ!... Όσο όμως προχωρούσα στην ανάγνωση, τόσο περισσότερο έπειθόμουν ότι ο Γρηγόρης είναι περισσότερο ένας... διηγηματογράφος που ζωγραφίζει, ένας ζωγράφος που γράφει διηγούμενα...

Γιατί μέσα στα διηγήματά του Γρηγόρη υπάρχει ζωή, πνοή, συγκίνηση, πάθος. Υπάρχει τέχνη. Έχουν γραφή με διάθεση, με αγάπη. Και υποπτεύομαι ότι... αυτά αποτελούσαν το κρυφό ιδανικό που έκανε ονειροτόλο τον Γρηγόρη, στιγμές - στιγμές επάνω στη ζέση της ρουτινιερικής καθημερινής δουλειάς του.

Θέλετε ένα μικρό δείγμα της τέχνης — του ύφους και του παλμού — του νέου αυτού βιβλίου;

«Ακούστε ένα απόσπασμα από το διήγημα «Παινώ»

της συλλογής:

«...Ε, σύ, με τ' άλλο-γο!... άκουσα ξαφνικά πίσω μου μια κοριτσίστικη φωνή

Γύρισα. Μια κοπελλιά ως δέκα τεσσάρων χρονών, στην ηλικία μου, έρχόταν πέρα απ' το πηγάδι. Βαστούσε στο κεφάλι έναν τέντζερη γεμάτο νερό κι' από τον τρυφερό της ώμο που θουλιούσε, κρεμόταν ένα μικρό βαρελάκι.

—Τί θέλεις; ρώτησα.

—Εσύ ήσουν που πήρες το μονόξυλο;

—Πότε; Ποιό μονόξυλο;

—Νά, το πρώι που πέρα-σες μια άργιτσια από δω μεριά.

—Ναί, γώ το πήρα.

—Κι' άφησες ξεσκάριω-ιο το κουπί να το πάρη η θάλασσα. Το ξέρεις;

—Δε θυμάμαι. Ξέρω γώ.

—Είσαι θουνίσιος, δε νοι-ωθείς. Άλλη φορά να ρω-τάς...

Είχε ζυγώσει τώρα και προχωρούσε δίπλα μου. Ά-λήθεια, δεν την είχα γνω-ρίσει. Είχε κιόλας το κεφα-λοπάκι της κατεβασμένο, τυ-λιγμένο στο πηγούνι. Το κρατούσε με τα δόντια λι-γο. Ήλθα από τ' άλλο γό-βλεπα μόνο τη μυτούλα της με μια ρανίδα νερού στην άκρη, φαινόταν λιγάκι τα μελαψά της μάγουλα και ιατί τσινούρα μαύρα πολύ, μακρούς. Στο στήθος της δυό στρονγγυλοί ήγκοι τεν-τώναν τον ξεπλυμένο αλα-τζά, το νερό κανάλιζε απ' τον τέντζερη και της έβρε-χε το μπουσάκι — το χρώ-μα του αλατζά σκούραινε εκεί 'πό το μούσκεμα...»

Τί παραστατικότης, αλή-θεια, έ;... Τί ζωντανά που

παρουσιάζεται η εικόνα, πώς δίνεται η ατμόσφαιρα; Θέλετε τώρα και μια κα-θαρά ειδυλλιακή σκηνή; Νά ένα άλλο απόσπασμα από το ίδιο διήγημα:

«...Την είδα νζνε άνήσυ-χη, λίγο φοβισμένη.

—Τί έχεις;

—Έχασα την κατοίκα, ξέοις. Κωστή. Έλα να πάμε ναζι να τη βρούμε.

Και μ' έπιασε από το χέρι.

—Από κει πάνω πάμε να βρούμε. 'Απ' τον 'Αη Γιώρ-γη...

Τρέχαμε χειροπιασμένοι. 'Υστερα σκαρφαλώσαμε κά-τι θράχια. Μπροστά αυτή, πίσω εγώ. Πρόσεχα στο πό-δι της εκεί, λίγο πιο πάνω απ' τον αστράγαλο, μια γρατσουνιά απ' άγκάθι εί-χε και μια σταλαγματιά μι-κρή αίμα ήταν ξεραμένο—άκρη. 'Ακουγα την άνα-πνοή της. Κι' όλα ταυτά, και το πόδι της το μελαψό, και το παληό της φουστα-νάκι κι' η γίδα ή άσπρη και το θράχια π' ανεβαίνα-με και το αίμα της, ή στα-λαγματιά, κι' ο ανασασμός της κι' η λαχτάρα μου, μου φαινόταν σαν πράγματα δικά μου πολύ κι' αγαπη-μένα μου πράγματα, σάμ-πως νάχα εγώ γεννηθί μαζί της...»

Καιρό είχε ν' άκουσθί ά-πό «νέο» μια τέτοια φωνή. 'Από τον Γρηγόρη, τώρα, περιμένω κι' άλλα έργα, κι' άλλες εκπλήξεις... Πάν-τως, τον εύχαριστώ γιατί μου χάρισε, με το βιβλίο του αυτό, ένα μεγάλο άγα-θό: το αγαθό του άδολου ένθουςιασμού...

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

A. O. Δ. O.

ΤΙ ΤΡΩΕΙ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩ-ΠΟΣ

Για να φθάση κανείς 20 ετών πρέπει να κα-ταναλώση τα εξής:

Ψωμί 2.756 δκ., νερό 4.170 δκ., κρέας 1.032 δκ., τυρί 246 δκ., λάδι 249 δκ., ζάχαρι 429 δκ., αλάτι 150 δκ. 'Ητοι το όλον 9.177 δ-κάδες τρόφιμα.

Η ΥΠΕΡΒΟΛΗ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΡΑΓΜΑ ΕΙΝΕ ΠΑΘΟΣ!

Η πολλή ανάπαυσις άπο-νεκρώνει. 'Ο πολὺς θόρυβος φέρνει παρα-ζάλη. 'Η μεγάλη ψυχρότης είνε άκηδία. 'Η πολλή ένε-ρ-

γητικότης άνήσυχία. 'Ο πο-λὺς έρως άποτυφλώνει το μυαλό. 'Η μεγάλη χρῆσις φαρμάκων δηλητηριάζει. 'Η πολλή λεπτότης είνε πα-νουργία. 'Η μεγάλη αὐστη-ρότης είνε σκληρότης. 'Η μεγάλη τόλμη αὐθάδεια. 'Η μεγάλη οίκονομία είνε φιλαργυρία. 'Η πολλή άγα-θότης είνε αδυναμία. 'Η με-γάλη καλωσύνη είνε βάρ-ρος. 'Η μεγάλη έλευθεριό-της είνε παραλυσία. 'Η πολ-λή ευγένεια είνε δουλοπρέ-πεια. 'Η μεγάλη πίστις είνε άπάτη. 'Ο πολὺς έγωισμός είναι ζηλοφθονία. 'Η μεγά-λή άνεκτικότης είναι άνοη-σία. 'Η μεγάλη επίδειξις πνεύματος είναι ζημία. 'Οι ήδονές άδηγοῦν στὸν τάφο.



ΕΙΔΥΛΛΙΑ 'Επαγγελματικά

Μιά νέα έμμετρη σατυρική σειρά

του συνεργάτου μας ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΦΟΥΡΝΑΡΗ

Νομίζω πως δεν θάχετε αντίρρηση καμιά αν ήδη εξετάσωμεν

και έμβριθώς σπουδάσωμεν πώς έρωτεύεται αυτός, που βγάζει τα ψωμιά. Στόν έρωτα ο φούρναρης είνε πολύ θερμός και αν και ψήνεται στο πύρ είνε λιγάκι... ώμος. Ποτέ καμιά άπειραχτη δουλίτσα δεν αφήνει. Μ' αυτές που φέρνουν φαγητά, ο άθλιος... τ ά ψ ή-

(ν ε ι.)
«Όταν, λοιπόν, του φούρναρη μια νέα του άρέση, ποτέ δεν καταδέχεται στα πόδια της να πέση, άλλ' άπευθείας την καλεί και της μιλά σταράτα: —'Ακουσ' εδώ, κοπέλλα μου. Τά σκέρτσα σου πα-

(ρ ά τ α.)
Φούρναρη φίλη αν γενής θά είνε προς τιμή σου. Γιατί με μένα, βρέ κουτή, θά βγάξης... τ ό ψ ω-

(μ ι σ ο υ.)
Είνε στο φλέρτ του πάντοτε λιγάκι τολμηρός. Μιά δεσποινίδα όμορφη μόλις την συναντήση θά της μιλήση εύχερώς και την εξομολόγησιν θά της την... ξ ε φ ο υ ρ-
(ν ι σ η.)
Τόν κάνει το έπάγγελμα με θερμή ν' αγαπή.

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΟΥ

Και τώρα άς μιλήσωμεν ένταυθα άνευ δόλου όλίγον για τον έρωτα και του βιβλιοπώλου. Όταν αυτός έρωτευθῇ μια όμορφη κοπέλλα την βλέπει έ-στατικός, την βρίσκει αίσθηματικήν, σαν νάτανε νουβέλλα και την ύμνει... έκδοτικώς: —'Ω, είνε άριστούργημα! λέγει για την μικρή. Μονάχα είνε πράγματι λιγάκι ζωηρή, σαν έκδοσις, που ά δ ε τ ο ς είνε την βιτρίνα μένει. Ένώ εγώ θά ήθελα να ήτανε... δ ε μ ε ν η.

Είνε στην φίλη του πολύ περιποιητικός. Για να την κάμη να χαρή τα δυνάτά του βάζει και τις έπιθυμίες της εύκόλως, ως εικός, στα μάτια της δ ι α β ά ζ ε ι. Διά περιποιήσεων την περιβάλλει άπείρων. Μόνο που είνε κάποτε δίχως να θέλη είρων.

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΡΑΣ

Λίγα και για τον έρωτα θά πούμε της μοδίστρας, αυτής της πάντα ούλτρα-σικ και της άνδροχωρί-στρας.

Μία μοδίστρα δεν μπορεί άνέραστη να μένη, μά θάχη πάντα στην καρδιά και κάποιαν αγαπίτσα με κάποιον κύριον κομψόν θά είνε τσιμπημένη έκτος αν έχη τσιμπηθῇ από καμιά καρφίτσα.

'Ιδίως σαν έργάζεται και βάζει την ποδιά του, ή κάθε άρτηρία του με πυρετόν κτυπά. Είνε θερμά τα στήθη του και... φροῦνος ή καρδιά (του).

Είνε γλεντζές στόν έρωτα και μόλις αγαπήση το ρίχνει έξω για καλά και... φούρνος μήν κα- (πνίση.)

Συχνά τα ψήνει με πολλές μικρές ή ψ ω μ ω μ έ- (ν ε ς.)
και έχει πάντα, όπως λέν ...φουρνιές τις έρωμένες. Μά κάποις, τέλος, θά βρεθῇ που θά του πῇ με γέ- (λιας.)

—Για να με κάμης φίλη σου, θά φῆς... πολλά καρ- (βέλια.)

Στο τέλος βέβαια κι' αυτός παθαίνει την ζημιά και βλακωδώς νυμφεύεται ο τάλας μ' ένα θῆλυ, όποτε αυτός παιδεύεται να ψήνη τα ψωμιά κι' αυτή του ψήνει συνεχώς το ψάρι εις τα χείλη. 'Απ' τον φτωχό ψωμά ζητά καπέλλα και φορέματα του λέγει δε κατάμουτρα: «'Ακουσ' εδώ, βρέ (χάχα.)

μία γυναίκα δεν μπορεί να την περνά με ψεύ- και «ούκ έπ' άρτω ζήσεται ο άνθρωπος μονάχα».

«Αν του ελπή ή φίλη του να βάλουε στεφάνι, ν' ανοίξουε νοικοκυριά και να περνάουε φίνα, εκείνος με μειδίαμα της λέγει μάνι-μάνι: —Του χάμσουν την εδιάβασες, αγάπη μου, την (π ε ι ν ας.)

Μά κάποτε απ' τις πολλές φορές, που έρωτεύεται συμβαίνει τ' αναπόφευκτον κι' ο άτυχής παντρεύ- (εται.)

Με άλλα λόγια, δηλαδή, κάνει άνουσιούργημα απ' την πολλή βλακεία του και την τρανή μαρία και επαναλαμβάνεται έτσι το άριστούργημα του Δοστογιέφσκυ: «'Ε γ κ λ η μ α —άλλά— και (τ ι μ ω ρ ί α)!

Αυτόν τον τίτλον μόνος του δίνει στη συμφορά του, απ' όλην δε του γάμου του αυτήν την ιστορία ο γάμος είν' το «ε γ κ λ η μ α» ενώ ή πεθερά του είνε ή... «τ ι μ ω ρ ί α».

—'Αν δη κανέναν όμορπον, έμβρόντητη θά μένη, και θ' ανακράξη: «Κύττα τον! 'Αχ, είνε φιγού- (ρίνι)».

Κι' αν δη κανέναν πλούσιον, μένει έκστατική και θάθελε άπάνω του να μάθῃ... κ ο π τ ι κ ή!

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑ



ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΕΣ

Κείμενο και εικονογράφησης
ΦΟΡΤΟΥΝΙΝΟ ΜΑΤΑΝΙΑ

Από την εποχή που ο γυιός του Άδαμ έμαθε να σκοτώνει, από τότε ο άνθρωπος βρήκε μεγάλο ενδιαφέρον στην κατασκευή δηλητηρίων.

Οι Έλληνες ήταν ευφύεστοι σε αυτή την τέχνη, αλλά δεν μεταχειρίζονταν ποτέ τα δηλητήρια αυτά ως μέσον για να εξοντώσουν τον έχθρο τους εν καιρώ πολέμου.

Οι Ρωμαίοι έδωσαν μεγαλύτερη ακόμη προσοχή στην εφεύρεση αυτή και την επέλεγον. Πολλοί έπεδόθησαν με αληθινό πάθος στην κατασκευή τρομερών δηλητηρίων και οι περισσότεροι εξ αυτών ήταν γυναίκες.

Ίσως η πιο είδικη ήταν η Λοκούστα. Φαντασθήτε ότι κατά το τέλος του έτους 54 μ. Χ. η εφεύρεση της Λοκούστας χρησιμοποιήθηκε για τον Ρωμαίο Αυτοκράτορα Κλαύδιο. Αυτός ο σύζυγος που άπατήθηκε τόσες φορές απ' τη γυναίκα του, σε μια στιγμή φόβου, ζήτησε την βοήθεια της Λοκούστας για να έλευθερωθεί πια απ' την αχόρταχη και άμαρτωλη Αυτοκρατορία Μεσαλίνα.

Η δεύτερη γυναίκα του Άγριππίνα, μητέρα του Νέρωνος έπιθυμούσε ο αντίξωός της γυιός να βρίσκεται πάντα στην εύνοια του Κλαυδίου.

Αλλά και ο Κλαύδιος είχε γυιό τον Βρεταννικό και είχε περισσότερες βλέψεις σ' αυτόν.

Η ζήλεια της Άγριππίνας για την προτίμησι αυτή του Κλαυδίου ήταν φοβερή και αποφάσισε να εξαφανίσει τον Αυτοκράτορα δια μέσου των δηλητηρίων.

Στη Ρώμη ήταν αδύνατον να φέρει εις πέρας την κακούργη απόφασί της, γιατί πολλοί επιτηρούσαν τον Αυτοκράτορα. Γι' αυτό προσποιήθηκε την άρρωστη και αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την Ρώμη, ως πού ν' αποκατασταθί η υγεία της σε κλίμα γλυκύτερο.

Της ήταν επίσης αδύνατον μόνη της να εκτελέσει το έργο της και ζήτησε την βοήθεια της Λοκούστας.

Αυτή η τρομερή και έξυπνη γυναίκα θυσίασε την ζωή της σε πειράματα το-

ξικολογίας και ήταν πια εις θέσιν να προηβήναι τα τελευταία δηλητήρια χωρίς ν' αφήνουν ίχνη.

Επειδή ο Κλαύδιος ήταν λαίμαργος, του παρασκευάσε μανιτάρια περίφημα σεβρισιμένα. Μόλις τα έφαγε εκείνος, άρχισε να κάνει έμετό και έτσι το δηλητήριο βγήκε χωρίς ο Αυτοκράτωρ να πεθάνει, όπως ήλπιζαν.

Η Άγριππίνα μόλις συγκρατούσε την όργη της, αλλά η πονηρή Λοκούστα δεν απέλιπσε, ούτε έχασε την ψυχραιμία της.

Για να καταπραΰνουν τους έμετους, έκάλεσαν τον γιατρό Ξενοφώντα, ο οποίος πήρε ένα φτερό και γαργάλεσε τον λάρυνγα του Κλαυδίου, αλλά σε λίγα λεπτά ο Αυτοκράτωρ πέθανε στα χέρια του, γιατί η Λοκούστα είχε κατορθώσει κρυφά να βουτήξει το φτερό σ' ένα δηλητήριο.

Ένα χρόνο αργότερα, η περίφημη δηλητηριάστρια βρισκόταν σε μεγάλη στενοχωρία. Η προστασία της Αυτοκρατορίας είχε χαλαρωθεί και ο Ιούλιος Τόλιος την επέβλεπε αυστηρά. Είχε πάντα την εύνοια των πλουσίων, αλλά όχι και των ισχυρών.

Ένα χρόνο τώρα ο Νέρων βασίλευε, αλλά δεν ήταν και έντελως ήσυχη η Άγριππίνα, επειδή ζούσε ο Βρεταννικός, ο οποίος διεκδικούσε κι' αυτός τον θρόνο. Για τον λόγο αυτόν ξαναθυμήθηκε την Λοκούστα και φρόντισε να μην επιβλέπεται τόσο αυστηρά απ' τον Ιούλιο Τόλιο.

Η πρώτη έλπίσιν έναντίον του αθώου και καλού Βρεταννικού, που δεν ήταν ακόμα 15 χρόνων, απέτυχε. Ο δε Νέρων άρχισε σε τέτοιο σημείο, που παρ' όλα τα 18 μόλις χρόνια του, απέκάλυψε τον έλεονό χαρακτήρα του.

Έβρισε όλο το περιβάλλον του και διάταξε να θανατωθί η Λοκούστα εάν το ταχύτερο δεν του παρασκευάσε ένα φίλτρο δίχως γεύσι και δίχως όσμη που να προκαλούσε αυτόστιγμει τον θάνατο. Όταν το φίλτρο έτοιμάστηκε, θέλησε ο Νέρων επί παρουσίαν του να δοκιμαστή πρώ-

τα σ' έναν χοίρο και σ' ένα άρνι. Τα αποτελέσματα υπήρξαν άκαριαα.

Ο Βρεταννικός είχε τον τίτλο του πρίγκιπος και γι' αυτό όπως όλοι στην Αύλη είχε έναν ύπηρέτη που δοκίμαζε τα φανητά και τα κρασιά του πριν τα γεύθι ο ίδιος.

Μια μέρα, ενώ βρισκόταν στο τραπέζι, μεταξὺ των άλλων εδεσμάτων που του προσέφεραν, του είχαν παραθέσει και ένα αρωματωδες αλλά πολύ ζεστό ποτό. Κατά το έθιμο, ήπιε πρώτα ο ύπηρέτης και αφού πέρασε ένα λεπτό προσέφερε το κύπελλο στον πρίγκιπα. Καθώς ήταν όμως πολύ ζεστό και ο Βρεταννικός διψούσε, έπρόσθεσε άκριτο κρύο νερό και ήπιε. Σηκώθηκε με κάποια αδιαθεσία απ' το τραπέζι, αλλά το απέδωσε στην πολυφαγία του, ενώ ο ύπηρέτης του έπεφτε την ίδια ώρα χάμω νεκρός. Το κρύο νερό εξουδετέρωσε το δηλητήριο! Το λάθος δεν ήταν της Λοκούστας, γι' αυτό απέθηκε έλεύθερη και άρχισε πάλι με μεγαλύτερο ζήλο να παρασκευάζει φίλτρα. Της επέτρεψαν να έχη μαθήτριες, ούτως ώστε τα μυστικά της να μην χαθούν με τον θάνατό της.

Επειδή, καθώς είπαμε, οι ύπηρέτες ήταν υποχρεωμένοι να δοκιμάζουν τα φαγητά πριν δοθούν στους κυρίους, βρήκαν άλλα μέσα. Δηλητηρίαζαν τα δίκονα μαχαίρια από την μία μεριά μόνον. Έτσι, γι' ο ύπηρέτης το μισό μήλο και προσέφερε το δηλητηριασμένο στον μέλλοντα να πεθάνει. Έργάζονταν και τα λουλούδια ακόμη με μιάν είδικη σκόνη, και όποιος τα μύριζε έβρισκε τον θάνατο.

Σε όλους τους αιώνας οι κατασκευαστές των δηλητηρίων έβρισκαν προστασία απ' τους ισχυρούς κάθε τόπου.

Στη Γαλλία δεν υπήρχε αριστοκρατίας που να μην έχη κορυμμένο μεταξὺ των κοσμημάτων του ένα φιαλίδιο θανατηφόρου δηλητηρίου.

Πιθανόν οι Βοργίαι να χρησιμοποιούσαν το δηλητήριο που έφερε τον θάνατο στον Βρεταννικό 15 αιώνας πριν, γιατί η καταραμένη αυτή οικογένεια έκανε μεγάλη χρήση φίλτρων, για ν' απομακρύνει κάθε άνθρωπο έμπόδιο.

Η μόρα όμως έπεφύλασσε για τον Βοργία Πάπα Άλέξανδρο μιάν αντίξια τιμωρία. Κατά λάθος έμπέρεψε τα μπουκαλάκια των ποτών του και ήπιε αυτό το δηλητήριο που είχε ετοιμάσει για κάποιον καρδινάλιο.

Άλλος συχνός τρόπος δηλητηρίασεως του μεσαιώνος ήταν το δηλητηριασμένο δαχτυλίδι, μια Βενετική εφεύρεσις. Το πετράδι του δαχτυλιδίου ήταν μιά γυάλινη φουσκίτσα που περιείχε το δηλητήριο.

Στον κύκλο του δαχτυλιδίου βρισκόταν ένα μικρό έλατήριο που συγκοινωνούσε με το πετράδι και μ' έναν απλό χειρετισμό, αν έπιεζε κανείς το έλατήριο αυτό, έσπαζε η φουσκίτσα, προκαλούσε μιά έλαχιστη άμυχή, το δηλητήριο έμπαινε στο αίμα και προκαλούσε τον θάνατο του θύματος.

Ας επανέλθουμε όμως στην άπαρημονία των μαγισσών εκείνων, που τα κατορθώματά τους έμειναν στην Ιστορία. Κατά τα μέσα του 17ου αιώνας, η Ρώμη ήταν το θέατρο τρομερών δηλητηριάσεων. Πολλοί πλούσιοι σύζυγοι της αριστοκρατίας επέβαιναν λίγων καιρό μετά τον γάμο τους.

Εν τώ μεταξὺ οι υπεύθυνοι του θανάτου των δεν έδισταζαν να μπαίνουν στις εκκλησίες της Ρώμης και να εξομολογούνται τα κριμάτα των στους ιερείς, στους ανθρώπους αυτούς που ήταν δεσ-

μευμένοι με τον όρκο της εκκλησίας σε πολύτην εχεμύθεια.

Τόσες πολλές και όμοιες ήσαν οι εξομολογήσεις του είδους αυτού, που οι ιερείς θεώρησαν τέλος καθήκον τους να ειδοποιήσουν μὲν την κυβέρνηση, χωρίς όμως να αποκαλύψουν τα όνόματα των εξομολογουμένων. Έτσι έμειναν πιστοί στον όρκο τους και την συνειδήσί τους είχαν αναπαυμένη.

Η έξουσία, ευχαριστημένη απ' την νύξι αυτή, δεν έπιασε τους κληρικούς για περισσότερες λεπτομέρειες, αλλά άρχισε άμέσως η έρευνα.

Οι ύπνοινες έστράφησαν στο σπίτι μιάς χειρομάντιδος, ονόματι Γεοργίνιας Σπάρα. Εκεί έσύχναζαν νέες κυρίες αριστοκρατίας που έμπιστευονταν τα μυστικά και τους πόθους τους στην Σπάρα, ή οποία κατόπιν άδρας πληρωμής τους έπρομήθευε το είδος του δηλητηρίου που έπιθυμούσαν.

Σε λίγο η Γεοργίνα Σπάρα συνελήφθη, αλλά μόνον κατόπιν τρομερών βασανιστηρίων απέκαλυψε τα όνόματα των συνενόχων της.

Η αποκάλυψις αυτή έκαμε μεγάλη, άπροσδόκητη εντύπωσι στην κοινωνία της Ρώμης, γιατί κυρίες της άνωτάτης αριστοκρατίας που το κοινόν σεβόταν και έθαύμαζε ως τότε, βρισκονταν στον κατήλο των κατηγορουμένων και με άπιας αποδείξεις. Οι καταδίκαις υπήρξαν άμειλντες.

Η Σπάρα και μερικὲς από τις συνενόχους της καταδικάσθηκαν σε μαρτυρικό θάνατο. Άλλες αναγκάστηκαν να δώσουν δόλοκληρη την περιουσία τους και να εγκαταλείψουν την Ρώμη για πάντα και οι περισσότερες υπέστησαν την έξευτελιστική τιμωρία να σερβούν σχεδόν γυμνὲς στους κεντρικούς δρόμους της Ρώμης. Η καθεμιά συνοδευέτο και από έναν στρατιώτη που κρατούσε την ώραία αριστοκρατία δεμένη μ' ένα σχοινί απ' τη μέση και σε κάθε δυο-τρία βήματα έμαστίγωνε το τριανταφυλλένιο της δέρμα, που ως τότε ήταν μόνο συνηθισμένο σ' αρωματωμένα μπάνια, στις πομάδες και στις πούδρες.

Μερικὲς υπέφεραν με υπεργράνεια το μαρτύριό τους, άλλες όμως καταλαμβάνονταν από ύστερικές κρίσεις.

Χιλιάδες θεαταί παρακολουθούσαν την έξευτελιστική αλλά και δικαία τιμωρία. Σύγχρονος της Σπάρας ήταν και μιά άλλη φοβερή φαρμακεύτρια, που αυτή δεν σεβάστηκε ούτε τους ιερούς τόπους των μοναστηρίων και των εκκλησιών. Εκεί σφηντούσε την πελατεία της και έφερνε εις πέρας το καταχθόνιο έργο της.

Κατασκευάζε ένα άχρωμο και άγευστο δηλητήριο που μόνον μερικὲς σταγόνες του προκαλούσαν τον θάνατο. Για να μπορεί, χωρίς να την υπομιαστούν, πιδ έλεύθερα να διεξάγῃ το εμπόριό της, ή πανούργα αυτή μέγαιρα χρησιμοποιούσε τις εικόνες διαφόρων Αγίων, στις ετικέτες των φιαλιδίων του θανάτου.

Επί 50 χρόνια κατώρθωσε να διαφύγῃ την σύλληψι ή καταραμένη αυτή Θεοφάνεια. Αλλά το καλό παράδειγμα της Ρώμης είχε γίνει γνωστόν και τα αντίστοιχα μέτρα που έλαβε ο αντιβασιλεὺς της Νεαπόλεως ήσαν τέτοια που στο τέλος υπέκυψε και ή Θεοφάνεια στην δικαιοσύνη. Υπὸ την πίεσι των βασανιστηρίων, ώμολόγησε ότι είχε προμηθεύσει δηλητήριο σε 600 άτομα!

Η τιμωρία της γηρας Θεοφάνειας ήταν πολύ άσχημη.

Εν τώ μεταξὺ παρόμοια κατασκευάζοντες λαμβάναν και στην Γαλλία, όπου ή τότε γαλλική έξουσία ήταν καίρια, και μόλις ένα έλατήριο ή ένας αλφιδιός θάνατος γινόταν γνωστός έπρεπε να θά-

θη ο ένοχος. Φυλάκιζαν και αθώους ακόμη ως πού ν' αποκαλυφθί ή αλήθεια.

Κάποιος Γάλλος αξιωματικός, ονόματι Σαιντ-Κρουά ήταν τότε φυλακισμένος στη Βασιλίκη. Εκεί έκαμε την γνωριμία με έναν καταδικασμένον εις θάνατον, ο οποίος πριν εκτελεσθί απέκαλυψε στον αξιωματικό το μυστικό της κατασκευής δηλητηρίου.

Μόλις ο αξιωματικός αφέθηκε έλεύθερος, συνεδέθη με την μαρκησία του Μπενβιλίε, μιά νέα και έξυπνη γυναίκα που έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον στις εκμυστηρεύσεις του Σαιντ-Κρουά και του διέθεσε χρήματα και ένα εργαστήριο στον πύργο της για τα πειράματά του. Η ίδια ή μαρκησία παρακλόουθεσε τα πειράματα αυτά και δεν ήρκετο μόνον να βλέπῃ τα όλέρια αποτελέσματα στα ζώα, αλλά χορηγούσε το δηλητήριο υπό τύπον φαρμάκου και σε άρρώστους, δεδομένου ότι συχνά έπεσεκέπτετο τα νοσοκομεία και έθεωρείτο άγια και φιλεύσπλαχη γυναίκα. Αργότερα έσπάρπισε τον θάνατο και στην ίδια την οικογένειά της. Δηλητηρίασε τον πατέρα της και τον αδελφό της για να πάρῃ στην κατοχή της όλοκληρη την περιουσία τους.

Δεν πέρασε όμως πολλὸς χρόνος και συνέλαβε το καταχθόνιο σχέδιο να απαλλαγῇ και από τον άνδρα της. Αλλά ο Σαιντ-Κρουά συμπαθούσε πολύ τον αγαθό μαρ-

κήσιο και του έδωσε ένα αντίδοτο, που του έσωσε την ζωή. Κανείς δεν μπορούσε να υπομιασθί την μαρκησία, και τα κατορθώματά της θα συνεχίζονταν εάν μιά άπροσδόκητη σύμπτωση δεν έφερνε την άστυνومία στα ίχνη της.

Ο Σαιντ-Κρουά βρέθηκε νεκρός στο μυστικό εργαστήριό του. Κατασκευάζε νέα φίλτρα και για να προστατεύεται από τα άερια και τις δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις φορούσε μάσκα. Από άπροσέξια όμως ή μάσκα του έπεσε και πριν προλάβῃ να προφυλαχθί, οι ατμοί εισέχωρσαν στους πνευμόνάς του και δηλητηρ άσχημα μόνος του!

Στην έρευνα που έγινε μέσα στο πειραγγο εργαστήριο βρέθηκε ένα κουτί συστημένο στην μαρκησία ντε Μπενβιλίε. Περιείχε όλα τα είδη δηλητηρίων που υπήρχαν: αυτά που προκαλούσαν τον άκαιριο θάνατο, κι' άλλα που έφεραν τον άργό και άνεξήγητο, χωρίς ποτέ ν' αφήνουν τα φίλτρα αυτά κανένα ίχνος. Υπήρχε επίσης κι' ένα γράμμα που απέκαλυπτε την ένοχη και των δύο.

Το σπίτι της μέγαιρας κυκλώθηκε από παντού αλλά όταν ήλθαν να την συλλάβουν, το πουλί είχε ήδη πετάξει απ' το κλουβί. Η μαρκησία μόλις είδε τον Σαιντ-Κρουά νεκρό κατάλαβε τον κίνδυνο που διέτρεχε και έσπευσε να εξαφανισθί. Αφῃσε το Παρίσι και πήγε



Ο καταδικασμένος στην θάνατο Σαιντ-Κρουά, πρὸς το γαλλικόν έδαφος, για να επιτύχῃ την σύλληψι της.

στην Άγγλία. Έπ' 3 χοδνία ζούσε μιδ ήσυχη ζωή, μετά όμως έφυγε ξαφνικά για τὸ Βέλγιον. Έκει προσποιώταν τήν άπαρηγόρητη χήρα πού έγκατέλειπε όλα τὰ εγκόσμια και τήν λαμπρά κοινωνική της θέσι και πήγε νά βρη άνακούφισι σ' ένα μοναστήρι, μένοντας ως άπλή επίσκεπτρια.

Έν τῷ μεταξύ ή γαλλική άστυνομία δέν είχε κουρασθῇ νά συνεχίση τις έρευνές της για τήν εξαφάνισι της κακούργου γυναικάς. Και εὐτυχώς ή έπιμονή της εστέφθη από πλήρη έπιτυχία, γιατί σέ λίγο άνεκάλυψε τέλος τὸ καταφύγιό της.

Ένας-τοληρὸς και ώραίος άξιωματικός, μεταμφιεσμένος σέ άδβδ, έπεσκέφθη τὸ μοναστήρι. Έκει συντρόφωρε ταπεινά τήν μαρτυρία, ή όποία έδρυσκε έξαιρετικά εύχάριστη τήν συναναστροφή τοῦ άδβδ και έκαναν μαζί συχνούς περιπάτους.

Ο νόμος δέν επέτρεπε στόν άξιωματικό νά τήν συλλάβη στό βελγικό έδαφος, γι' αυτό ή προσπάθειά του ήταν νά προσπεράσουν τὰ σύνορα και νά βρεθοῦν έξω και για λίγο σέ γαλλικό έδαφος.

Κάποτε, ή ποθητή αυτή ήμέρα ήρθε. Η μαρτυρία, χωρίς ποτέ νά φαντασθῇ τήν παγίδα, πού τις έτοιμάζε ό συμπαθέστατος άδβδς, εθαύμαζε ξεγνοιασστη τήν όμορφιά τών τοπίων τοῦ γειτονικοῦ κρά-

τους. Άστραπιαίως, με ζήλευτή έπαγελματική ταχύτητα, της πέρασε ό άξιωματικός τις χειροπέδες και με ένα ελιωνικό χαμόγελο της άγγηγγελε ότι βρίσκονταν ήδη σέ γαλλικό έδαφος και ότι έν δύνάμει τοῦ νόμου τήν συνελάμβανε.

Έκει κοντά στάθηκε ένα άδειο άμάξι, και σ' ένα σύνθημα τοῦ άδβδ παρουσιάστηκαν κι' άλλοι άξιωματικοί και επί τέλους συνελήφθη κι' αυτή ή ιστορική φαρμακείτρια στήν παγίδα.

Στό μοναστήρι κανείς δέν ύποψιάστηκε ποτέ ότι στήν έξαιρετική εμφάνισι της μεγάλης εκείνης κυρίας πού με τόση εύλάβεια παρακολουθοῦσε τις προσευχές και ζούσε μαζί τους τήν μοναχική ζωή, κρυβόταν ένα παρόμοιο τέρας!

Η πολυτάραχη ζωή της μαρτυρίας τοῦ Μπενβίλιε δέν ξεχάστηκε γρήγορα από τήν Παρισινή κοινωνία. Η τιμωρία της ύπηρξε φοβερή, αλλά ποτέ άρκετή για νά εξιλεωθῇ από τὰ άμαρτήματά της. Τήν έδεσαν κι' αυτή μ' ένα σχοινί από τή μέση και σχεδόν γυμνή τήν περιέφεραν στούς δρόμους τοῦ Παρισιού, όπου ό όχλος της έπεφύλαξε κάθε ταπεινωτική εκδήλωση. Η διαπομπευτική αυτή λιτανεία έφθασε ως τὸν καθεδρικό ναό της Νότρ Ντάμ κι' εκεί ή τραγική μαρτυρία άπαγχονίστηκε.

Φ. ΜΑΤΑΝΙΑ



ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΚΟΝΤΕΥΕ νά ξημερώση κι' ό γέρο Πανέμ, ό μέγας έξερευνητής τοῦ άπείρου, πού είχε στό ένεργητικό του τήν άνακάλυψι δεκάδος όλόκληρης άγνώστην μικροκόσμων, σκυμμένος επάνω στό τηλεοπτικό μηχανήμα του, εξακολουθοῦσε νά μετακινῇ αδιάκοπα τὰ άπειρόριθμα ποικιλόσημα κουμπάκια. Καί, καθώς τὰ δάχτυλά του έπαιζαν νευρικά επάνω στό φωτεινό ταμπλώ τοῦ μηχανήματος, σάν άστραπές περνοῦσαν διάφορες σκηνές, τότε ζωηρές και πότε άττονες, ένῳ ήχοι ακαθόριστοι, φωνών και θορύβων μαζί, έγέμιζαν τήν κρυστάλλινη σάλλα τοῦ στούντιο τοῦ μεγάλου έξερευνητοῦ.

Νταρίμ! έβρισε στή γλώσσα τών Οδρανίων ό γέρο Πανέμ, κατηύθυνε τὰ υπεραίθρια έπιμήκη κύματα και στά πιό άπομακρυσμένα αστέρια, έφθασα ακόμα ως τὸν Πολιεδεύκη και τὸν Δευκαλιώνα, και δέν τοὺς διέκρινα πουθενά. Τί νάχουν γίνει τάχα!

Οι πρώτες ακτίνες τοῦ ήλιου άρχισαν νά παιχνιδίζουν επάνω στά διάφορα έπιπλά της σάλλας και, κουρασμένος, άπογοητευμένος, ό έξερευνητής τοῦ άπείρου έγειρε για μιά στιγμή στήν πολυθρόνα του. "Απλω-

σε μετά τὸ χέρι του σ' ένα διπλανό τραπέζάκι, πήρε μέσα από ένα σκαλιστό βαθούλωμα κάποιο σάν μικρό κουφέτο και φέροντάς το στό στόμα του, έμονολόγησε:

— Άς πῶ λίγο ζαρκαδόζωμο, θά με τόνωση άρκετά.

Έπίεσε έπειτα μιά μικρή προεξοχή τοῦ χεριού της πολυθρόνας του κι' ένῳ τὸ υγρό φῶς πού πλημμύριζε τή σάλλα έσβυσε άπτότομα, ό γέρο Πανέμ έκλεινε τὰ μάτια του άφήνοντας έναν βαθύ στεναγμό.

Δέν πέρασαν παρά λίγες στιγμές μονάχα, όποτε από τὸ άνοιγμα της κάτω γωνιάς της σάλλας έφάνηκε μιά όμορφη νέα πού φαινόταν έτοιμη νά όρμησι πρὸς τὰ μέσα. Είθε όμως τὸν έξερευνητή πού κοιμώταν ξαπλωμένος στήν πολυθρόνα του και κατάντας στίς μύτες τών ποδιών της προχώρησε πρὸς τὸ τηλεοπτικό μηχανήμα και άρχισε νά πιέζη τὸ ένα ύστερα από τ' άλλο διάφορα κουμπία. Δέν φαίνεται νά Ικανοποιείτο από τὰ πούβλεπε κι' άκουε μέσ' από τὸ μηχανήμα και με ζωγραφισμένη τήν άδηνάμια σὸ πρόσωπο, ριχνοντας πού και πού λοξές ματιές στόν κοιμισμένο γέρο Γιανέμ, εξακολουθοῦσε νά μανουβράρη τὸν πολυπλοκο μηχανισμό πού βρισκόταν μπροστά της. Καθώς είχε γυρίσει

τὸν ήχομειωτὴ τοῦ μηχανήματος, οι φωνές μόλις έφθάναν σβυσμένες σ' αὐτιά της, όποτε κάποια στιγμή, πού επάνω στό ταμπλώ φάνηκε ένα γυναικείο κεφάλι, πού έπρόβαλλε από τὸ έσωτερικό μιάς έλικοβολίδος και σ' αὐτιά της έφθάναν ζωηρότερες κάπως τώρα οι λέξεις: «Ζ16—Π—709—Ο», χαρούμενη ή νέα έφώναζε χτυπώντας τὰ χέρια της:

— Η μαμά! Τους έρῃκα επί τέλους! Παπού! έπρόσθεσε γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ γέρο Πανέμ, ή μαμά στέλνει τὸ σήμα!

Ο έξερευνητής πού είχε τιναχθῇ ξαφνιασμένος από τή θέσι του, από τὰ χειροκροτήματα ακόμα της νέας έπλησίασε γρήγορα κοντά της κι' έκάρφωσε τὰ μάτια του επάνω στό ταμπλώ.

— Περιέργο! Έκαμε, καθώς έπίεζε τὰ διάφορα κουμπία. Είσαι βεβαία, Λει, ρώτησε τή νέα, πῶς άκουσες τὸ σήμα;

— Πολύ βεβαία, παπού, κι' όχι μόνο αὐτὸ άλλα μπορῶ νά πῶ πῶς γνώρισα λίγο και τήν μαμά.

Ο γέρο έξερευνητής συμβουλευθηκε τοὺς αριθμούς πού ήταν χαραγμένοι δίπλα σὸ κουμπάκι πού λειτουργοῦσε τώρα και γυρίζοντας στή Λει:

— Άν εἶνε αὐτὸ πού φαντάζομαι, παιδί μου, της έπε, τότε οι γονεῖς σου έχουν τρελλαθῇ...

Και καθώς άχρη τῶρα ή Λει τὸν έκύτταζε άφωνή:

— Πῶς κατῴρθωσαν όμως νά φθάσουν εκεί! έπρόσθεσε σά νά μιλοῦσε στόν εαυτό του ό γέρο Πανέμ. Κι' έπειτα ή σύνθεσις της στρατοσφαίρας, ή έλξις τοῦ πλανήτου....

— Ένας ξαφνικός συριστικός ήχος διέκοψε τοὺς συλλογισμούς τοῦ γέρο έξερευνητοῦ κι' άμέσως επάνω στό ταμπλώ κλήσεως αὐτὸς και ή Λει είδαν ν' άστραποβολῇ τὸ σήμα: «Ζ16—Π—709—Ο». Σχεδόν άμέσως άκουσαν τή φωνή «έρχόμαστε», πού άναμειγνύοταν με τὸν θόρυβο τών συνεχών εκρήξεων της έλικοβολίδος, τήν πορεία της οποίας, λόγω της καταπληκτικῇ της ταχύτητας ήταν αδύνατον νά παρακολουθήσουν, παπούς και έγγονή, επάνω στό ταμπλώ τοῦ τηλεοπτικοῦ μηχανήματος.

— Σέ λίγο θά μάθωμε τί τοὺς συνέβη, ψιθύρισε ό γέρο Πανέμ καθώς τραβοῦσε τήν Λει πρὸς τήν πολυθρόνα του.

Δέν έπρόλαβε όμως νά ξεκουρασθῇ επάνω σ' αυτήν ό παπούς της Λει και άκούστηκε ή μηχανική φωνή:

— Παραπλέομε τὸν "Άρη και άπειρόνομε, θερμὸ χαιρετισμὸ στούς κατοίκους τοῦ Οὐρανοῦ.

— Τώρα μάς σκέφθηκαν! Έκαμε με πικρὸ χαμόγελο ό γέρο Πανέμ και ξαπλώθηκε στήν πολυθρόνα του, δείχνοντας στή Λει ένα κάθισμα νά καθήσῃ πλάι του.

— Όταν λίγα φωτόλεπτα άργότερα, καθισμένοι γύρω του, ό γιός του Πανέμ, βοηθὸς γλωσσολόγος και ή νύφη του Λάνη, πού μόλις είχαν φθάσει, τοῦ διηγούντο τήν περιπέτειά τους, ό γέρο Πανέμ δύσκολα έκρυβε τήν κατάπληξι του γι' αὐτὰ πού άκουε.

— Καί είσθε βέβαιοι πῶς έφθάσατε τόσο κοντά; ρώτησε κάποια στιγμή άπορώντας ό γέρο έξερευνητής.

— Έχουμε και τήν απόδειξι, άπῆν.

(Τὸ τέλος στή σελίδα 16)

— Δ. ΨΑΘΑ



Βίος και Πτωχευτεία ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΟΥΣΟΥ

τήν εκούρντιζε. Συνέθη λοιπόν, τὸ έξής:

Εἶχαν γάμο τήν Κυριακή στό σπίτι τοῦ γιατροῦ. Καί δυο φοιτῆται, πού καθύοντοσαν άπέναντι, έπήραν πρόσκλησι. Δύο φαιρ-πάρ ήταν. Έκ τών οποίων τὸ ένα χωρίς όνομα. Δέν έχρειάστηκαν πολὺ νά σκαρώσουν μιά φάρσα.

— Στέλνομε τὸ ένα στή Σουσού;

— Άκου λέει.

— Θά γίνη γλέντι.

— Γλέντι λέει. Χαλασμός θά γίνη!

Και χωρίς άλλη συζήτησι έγραψαν τὸ όνομα της Σουσούς επάνω σὸ φαιρ-πάρ και τῶστειλαν.

Οὐδέποτε ή Σουσού συνεκινήθη τόσο. Οὐδέποτε άνεστατώθη τόσο. Οὐδέποτε χάρηκε μεγαλύτερη χάρη. Έκύτταξε τήν πρόσκλησι, τήν ξανακύτταξε. Εδιάβαζε τὸ όνομα της κι' αισθανόταν τὸν εαυτό της κολακευόμενο εις τὸν ύπερτατο βαθμό. Μόλις δέ συνήλθε από τή συγκίνησί της έπήρε τήν πρόσκλησι κι' έβγῃκε στούς δρόμους.

— Καλημέρα σας κυρία Γεωργία.

— Καλημέρα κ. Σουσού.

— Πότε θά πάτε σὸ γάμο;

— Σέ ποιὸ γάμο;

— Στοῦ γιατροῦ καλέ.

— Μά δέν μ' έκάλεσαν.

— Δέν σ' έκάλεσαν; "Αμ, βέβαια! Δέν μποροῦνε οι άνθρωποι νά καλοῦνε όλόκληρη τήν γειτονιά.

— Εσένα σ' έκάλεσαν;

— Πῶς!

— Καλά εἰς δέν τοὺς χωνεύεις...

— Καλέ τί λέτε κ. Γεωργία! Μπορεῖ νά συνέθηκε μεταξύ μας μιά παρεξήγησης άλλα άφού ρέξανε οι άνθρωποι τὰ μετρη-

τους μιστά νά μὴ πᾶς; Κοινωνικὸς υποχρεώσις γλέπει. "Υστερις ό γιατρός, ό καθύμενος, δέν έχει δη και λίγα καλά ό πὸ μέρους μας. Λεφτά και λεφτά ήρει πάρει από μας. Με τήν σέσουλα πού λείει ό λόγος. "Απαξ λοιπόν, και τὸ θεωρεῖ υποχρεώσις του, ό καθύμενος, νά μάς καλέσῃ, μπορεῖς νά τὸν προσβάλης;

— Εβούιζε ή γειτονιά. Καί ή Σουσού προετοιμαζόταν πυρετωδῶς. "Εσιδέρωσε τὸ καλύτερο φουσάτι της. "Επιδιώρθωσε έσπευσμένως τὰ παπούτσια της. "Αγό-

ρασε καινούργιες κάλτσες τών έδωρημένων πέντε — παρακαλῶ — ύστερα από σκοτωμὸ με τὸν Παναγιωτάκη. Κι' έπιπροσθέτως τοῦ άνηγόρευσε τοῦ ίδιου νά τήν συνοδεύσῃ.

— Δέν θάρθῃς εἰς Παναγιώτη.

— Γιατί;

— Γιατί; Μά θέλει και ρώτημα; Δέν έφέρει εἰς Παναγιωτάκη νά σταθῇ μέσα σὸ σαλόνι. Τί τὰ θέλεις; Εἴσαι λαϊκὸς τύπος!

Κατακόκκινος σάν άστα κὸς γινόταν ό σύζυγος.

— Κι' εἰς τί είσαι μωρή ζοργάνα;

— Εγώ;

— Εἰς μάστιγα!

— Κάνε μου τή χάρη ψωρίλο! "Ορίστε μας, πού θά με πάρῃς σὸ στόμα σου! Σοῦ μοιάζω γλέπει ψαροπῶλη! Βλακέντιε!

— Που έπιασες μαγαζι σὸ Κολωνάκι και δέν ξέρεις νά σταθῇς. Σέ γλέπει ό κόσμος και συχαίνεται!

— Σαγλέ!

— Ετρίξε τὰ δόντια ό Παναγιωτάκης, έκανε νά τήν χτυπήσῃ, άλλα πάλι έδινε τόπο της όργης. Τρεῖς μέρες έπαναλαμβανόταν ή ίδια ιστορία. Τέλος έφθασε ή Κυριακή. Στις έξῃ τ' άπόγευμα ή Σουσού ήταν έν τάξει. Φοροῦσε ένα καπέλλο τεντζερεδοειδῆς μ' ένα φτερό ξεθωριασμένο. Βαμμένη σάν χαλκομανία. Γάντια άσπρα σκοροφαγωμένα. Τσαντάκι σὸ χέρι. Παπούτσια με τακούνια φαινωμένα. Διέσχισε τήν γειτονιά χωρίς νά κυτᾶ σέ πόρτες και παράθυρα. "Εβγαλε σὸ σπῆτι τοῦ γιατροῦ.

— Εἶταν αὐτοκίνητα πολυλά από έξω κι' ή ζωήρ ή νησις έδειχνε τὸ χαρμόσυνο γεγονός. "Εμπῆκε. "Επᾶνω σὸ μαρμάρινο κεφαλόσκαλο στεκόταν ό γιατρός. "Ανέθηκε με ύφος αυτοκρατορικός ή Σουσού. "Εκπληκτος τήν έβλεπε ό γιατρός.

— Καλημέρα σας.

— Καλημέρα σας κυρία μου.

Καθῆκον της εθεώρησε νά δικαιολογήσῃ πρῶτα τὸν άντρα της γιατί δέν είχε έλθει.

— Ο σύζυγός μου, έξερτε, είναι λιγάκι αδιάθετος...

— Αυτοῦμαι πολὺ κυρία μου...

— Δέν πειράζει. Δέν εἶ-

ναι τίποτε. Θά τοῦ περάσῃ.

— Τόσο τὸ καλύτερο. Βλέπετε σήμερα έχομε γάμο.

— Ναί. Καί ζητεῖ νά τὸν συγχωρήσετε.

Ο γιατρός άρχισε νά μὴ καταλαβαίνει. "Εν τῷ μεταξύ έμαζεύτηκαν κι' οι άλλοι οίκοι και μερικοί προσκεκλημένοι πού παρακολουθοῦσαν τήν κουβέντα, ή όποία όμως όσο και προχωροῦσε μεμπερδωταν περισσότερο.

— Νά τὸν συγχωρήσω εἶπατε;

— Ε βέβαια.

— Παρακαλῶ, έμένα νά με συγχωρῇ άλλα καταλαβαίνετε έχω τοὺς γάμους της κόρης μου και δέν μπορῶ νά τὸν έπισκεφθῶ...

— Η Σουσού εὑρέθηκε σέ αδιέξοδο:

— Καλέ και ποιὸς σας εἶπε νά φύγετε...

— Εκείνος δέν μπορεῖ νά έρθῃ, δέ χάλασε ό κόσμος.

— Παντῶν;

— Περικαλῶ...

— Εδῶ ή Σουσού τὰ θρῃκε πολὺ σκούρα. Ο γιατρός στεκόταν μπροστά της, τήν κύτταξε με άδημιάν, ήταν αδύνατον νά τὸν σπρώξῃ και νά περάσῃ μέσα. "Ερριξε ένα έρευνητικό βλέμμα όλόγυρα, μισοκλείνοντας άριστο κρατικῶς τὰ μάτια, έμειδίασε με τρόπο πολὺ σοβαρὸν πρὸς τὸν κύκλο τών περιέργων πού τήν παρακολουθοῦσαν κι' ύστερα ά νέβηκε τὸ αίμα σὸ κεφάλι της από τήν άχαρητηρίστη αὐτῇ στάσει, άνοιξε τὸ τσαντάκι της, έβγαλε τὸ φαιρπάρ, τὸ έδωκε νευρικά στόν γιατρὸ και εἶπε:

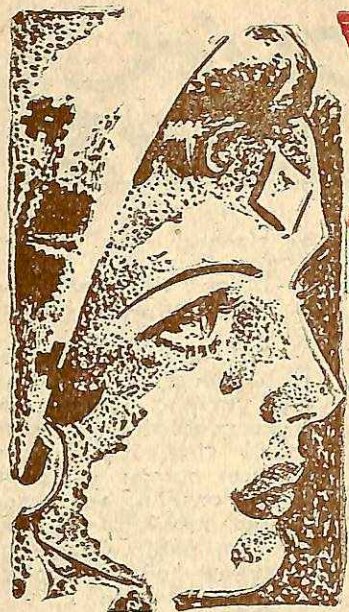
— Με συγχωρεῖτε, κύριε γιατρέ, πάρτε τήν πρόσκλησις γιατί κι' εγώ δέν μπορῶ νά μείνω στόν γάμο καθ' ότι είμαι καλεσμένη σέ μιά δεξίωση στήν άγγλική πρεσβεία. "Αντίο σας!

Και κατέβηκε με ύφος ήγειμονικὸν τις σκάλες. Οι άνθρωποι πρῶτα έμειναν άναυδοι. Κι' ύστερα έξέσπασαν σέ παταγῶδη γέλια, τὰ όποία άκουσε ή Σουσού από τήν πόρτα. "Εγύρισε τότε άξιοπρεπῶς και έξετοξέεσε ένα:

— Γελᾷ τὸ μωρὸ κάντε μὴ γελᾷ! "Αναίδης πού είναι ό κόσμος!...

Και έξηφανίσθη...

Δ. ΨΑΘΑΣ



ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

Η ΓΛΥΚΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΚΩΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΑΠΟ ΤΟ

“ΛΟΜΟ ΔΟΜΑΤΩΝ” ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—
‘Ο θεσκός ‘Αμώρ αγαπάει την όμορφη Σου-
λαμίτιδα και την ζητάει σε γάμο. ‘Αλλά τ’
αδέρφια της, που την μισούν, επειδή δεν εί-
ναι νόμιμη αδερφή τους άρνούνται να του
την δώσουν και την πωλούν σε Αιγυπτίους
εμπόρους. ‘Ο βασιλιάς της ‘Ιουδαίας Σο-
λομών επέμβει τότε και για να την γλυ-
τώσει από τα χέρια τους την κρατάει στο
ανάκτορό του. Σιγά-σιγά όμως αναπτύσ-
σεται στην ψυχή του ένα φλογερό αίσθημα
για την νέα, που θέλει πάντα να γυρίσει κον-
τά στον αγαπημένο της. Μια μέρα ο ‘Αμώρ
έρχεται στην ‘Ιερουσαλήμ και, ξεγελώντας
στούς φρουρούς, κατορθώνει να φθάσει ως
τα βασιρικά διαμερίσματα. ‘Ο Σολομών,
τρέλλος από όργη, διατάσσει να τον ρίξουν
στη φυλακή, έπειτα δε άναγκάζει τη Σουλα-
μίτιδα, που νομίζει ότι μ’ αυτόν τον τρόπο
θα τού σώσει τη ζωή, να του πη ότι δεν τον
αγαπάει και ότι η καρδιά της έχει δοθεί σε
άλλον. ‘Ο ‘Αμώρ, με θραυιά την καρδιά,
φεύγει από το ανάκτορο, αφού εις μάτην πα-
ρακαλεί να τον θανατώσουν. ‘Ο Σολομών
πέφτει από τη στιγμή αυτή σε μεγάλη λύπη
και έλπισε δεν μπορεί να τον εύχρηστηση.
Μια μέρα φθάνει στα ανάκτορα της ‘Ιερου-
σαλήμ ο γέρον ‘Ιακώβ και άρχίζει να μιλά
στο Σολομώντα για την Σουλαμίτιδα).

8ον

—Ούτε παρακλήσεις, ούτε ίκεσίες
θα σου κάμω, βασιληά. ‘Αλλ’ αν εί-
νε με το θέλημά σου άφησέ με να σου
μιλήσω.

—Λέγε τότε, έκαμε ο Σολομών.

‘Ο ‘Ιακώβ άφησε να περάσουν με-
ρικά λεπτά κι’ έπειτα είπε:

—Ξέρω, βασιληά, πώς είσαι δίκαιος
και σοφός. Μά υπάρχουν περιστάσεις
έμπρός στις όποιες ναυαγεί πολλές
φορές η σοφία και στη θέσι της μι-
λεί η πείρα.

—Τί άλλο είναι η σοφία από τα δι-
δάγματα της πείρας; διέκοψε ο Σο-
λομών. ‘Εκείνο που οι παλαιοί το ά-
πόκτησαν με την πείρα, οι νεώτεροι
το μαθαίνουν με τη διδασκαλία και
γίνονται σοφοί.

—‘Ε, τότε θα υπάρχει κάτι, βασι-
ληά, που είναι ισχυρότερο κι’ απ’ αυ-
τή τη σοφία.

—Και ποιά είναι αυτό;

—‘Η δύναμις της φύσεως, ή, μ’ άλ-
λα λόγια, βασιληά, η άδυναμία του
ανθρώπου.

—Τά λόγια σου είναι πολύ υπερδε-
μένα γέροντα, διέκοψε και πάλι ο Σο-
λομών και δυοκολεύομαι να σε κατα-
λάβω.

—Θά πω κατορθώσης, αν έχης την
ύπομονή να με ακούσης, βασιληά.

—Σου είπα ότι σε ακούω. ‘Αλλά
πρέπει να ξέρης ότι αγαπώ τη συντο-
μία.

—Ενδοίξα, ως τόσο, ότι αγαπούσες
τη Σουλαμίτιδα.

—Τί θέλεις να πης, γέροντα;

—‘Οτι εκείνος που αγαπά δεν χορ-
ταίνει να του μιλούν για την αγάπη
του. Σ’ όμωσ δεν θέλεις να σου μι-
λήσω γι’ αυτήν.

—Τόση ώρα φιλοσοφείς, γέροντα,
άλλά για την κόρη δεν μου είπες τί-
ποτε άκόμη.

—Την αγαπάς, λοιπόν, τη Σουλαμί-
τιδα, βασιληά;

‘Ο Σολομών ταραχθηκε.

—Ποιάς σου τ’ό είπε αυτό; ρώτησε.

—Κανείς, απήντησε ο ‘Ιακώβ. Τό
έμάντευσά από τις πράξεις σου. Εί-
σαι πραγματικά δίκαιος και σοφός.
Δεν υπορούσες λοιπόν ποτέ να κρα-
τήσης μια θεσκοπούλα στο ανάκτορό
σου και να την χωρίσης από τον αγα-
πημένο της, αν δεν είχες σύμβουλο
την αγάπη. ‘Αλλ’ είναι φανερό. ‘Η μορ-
φή σου σε προδίδει, βασιληά. Τών χει-
λών σου ο πρόμος και των ματιών
σου οι άστραπές προδίδουν το μυστι-
κό σου. Τό βλέπω καθαρά, βασιληά,
πώς αγαπάς τη Σουλαμίτιδα. Και
πριν να ιδώ τη μορφή σου τό είχα
καταλάβει. Δεν ήταν ποτέ δυνατό έ-
νας άνθρωπος δίκαιος σαν κά σένα
να κάμη μία τόσο μεγάλη άδικία, αν
δεν τον παραπλανούσε τό πάθος του.

—Τά λόγια σου, γέροντα, δείχνουν
κάποια φρόνησι. Προχώρησε. Σ’ ά-
κούω.

‘Ο ‘Ιακώβ συγκέντρωσε όλο τό θάρ-
ρος του για να συνεχίση.

—‘Ηοθα, βασιληά, για να σου πω
πώς άδικα αγαπάς...

‘Ο Σολομών τον κύτταξε μ’ ένα ά-
γριο βλέμμα. Πώς τολμούσε αυτός ο
άθλιος γέροντας να του μιλά μ’ αυ-
τό τον τρόπο; Μήπως λοιπόν τού είχε
δώσει αυτός τό δικαίωμα; ‘Ενοιώσε
τό θυμό να φουντώνη μέσα στο στή-
θος του κι’ η όργη του ήταν έτοιμη
να ξεσπάση. ‘Αλλά συγκρατήθηκε. ‘Ο
γέρονς αυτός μιλούσε τόσο φρόνιμα.
‘Ισως κάτι ήξερε. ‘Επρεπε να τον
ακούση.

—Γιατί λες πως άδικα αγαπώ; ρώ-
τησε. Πού τό ξέρεις; Ποιάς σου τό
είπε;

—‘Αν ή αλήθεια σε κάνη να ύπο-
φέρης, απάντησε ο ‘Ιακώβ, είναι μά-
ταιο να προχωρήσω. Δεν άφείλει σε
τίποτε τό να κάμω την όργη σου να
ξεσπάση.

—Είνε λοιπόν τόσο πικρή ή αλήθεια;
ρώτησε συλλογισμένος ο Σολομών.

—‘Η αλήθεια είναι πάντα πικρή, θα-

σιληά, απάντησε ο γέροντας. Γι’ αυτό
μάς άρέσει πιο πολύ τό ψέμα. Αυτό
μάς ξεγελάει. Και μάς κάνει να ξε-
γελούμε και τούς άλλους. ‘Ο άνθρω-
πος που μπορεί ν’ αντικρύξη πάντα
την αλήθεια και να ποδοπατή τό ψέ-
μα είναι πολύ δυνατός. ‘Αλλ’ ή αλήθεια
στην άρχή είναι πικρή και ή γεύσι της
είνε πολύ δυσάρεστη. Είνε όπως τό
βοτάνι που φέρνει τη γιατρεία. Κι’ έ-
κείνο στην άρχή είναι πικρό.

—Βοσκός είσαι, ρώτησε ο βασιληάς,
μάγος ή σοφός;

—Δέν είμαι τίποτα, βασιληά. Είμαι
ένας φτωχός χωριάτης...

—Δέν μοιάζεις όμως σαν τούς άλ-
λους.

—Μακάρι να έμοιαζα, γιατί αυτά
που λέω σήμερα έχωσα αίμα και δά-
κρυα ως πού να τά μάθω.

—Και ποιάς σου τό έδιδάξες;

—Ποιάς άλλος από τη ζωή, βασιληά;
Μόνο αυτή μάς δίνει την πραγματική
γνώσι. ‘Ως τόσο, δεν άκούμε πάντα τη
φωνή της. Και τις πιο πολλές φορές
φθάνει ως τ’ αυτιά μας παραμορφω-
νη. Γι’ αυτό και τό ψέμα είναι πιο πο-
λύ από την αλήθεια.

—Έχεις δικη, απάντησε ο Σολομών
κι’ άκούμπησε σκεπτικός τό κεφάλι
στο χέρι του.

Πόσες φορές δεν τό είχε σκεφθή και
ο ίδιος. ‘Ο δυνατός, είχε γράψει κά-
που, είναι ο σοφός. Αυτός είναι εκείνος
που κατέχει την αλήθεια και έξουσιάζ-
ει τη ζωή. ‘Ολοι οι άλλοι γύρω του
μοιάζουν σαν πίθηκοι, που προσπαθούν
να μιμηθούν τις πράξεις του και τις
κινήσεις του, χωρίς να τό κατορθώ-
νουν.

‘Εσήκωσε σε λίγο τό κεφάλι.

—Από καιρό τώρα, είπε, δεν μου κά-
νε τίποτε ευχαρίστησι. Κι’ όμως τά
λόγια σου μ’ ευχαριστούν, γέροντα.

Λέγε λοιπόν διτι έχεις να πης.

‘Ο ‘Ιακώβ έσήκωσε τό βλέμμα του
μέσα στα μάτια του Σολομώντος.

—Σου είπα, βασιληά, άρχισε να λέη,
πώς μάταια αγαπάς τη Σουλαμίτιδα
και πως χωρίς κανένα λόγο την κάνεις
δυστυχισμένη και ύποφέρεις και σύ γι’
αυτό. ‘Η Σουλαμίτις είναι από τις γυ-
ναίκες που αγαπούν πολύ στη ζωή
τους, μία φορά μόνον. ‘Εναν μονάχα
αγαπάει ή νέα, τον ‘Αμώρ. ‘Οχι πως
αυτός είναι ο πιο άξιος γι’ αυτήν και
πως δεν υπάρχει κανένας άλλος που
να μπορούσε ν’ αγαπήση. Μά αυτόν
συνήντησε πρώτο στη ζωή της. Αυτός
έκαμε να σκιρτήση την ψυχή της κι’
αυτός την έμαθε ν’ αγαπάη. ‘Η καρ-
διά της τού έχει δοθεί τώρα για πάν-
τα και τίποτε και ποτέ δεν θα την
κάμη ν’ αλλάξη. Τού ανήκει για όλη
της τη ζωή. Και αν άκόμη θρεθή στην

ανάγκη να διαλέξη άνάμεσα στο θά-
νατο και στον ‘Αμώρ είμαι θέβαιος,
πώς θα προτιμήση τό θάνατο. Είνε ά-
δύνατο να νοιώση αγάπη ή καρδιά
της για έναν άλλον. Αυτό έπρεπε να
συλλογισθής, βασιληά, προτού ν’ αφή-
σης τον έαυτό σου να παρασυρθή από
τό πάθος σου. ‘Αλλά ποτέ δεν είναι
άργά. Κι’ εκείνο που δεν έκαμε κα-
νείς όταν έπρεπε, μπορεί να τό κάμη
σ’ οποιαδήποτε στιγμή, μ’ όλο που θα
ύποφέρει θέβαια και θα πονέση περισ-
σότερο. ‘Αλλ’ ένας άνδρας δυνατός
δέν πρέπει να διστάξη ποτέ έμπρός σε
τίποτε.

‘Ο βασιληάς ο Σολομών έγέλασε μ’
ένα ειρωνικό γέλιο κι’ έκύτταξε τον
‘Ιακώβ με ύπεροψία. Αυτά λοιπόν εί-
χε έρθει να του πη; ‘Ως τόσο, κι’ ο
ίδιος είχε άπατηθή στην άρχή από τό
ύφος του κι’ είχε νομίσει στην άρχή
πως θα τούλεγε κάτι τό νέο, κάτι τό
πιο σοβαρό.

‘Εκίνησε τό κεφάλι μ’ άπογοήτευσι:

—Κιαυθήθηκες, είπε, ότι γνωρίζεις
την καρδιά των ανθρώπων και πιστεύ-
εις πως ή πείρα της ζωής σ’ έκαμε σο-
φό. Νά όμως της παραλογίζεσαι και
λές λόγια δίχως σημασία. ‘Η καρδιά
της γυναίκας, γέροντα, είναι σαν την
καρδιά ενός μικρού παιδιού. Την έγε-
λως με τά παιχνίδια και τά φανταχτε-
ρά στολίδια. ‘Ενα παιδί δεν ξέρει πο-
τέ τί άξία έχουν τά πράγματα. Τού
κάνουν μόνο έντύπωσι εκείνα που μπο-
ρούν να τό διασκεδάσουν και να ίκα-
νοποιήσουν την περιέργειά του. Τό ί-
διο συμβαίνει και με τη γυναίκα. Πρέ-
πει να ξέρης την τέχνη για να την
κατακτήσης. Δεν πετυχαίνει κοντά της
ο πιο άξιος, ο πιο δυνατός, ο πιο κα-
λός. ‘Αλλά κείνος που είναι καλός τε-
χνίτης. ‘Η καρδιά της γυναίκας είναι
πολύ απλή κι’ ή διάθεσίς της αλλά-
ζει σαν τό φτερό που τό παρσάερνει
ο άνεμος και τό πηγαίνει άλλοτε έδω
και άλλοτε εκεί. Μία θάλασσα που
αλλάζει κάθε ώρα ύψι και χρώμα εί-
νε ή καρδιά της γυναίκας. Γι’ αυτό
δέν μπορεί ποτέ ν’ άντισταθή έμπρός
στον άνδρα, που θα κατορθώση να ύ-

ποτάξη τά καρπίτσια και τις διαθέσεις
της. Μπορεί να πεθάνη από έρωτα. Μά
τό χρυσάφι θα κάμη πάντα τά μάτια
της να χαμογελούν και τό μαγελείο
και ή δύναμις θα κάμουν την καρδιά
της να φτερουγίση από πόθους κι’ έ-
πιθυμίες.

‘Ο βασιλεύς έχαμογέλασε κι’ εξακο-
λούθησε:

—Παρέβαλα τη γυναίκα με τά νήπια,
είπε. ‘Η καρδιά της όμως είναι πιο ά-
πλή και πιο μαλακή. Τη γυναίκα
την κατακτά πάντα ο άνθρωπος που
θα φαντάξη πιο πολύ έμπρός στα μά-
τια της. Γι’ αυτό και ή αγάπη της
δέν διαρκεί πολύ. Σε λίγο θα θρεθή
κάποιος άλλος άνδρας που θα είναι πιο
ικανός από τον πρώτο κι’ ο δεύτερος
αυτός θα κατακτήση με τη μεγαλύτε-
ρη εύκολία την καρδιά της γυναίκας,
όπως έπειτα ο τρίτος ή ο τέταρτος. ‘Ο
‘Ο άνδρας που θέλει να κατακτήση
μία γυναίκα άρκεί μόνο να έχη γε-
μάτη από θέλη την έρωτική φανέτρα
του και θα έπιτύχη άσφαλώς τό σκο-
πό του.

—Και ποιά είναι αυτά τά όπλα, θα-
σιληά; ρώτησε ο ‘Ιακώβ, που δεν εί-
χε παραχθή καθόλου από τά λόγια του
Σολομώντος.

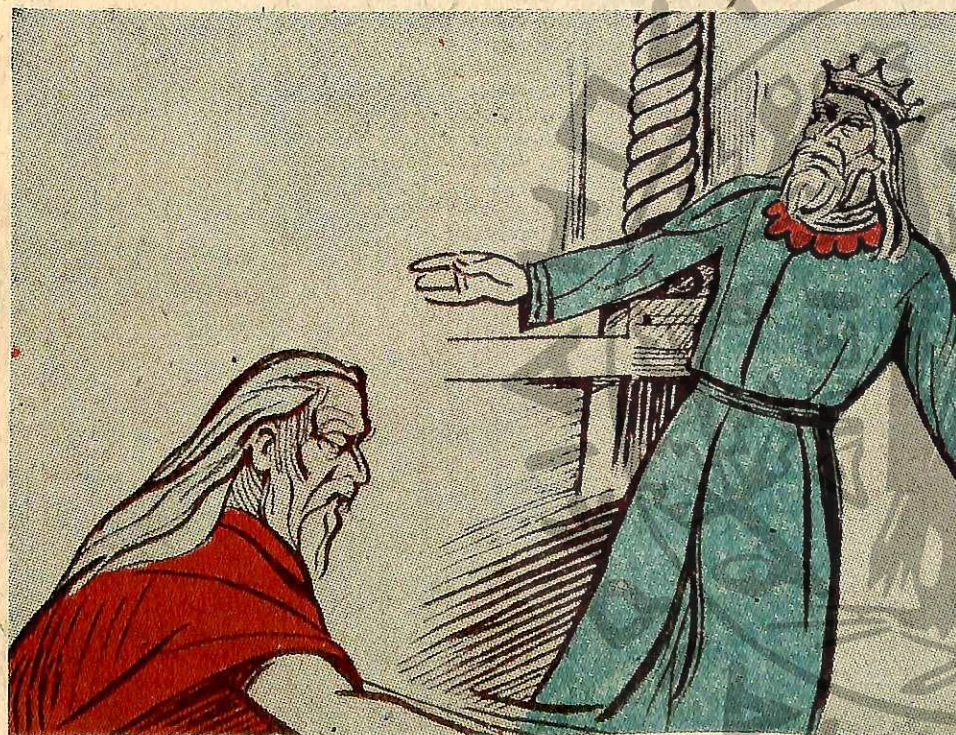
—Για τον άνδρα ή όμορφιά, ή δύνα-
μις, ή άνδρεία και ο πλούτος. ‘Εμπρός
σ’ αυτό καμιά γυναίκα, όσοδήποτε
πιστή και να είναι, δεν μπορεί να άν-
τισταθή. ‘Η δύναμις του ανθρώπου
που διαθέτει αυτά τά όπλα είναι άκα-
ταγώνιστη. Γιατί θραύει με τη μεγαλύ-
τερη εύκολία και τη πιο μεγάλη άντί-
στασι. ‘Αν όλα αυτά δεν φθάνουν ύ-
πάρχει κι’ ένα άλλο όπλο άκόμη, που
είνε πραγματικά σπάνιο στους ανθρώ-
πους.

—Και ποιά είναι αυτό, βασιληά;

—‘Η σοφία, που περιέχει όλα τ’ άλ-
λα και κάνει τον άνθρωπο πραγμα-
τικά δυνατό και άήτητο.

‘Ο ‘Ιακώβ έκίνησε με δυσπιστία τό
κεφάλι.

—Δέν πιστεύεις λοιπόν σε όσα σου
είπα; ρώτησε κάπως ταραγμένος ο
Σολομών, που περίμενε ότι τά λόγια
του θα έθάμβωναν και θα άπεστόμω-



—Φύγε! είπε ο Σολομών στον γέρο - ‘Ιακώβ. ‘Όσο γενηορότερα φήγησε, τόσο
τό καλύτερο για σένα...

ναν τον γέροντα.

‘Ο ‘Ιακώβ έκίνησε και πάλι τό κε-
φάλι:

—Μεγάλε βασιληά, είπε, ή πλάνη
σου είναι μεγαλύτερη από τον έρωτά
σου. Κι’ αυτό είναι τό πιο κακό.

Μιά λάμψη θυμού επέρασε από τό
βλέμμα του σοφού βασιληά της ‘Ιου-
δαίας. ‘Ο άπλοίκος αυτός γέρονς τον
ετάρασσε με την άταραξία του και τη
γαλήνη του.

—Δέν παραδέχεσαι, λοιπόν, ρώτησε,
ότι ή σοφία του άνδρός μπορεί να νι-
κήση τη γυναίκα και να την ύποτάξη
στη θέλησί του;

—‘Οχι, βασιληά. ‘Ο έρως είναι θρά-
χος επάνω στον όποιο θραύεται ή καρ-
διά του σοφού και ή δύναμις του ί-
σχυρού. ‘Ούτε τά πλούτη, ούτε ή δόξα,
ούτε ή πανουργία μπορούν να τον σα-
λέψουν. ‘Αλλοίμονο, βασιληά, ξέρω
οκληρά παραδείγματα και ιστορίες γυ-
ναϊκών που περιφρόνησαν χιλιάδες φο-
ρές την αγάπη των ίσχυρών, των
πλουσίων και των σοφών για τον έρω-
τα ανθρώπων, που δεν είχαν κανένα
από τά όπλα, που μου άπαρίθμησες. ‘Η
αγάπη είναι μία μυστηριώδης έλξης που
βγαίνει από μία συγγένεια της ψυχής.

‘Όταν ύπάρχη αυτή ή έλξης, τίποτε άλ-
λο δεν έχει σημασία. Για τη γυναίκα
που αγαπάει δεν έχει καμιά σημα-
σία αν ο άνθρωπος στον όποιο έχει
δώσει την καρδιά της είναι πλούσιος,
δυνατός ή σοφός. Δεν τό ρωτάει κι’
ούτε τό εξέτάζει. Γιατί δεν αγαπάει
με τό μυαλό, αλλά με την καρδιά. Τί
τη νοιάζει όλη ή σοφία του κόσμου,
που μπορεί να θρίσκειται συγκεντρω-
μένη σ’ ένα κεφάλι;

—Και τάχα δεν μπορεί νάχη καρ-
διά και ο σοφός; ρώτησε ο Σολομών,
που τά λόγια του ‘Ιακώβ είχαν άρχί-
σει να τον κλονίζουν και να φέρνουν
μία σύγχυσι μέσα στην ψυχή του.

—‘Η καρδιά του σοφού είναι πολύ με-
γάλη για να μπορεί να νοιώση τον έ-
ρωτα μιας γυναίκας, που διψάει από
χάδια και φιλία, που διψάει από τρυ-
φερότητα και στοργή και όχι από σο-
φία. Για να κερδίσης την αγάπη μιας
γυναίκας πρέπει ή να κατέβης στο έ-
πίπεδό της ή να την άνεβάσης στο δι-
κό σου. Κι’ επειδή τό δεύτερο πολύ
σπάνια κατορθώνεται, γιατί ή γυναίκα
δεν έχει συνήθως τη δύναμι για να σε
άκολουθήση, εκείνο που έπιτυχαίνει
τις πιο πολλές φορές είναι τό πρώτο.

Μπορείς να τό κάμης αυτό, βασιληά;
Και θέβαια μπορείς να τό κάμης, ό-
πως και κάθε άνθρωπος. ‘Αλλ’ από
τη στιγμή που ή καρδιά σου θα κυ-
ριαρχήση, τό μυαλό σου θ’ άρχιση να
ύποχωρή.

‘Η τελευταία αυτή φράσις ετάραξε
τό βασιλέα.

Πραγματικά και ο ίδιος τό αισθα-
νότανε.

Από τη στιγμή που άρχισε να αγα-
πά τη Σουλαμίτιδα, είχε παύσει να
είνε σοφός.

—‘Ισως, είπε, ή καρδιά του σοφού
δεν μπορεί εύκολα να νικήση τη γυ-
ναίκα. Για να τό κατορθώση ο σοφός
θα έπρεπε να θυσιάση τη σοφία στην
αγάπη του. Κι’ αυτό δεν είναι πάντα
δυνατό. Μά για τ’ άλλα τί έχεις να
ειπής; Τό καλλος, ή άνδρεία, ο πλού-
τος, ή δόξα δεν είναι όπλα άκαταγώ-
νιστα για μια γυναίκα;

—Και θέβαια είναι άκαταγώνιστα.
Πολλές γυναίκες μπορούν να νική-
θούν μ’ αυτά.

—Πολλές; ‘Οχι όλες;

—‘Οχι όλες, βασιληά. Τις γυναίκες

που αγαπούν με την καρδιά δεν μπορείς να τις νικήσεις με κανένα απ' αυτά τα όπλα. Τις άλλες, που η αγάπη τους είναι πρόσκαιρη και εφήμερη, ναί. 'Αλλ' η Σουλαμίτις δεν είναι απ' αυτές. Μια γυναίκα που η αγάπη της είναι επιπόλαιη και επιφανειακή πρέπει να την εξαφινίσεις κάθε τόσο με το δώρο σου και με την επίδειξη της ομορφιάς ή της ανδρείας σου. Μά μιό γυναίκα που αγαπάει με την καρδιά της δεν έχει ανάγκη από τίποτα. 'Αγαπάει μόνο κι' αυτό της φθάνει. Μπορεί να ζήσει μήνες και χρόνια δολοκλήρα μόνο με την αγάπη της. Και η Σουλαμίτις, βασιληά, είναι από τις γυναίκες που αγαπούν με την καρδιά τους.

—Γιατί το υποθέτεις αυτό;
—Δεν το υποθέτω, βασιληά, αλλά το ξέρω!

—Τό ξέρεις;... Τί θέλεις να πής;
—'Η Σουλαμίτις μοιάζει με τόν πατέρα της στο ζήτημα αυτό. Είναι απαρράλλακτη όπως εκείνος και τίποτε δεν θα μπορέση ν' ατήν κάμη ν' αλλάξει.

Ο Σολομών κατέβηκε από το θρόνο του και άρχισε να θηματίζει νευρικά μέσα στη μεγάλη αθρόα. Τόν έπειράζε το γεγονός ότι ήταν αναγκασμένος αυτός, ο σοφός βασιληάς της 'Ιουδαίας, να ζητάη πληροφορίες για την καταγωγή και τη ζωή μιας γυναίκας, που η προέλευσής της ήταν τόσο ταπεινή. Αυτό τον έκανε ν' αναγκάσει ένωπιον του έαυτού του.

'Αλλά, στο τέλος, κατώρθωσε να κατανοήσει το δυσταγμα και την αποστρόφη του.

Ηρθε κοντά στον 'Ιακώβ και είπε:

—Μίλησε, λοιπόν, τί άλλο έχεις να μου πής;

—'Η Σουλαμίτις, βασιληά, δεν μοιάζει με τη μητέρα της, την 'Αγά, μια όμορφη χωρική, που θα μπορούσε να χαρίση την αγάπη της σ' όσους την έζητούσαν... Μοιάζει με τόν πατέρα της... Έναν άνθρωπο άνοσθό, με νου και καρδιά, που έχασε τη φρόνηση από τη στιγμή που αγάπησε... Ο άνθρωπος εκείνος, βασιληά, μιά μόνο γυναίκα αγάπησε στη ζωή του και καμιά άλλη... την 'Αγά. 'Επρεπε να τόν είχες γνωρίσει, βασιληά, για να έβλεπες πως αγαπούσε ο άπλοικός εκείνος άνθρωπος... Τότε μόνο θα μπορούσες να καταλάβεις πως αγαπά η Σουλαμίτις...

Ο 'Ιακώβ έσταμάτησε αφήνοντας έναν αναστεναγμό.

—Και τί μ' ενδιαφέρουν όλ' αυτά; Έκαμε ο Σολομών, αναστηκώντας τους ώμους. Τί με μέλλει ποιος ήταν ο πατέρας και η μητέρα της Σουλαμίτιδος; 'Η σκέψις αυτή δεν μπορεί να με απασχολήση.

—'Εχεις άδικο να τόν λές, βασιληά, απήντησε ο 'Ιακώβ. Γιατί πρέπει να έέρης κάθε τι που άφορξέ τη γυναίκα που αγάπησες. Τα λόγια που σου λέω δεν θγαίνουν μέσα από τη φαντασία μου. Σοβ μιλώ έτσι γιατί πρέπει να τόν κάμω. 'Η αγάπη σου, βασιληά, κά νει τρεις ανθρώπους δυστυχισμένους και χωρίς κανένα όφελος.

—Γιά ποιους θέλεις να πής; ρώτησε ο Σολομών, ρίχνοντας ένα εξαγριωμένο βλέμμα στον 'Ιακώβ.

—Ο πρώτος, βασιληά, είσαι σύ. Δεν μπορείς να μήν τόν καταλαβαίνεις αυτό. Κατέστρεψες την ήρεμία των ήμερών σου και κινδυνεύεις τώρα να

χάσης τη σοφία σου. Οί λαοί σου άρχισαν κι' άλλες να μιλούν γι' αυτό. Τό άκουσα από όλα τα μέρη όπου πέρασα. Δεν έχουν πιά την ίδια έμπιστοσύνη, όπως πρίν, στη σοφία και τη δικαιοσύνη σου. Κανείς δεν σε κατηγορεί, βασιληά, γιατί δεν έχει ούτε τό δικαίωμα ούτε την τόλμη να τόν κάμη. 'Αλλ' όλοι σέ λυπούνται.

—Δεν ξέρεις τί λές, γέροντα, είπε ο Σολομών, που εύρισκε στα λόγια αυτά ένα πλήγμα έναντίον του έγωισμού του. Να τόν μισούν, να τόν εκθεύωνται... αυτό θά ήταν προτιμότερο. 'Αλλά να τόν λυπούνται; Ποτέ! Αυτό δεν μπορούσε να τόν άνεχθί κι' ούτε να τόν έπιτρέψη σέ κανένα.

Ο 'Ιακώβ επείριμε να γαλήνισή τόν βλέμμα του Σολομώντος κι' έπειτα εξακολούθησε:

—Οί άλλοι δυό, βασιληά, είναι η Σουλαμίτις και ο 'Αμώρ.

—Ο 'Αμώρ; Ο θοσκός; Και τί με νοιάζει ο θοσκός;

—'Επρεπε να ίδης πόσο ήτανε αγαπημένοι τό λίγο καιρό που έμεινε η Σουλαμίτις στην καλύβα του, ως τη στιγμή που ήρθαν και την πήραν οί άνθρωποι σου! 'Αν είχες καρδιά, βασιληά, κι' έβλεπες την αγάπη τους θά χαϊρόσουν και σύ μαζί τους και δεν θάθελες ποτέ να τούς κάμης κακό. Τώρα ο δυστυχισμένος ο 'Αμώρ κάθεται στην καλύβα του σκεπτικός και περίλυπος και τά δάκρυά του θρέχουν τά χορτάρια που φυτρώνουν στα πόδια του. 'Όλη την ήμερα κι' όλη τη νύκτα σκέπτεται τη Σουλαμίτιδα. Τό σώμα του άρνείται να δεχθί τροφή κι' ο ύπνος δεν έρχεται να σφαλήση τά μάτια του. Τί θά άπογίνη, βασιληά; Θά πεθάνη σιγά-σιγά από την αγάπη του. Και τό θανάτό του θά τόν γρωστήη σέ σένα, βασιληά, που έπρεπε να είσαι ο πατέρας του λαού σου...

Ο Σολομών μ' ένα πήδημα θρέθηκε κοντά στο γέροντα:

—'Αρκετή ώρα σε άκούω, είπε. Δεν μ' ενδιαφέρουν ούτε τά λόγια σου, ούτε οί άνθρωποι για τούς όποιους μου μιλάς. 'Η θέλησι του βασιληά στέκεται έπάνω από όλους κι' από όλα και καθέναν πρέπει να υποτάσσει σ' αυτή. 'Αν δεν θέλη να τόν κάμη, τόσο τό χειρότερο γι' αυτόν... Πήγαυε, γέροντα και μήν τολμήσης να εμφανισθής ποτέ πιά έμπρός στα μάτια μου.

Ο 'Ιακώβ διευθύνθηκε άπογοητευμένος πρός την έξοδο. Καταλάβαινε τώρα ότι τά λόγια ήταν περιττά και ότι τό διάδημά του είχε άποτύχει.

Κοντοστάθηκε σαν έφθασε στην πόρτα και έγύρισε μ' ένα βλέμμα ικεσίας πρός τόν βασιληά.

—Γιατί δεν φεύγεις; ρώτησε ο Σολομών, έτοιμος να καλέση τούς φρουρούς του, για να τόν θγάλουν δια της βίας τόν γέροντα.

—'Ηθελα να σου ζητήσω μιά χάρι, βασιληά, απήντησε ο 'Ιακώβ, αλλά δεν θρίσκα τό θάρρος...

—Λέγε.

—Βασιληά, ήθελα να ιδώ για μιά στιγμή τη Σουλαμίτιδα...

Ο Σολομών έκίνησε άρνητικά τό κεφάλι.

—Φύγε!... είπε. 'Όσο γρηγορότερα φύγης τόσο τό καλύτερο για σένα... Μήν περιμένης να ξεσπάση η όργη μου έπάνω σου...

Ο 'Ιακώβ έγυρει τό κεφάλι και έπέρασε τό κατώφλι της πόρτας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ένα βασιλικό ψεύδος

Τά λόγια του γέρω 'Ιακώβ άνηχοσαν ως τόσο για πολλή ώρα άκόμη σ' αυτήά του Σολομώντος. Είχε πιστέψει στην άρχή ότι τά λόγια αυτά θά τόν ήρεμούσαν. Κι' όμως είχε συμβή τό αντίθετο. Τόν είχαν κυοιολεκτικά αναστατώσει.

'Αλλά τό πάθος υπερίσχυσε στο τέλος μέσα στην καρδιά του. Κι' άρχισε να σκέπτεται πως τά λόγια του γέροντος δεν είχαν καμιά αξία.

'Αλλως τε τί σημασία είχε;

Μήπως δεν ήταν άποφασισμένος να κάμη τά πάντα για να κερδίση την αγάπη της Σουλαμίτιδος; 'Εκάλεσε τούς φρουρούς του και τούς διέταξε να φέρουν μπροστά του τη Σουλαμίτιδα.

—'Ενα δολοκλήρο μήνα τώρα δεν την είχα καθόλου άντικρύσει.

Η νέα έμφανίσθηκε μπροστά του, ντυμένη μ' ένα λευκό φόρεμα, άνοικτό στο στήθος και με λευκά πέδιλα στα γυμνά πόδια της. Μιά χρυσή ζώνη έσφιγγε τη μέση της. Τά μαλλιά της έπεφταν χυτά έπάνω στους ώμους της κι' έκαναν πιδ γοητευτική την όμορφιά της.

Ο Σολομών ένοιωσε μιά μεγάλη ταραχή μόλις την είδε κι' άναρωτήθηκε:

—'Αξίζει λοιπόν μιά τέτοια καλλονή την αγάπη ενός θοσκού; 'Η αγάπη του θά την καταστρέψη, γιατί θά κάμη τη ζωή της σκληρή κι' έπιμόνη.

Η νέα έπροχώρησε μερικά βήματα και στάθηκε έμπρός στο Σολομώντα, ένώνοντας με σεβασμό τά χέρια της έπάνω στο στήθος.

—Μ' έζητησε ο κύριός μου; ρώτησε με σιγαλή φωνή.

—Προχώρησε με θάρρος, κόρη μου, απήντησε ο Σολομών. 'Ελα να καθίσης κοντά μου... Έχω να σου μιλήσω.

Η Σουλαμίτις έκάθισε σ' ένα χαμηλό άνάκλιτρο κι' άφησε τό βλέμμα της να πέση στο δάπεδο. 'Από καιρό τώρα επείριμε να την καλέση κοντά του ' βασιληάς κι' ως τόσο αυτή τη στιγμή ένοιώθε μιά άνεξίγητη ταραχή μπροστά του.

—Βλέπεις, εξακολούθησε ο Σολομών, έγινες ώραιότερη στον γυναικωνίτη μου... Καμιά γυναίκα δεν μπορεί να φθάσ πιά τη δική σου όμορφιά... Κι' όμως δεν φαίνεσαι καθόλου εύχαριστημένη... Ποιά μυστήρια κρύβονται τάχα μέσα στο βάθος της ψυχής σου, Σουλαμίτις; Τά μάτια σου είναι μιά θάλασσα φωτιάς κι' οί φλόγες τους πυρπολούν την ψυχή μου. Είσαι τό ώραιότερο λουλούδι τού κήπου μου, ώραία κόρη της Ναδάθ.

—Ενόμιζα πως με είχες λησμονήσει, βασιληά, απήντησε η νέα, άναστανώντας τά μάτια.

—'Ηταν ποτέ δυνατόν αυτό; Ποιος άνθρωπος θά μπορούσε να σέ ιδί και μιά έστω φορά και να σέ λησμονήση;

Ο Σολομών έπηρε ένα άλλο άνάκλιτρο και ήρθε να καθίση κοντά στη Σουλαμίτιδα.

—'Ακουσε, κόρη μου, είπε. 'Επηρε μιά άπόφασι σήμερα και σέ φώναξα για να σου την άνακοινώσω... Ξέρω πως οί γυναίκες μου στο γυναικωνίτη φέρθηκαν σκληρά άπέναντί σου κι' έκαναν πολλές φορές την καρδιά σου να ματώση. 'Αλλ' η κατάσταση αυτή δεν πρόκειται να εξακολουθήση.

'Επηρε πιά την άπόφασι μου...

Η Σουλαμίτις έσήκωσε τό βλέμμα της χαρούμενο πρός τόν Σολομώντα.

—Θά μ' άφήσης να φύγω, βασιληά; ρώτησε.

—'Ενα σύννεφο έσκέπασε τό πρόσωπο του σοφού βασιληά της 'Ιουδαίας.

—Θέλεις να φύγης, Σουλαμίτις; ρώτησε.

—Μ' άναζητάει ο 'Αμώρ. 'Η καρδιά μου και όλη μου η ζωή του άνηκουν.

Τό βλέμμα του βασιλέως έσκυθώπασε πιδ πολύ.

Τά λόγια του γέρω 'Ιακώβ ξαναγύριζαν τώρα σιδ μυαλό του.

'Αλλ' ήταν πιά άποφασισμένος να φθάση στο σκοπό του.

—Σουλαμίτις, άρχισε να λέη ο Σολομών, με φωνή που δυνάμωνε όλοένα, δεν μπορώ να σ' άφήσω να φύγης απ' εδώ. Χωρίς έσένα, όλα όσα βλέπεις, δολοκλήρα σου, τά παλάτια, τά χρυσάφια και οί πορφύρες είναι σκοτεινά και πένθιμα, όπως ο 'Αδης. Σιδ τούς δίνεις τό φως, σιδ τούς δίνεις τό χαμόγελο και τη χαρά. Χωρίς έσένα, η δόξα του θρόνου μου θά ήταν μιά κενή λέξη και η δύναμή μου μάταιη και περιττή... Σουλαμίτις, σ' αγαπώ, όσο ποτέ δεν αγάπησε άνθρωπος...

—'Η ζωή μου χωρίς έσένα θά ήταν ένα άτέλειωτο σκοτάδι και οί ήμέρες μου θά γίνονταν νύκτες θρήνων και όδωρμών...

Η νέα έκύτταξε έκστατικά τόν βασιλέα, που ποτέ άλλοτε ως τότε δεν της είχε μιλήσει με τόση φλόγα και τόσο πάθος.

Ο Σολομών συνέχισε:

—Δόξα τιμή, πλούτη, όλα τά είχα στη ζωή μου. 'Η δύναμή μου ήταν άπέραντη κι' έκανε τούς λαούς να σκύβουν τό κεφάλι κάτω από τό σκήπτρο μου. 'Η εύθυμία με πλημμύριζε από παντού. Τριακόσιες γυναίκες γύρω μου και άμέτρητες παρθένες διψούν κάθε θράδυ τό φιλιά μου και περιμένουν ν' άκούσουν από τά χείλη μου ένα λόγο που θά τις κάμη εύτυχισμένες. Οί λαοί του 'Ισραήλ δοξολογούν κάθε μέρα τό όνομά μου και προσκυνοούν τό θρόνό μου. 'Όλα αυτά μ' έκαναν εύτυχισμένο ως την ήμερα που σέ γνώρισα και η ψυχή μου δεν ζήτησε τίποτε άλλο. Κι' όμως τώρα νοιώθω πως αν φύγης σιδ από κοντά μου, Σουλαμίτις, η ζωή μου θά γίνη άδεια και χωρίς νόημα... Σουλαμίτις σ' αγαπώ... Μπροστά στα πόδια σου ρίχνω τό μεγαλειό του θρόνου μου και την εύτυχία της ζωής μου... 'Από σήμερα κι' άλλες θ' αλλάξουν όλα για σένα εδώ μέσα...

Η Σουλαμίτις τόν έκύτταζε με άπορία. Τί ήθελε λοιπόν να της πη;

—Θά σέ άνακηρύξω πρώτη μου βασιλίσσα, κατέληξε ο Σολομών, κι' όλες μου οί γυναίκες θάρθουν σιδ πόδια σου και θά σέ προσκυνήσουν...

Η νέα άνεσκήριτσε. Μιά θανάσιμη δωρότης έχύθηκε έπάνω στο πρόσωπό της.

—Αυτό είναι πολύ, βασιληά, είπε με άδύναστη φωνή. Δεν αξίζω αυτή την τιμή.

—Και ποιά άλλη θά μπορούσε να τό απαιτήση δικαιότερα από σένα;

—'Υπάρχει μιά, που θά μπορούσε να τό απαιτήση δικαιότερα από μένα, βασιληά. Αυτή έχει όλο τό δικαίωμα να τό ζητήση.

—Και τί είναι εκείνο που της δίνει αυτό τό δικαίωμα;

—Τό ότι σ' αγαπώ πολύ και είναι έτοιμη να θυσιάση και τη ζωή της ά-

κόμη για την αγάπη σου.

—'Υπάρχει μιά γυναίκα που μ' αγαπά; Και ποιά είναι αυτή;

—Δεν τό ξέρεις, βασιληά, γιατί ποτέ δεν πρόσέξες την αγάπη της. 'Αν θέλεις να μ' άκούσης, θά σου μιλήσω με ειλικρίνεια...

—Σέ άκούω, κόρη μου, απήντησε ο Σολομών.

—'Η νέα αυτή, Κύριέ μου, θρίσκει ανάμεσα σιδ γυναίκες σου και είναι όμορφη πολύ και κατάγεται από γεννή άνδοξη και μεγάλη. Δυό δολοκλήρα χρόνια θρίσκει ανάμεσα σιδ παλάτι σου και κάθε μέρα λιώνει για την αγάπη τη δική σου. Κατάγει από την Παθούρη. Μιά μέρα οί άνθρωποι σου την έζητησαν από τόν πατέρα της, που είναι ένας άρχοντας πλούσιος και ίσχυρός και την έφεραν εδώ.

Ήταν την ήμερα που είχες τελειώσει τό μεγάλο ναό και ο λαός, χυμένος στους δρόμους, έπευφημούσε τη δόξα και τό μεγαλειό σου. 'Η νέα σέ είδε να περνάς έπάνω στο χρυσό φορείο σου κι' άκουσε τις χιλιάδες του λαού που δοξολογούσαν τό όνομά σου. 'Από τη στιγμή εκείνη η αγάπη θρονιάστηκε μέσα στην ψυχή της. Μιά αγάπη πελώρια και άγνη, αλλά που ήταν σύγχρονα δυστυχισμένη. Γιατί σιδ δεν την αξίωσες να την ιδίς παρτά μιά φορά μόνο, όταν σου την παρουσίασαν. Τά λόγια που της είπες ριζώθηκαν βαθειά μέσα στην καρδιά της και τό βλέμμα σου άνεστάτωσε όλη της την ύπαρξη. 'Από τότε ζή διαρκώς με τη σκέψη σου και περιμένει την ήμερα που θά την καλέσης κοντά σου, για ν' άφήση τόν έρωτά της να κυλήση σιδ πόδια σου.

Στην άρχή ήταν εύτυχισμένη, γιατί ήλπιζε και περίμενε πάντα. Μά οί ήμέρες διαδέχονταν η μιά την άλλη μέσα στη σιωπή. Οί ήμέρες έγιναν μήνες και οί μήνες γόνια. Και τώρα η νέα αυτή είναι δυστυχισμένη και περίλυπη, γιατί βλέπει πως η αγάπη της είναι χωρίς έλπίδα και πως είναι καταδικασμένη να ζήση σέ μιά γωνιά του γυναικωνίτη σου, χωρίς ίσως να την προσέξης ποτέ.

—Πρώτη φορά άκούω να μου μιλούν γι' αυτή τη νέα, απήντησε ο Σολομών. Σοβ όρκίζομαι, Σουλαμίτις, πως δεν την ξέρω.

—'Η φωνή εκείνων που θέλουν να σου μιλήσουν δεν θφάνει εύκολα ως έσένα, Κύριέ μου.

—Και ποιδ είναι τό όνομα αυτής της νέας, που με αγάπα χωρίς να τό ξέρω;

—Βελισά.

Ο Σολομών έψαξε μέσα στη μνήμη του για να θυμηθί. 'Αλλά δεν εύρηκε τίποτε. Τό όνομα αυτό του ήταν τελείως άγνωστο. Μπορεί βέβαια να τό είχε άκούσει κάποτε, αλλά τό είχε ξεχάσει όπως και τόσα άλλα. Μέσα στα δυό χρόνια που είχαν περάσει από την έποχή που έφεραν τη Βελισά στο παλάτι του, τού είχαν παρουσιάσει τόσες γυναίκες...

—Βελισά, είπε. Δεν θυμάμαι να κούσα ποτέ αυτό τό όνομα.

—Μπορεί να μήν θυμάσαι, βασιληά, αλλ' αυτό δεν σημαίνει πως η ιστορία που σου διηγήθηκα δεν είναι αληθινή. 'Η νέα αυτή σ' αγαπά μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της και δεν σέπτεται τίποτε άλλο από την αγάπη σου.

—Τί όφελεί; Έκαμε ο Σολομών. Κι' άλλες γυναίκες μ' αγάπησαν κατά τό διάστημα της βασιλείας μου. Κι' άλλες γυναίκες μου μίλησαν για τόν έ-

ρωτά τους και σύρθηκαν γονατιστές έμπρός στα πόδια μου. 'Η καρδιά μου δεν συγκινήθηκε ποτέ για καμιά.

—Κι' όμως σύ, βασιληά, είπες πως η αγάπη δίνει δικαιώματα στον άνθρωπο. 'Αν η αγάπη αυτή δίνει δικαιώματα σέ σένα, γιατί δεν θά έπρεπε να δίνει και στους άλλους ανθρώπους;

—Μπορεί να είναι έτσι, Σουλαμίτις.

'Αλλά σέ τί νοιάζει τόσο πολύ για την αγάπη της Βελισάς; Τί σ' ενδιαφέρει αυτή η νέα;

—Είναι η μόνη που έσυμπάθησα, βασιληά, μέσα στο γυναικωνίτη σου, γιατί κι' αυτή μ' έσυμπάθησε και, όπως θέλεις, μου άνοιξε με ειλικρίνεια την καρδιά της.

—Σοβ είπε η ίδια πως μ' αγαπά;

—Ναί, βασιληά, μιά μέρα που κα θόμαστε μόνες σιδ κήπο.

Ο Σολομών έμεινε συλλογισμένος.

—'Η αγάπη της Βελισάς, είπε έπειτα, δεν μ' ενδιαφέρει, Σουλαμίτις. Τ' όνομά της δεν ξυπνάει τίποτε μέσα στην καρδιά μου. Κι' έπειτα τί σημασία έχει τό ότι μ' αγαπά, αφού έγώ δεν την αγάπω;

—Ενόμιζα πως η καρδιά σου θά συνεκινείτο πιδ πολύ, απήντησε η Σουλαμίτις. Γι' αυτό σοβ μιλήσα. Φαίνεται όμως πως η καρδιά των άλλων δεν σ' ενδιαφέρει, βασιληά. Δεν συλλογίζεσαι παρτά μόνο τό πάθος τό δικό σου.

—'Ετσι κάνει κάθε άνθρωπος.

—Μπορώ τότε να κάμω κι' έγώ τό ίδιο;

Τά λόγια αυτά, που είπώθηκαν με άφέλεια και χωρίς σκέψη από τη νέα, έτράσαν τό μυαλό του σοφού βασιληά της 'Ιουδαίας. 'Όλη του η σοφία, όλη του η άπέραντη γνώσι είχαν σωριασθή τώρα σ' έρείπια έμπρός στα πόδια της Σουλαμίτιδος. Κι' αυτή παρέμενε άσυγκίνητη και τού άπαυτούσε με τόση απάθεια. Με σκληρότητα σχεδόν. 'Αλλά μήπως και αυτός δεν έκανε τό ίδιο; Μήπως και αυτός δεν παρέμενε άδιάφορος και άσυγκίνητος για τόν έρωτά της νέας πρός τόν 'Αμώρ, μήπως δεν εφάρμοζε την ίδιο σκληρότητα άπέναντί της Βελισάς, που ήξερε τώρα την αγάπη και τόν πόνο της ψυχής της;

Δεν θρήκε τίποτε ν' απαντήση.

'Επέρασαν έτσι αρκετά λεπτά σιωπής.

Τό βλέμμα του Σολομώντος είχε γίνει θολό κι' άφηρημένο κι' ένοιώθε ένα πελώριο βάρος να άπλώνεται έπάνω σιδ στήθος του.

Η Σουλαμίτις τόν έκύτταζε με την ίδια άδιαφορία πάντα. Τόν επλήρωσε τώρα με τό ίδιο νόμισμα που την είχε πληρώσει κι' αυτός πρίν.

Η σκέψη του Σολομώντος θυβιζόταν όλοένα και πιδ πολύ μέσα σ' ένα δολοκλήρο δάραδρο.

Σέ μιά στιγμή άκούσε τη Σουλαμίτιδα να τού λέη.

—Βασιληά, είναι άργά πιά. 'Ο ήλιος έδωσε από πολλή ώρα και τό σκοτάδι της νύκτας άρχισε ν' άπλώνεται γύρω...

—'Εκεί που θρίσκεσαι σύ, Σουλαμίτις, δεν μπορεί να μπη τό σκοτάδι.



ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Η ΠΡΩΤΗ - ΠΡΩΤΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Του συνεργάτου μας ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Μερικοί θα πιστεύουν ότι αι εκθέσεις ζωγραφικής στην Αθήνα άρχισαν να γίνονται κατά τα τελευταία χρόνια. Βέβαια τώρα τελευταία είναι πυκνότερες. Γίνονται τριάντα περίπου κάθε χρόνο: ατομικές και όμαδικές. Μά φαίνεται ότι οι εκθέσεις της ζωγραφικής είναι παλαιά διασκέδασι των Αθηναίων.

Εδώ και σαράντα περίπου χρόνια άρχισαν να γίνονται συστηματικά μία ή δύο εκθέσεις κάθε χρόνο. Μα αυτό δεν θα πη ότι δεν γίνονταν και παλαιότερα.

Και ξέρετε πότε έγινε η πρώτη έκθεση ζωγραφικής στην νεώτερη Αθήνα; Ακριβώς πρό ενός αιώνα: το 1839!

ΟΙ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ 1821

Το πράγμα φαίνεται περίεργο και όμως είναι αληθινό. Η πρώτη νεοελληνική έκθεση ζωγραφικής έγινε το 1839 στην Αθήνα.

Ο συνταγματάρχης τότε και στρατηγός αργότερα Μακρυγιάννης, αφού έδωσε στον αγώνα του 1821 έγκαιρα στάση οριστικά στην Αθήνα.

Μά δεν άνεπαύθη... Απεφάσισε ν' αποδώσει την ιστορία του αγώνος και με ζωγραφικά έργα. Ο ίδιος δεν ήξερε να ζωγραφίζει. Μά αυτό δεν τον έσταμάτησε...

Εκάλεσε λοιπόν ένα λαϊκό ζωγράφο και του είπε:

—Θά ζωγραφίζης όπως σου τὰ λέω, —Μάλιστα, συνταγματάρχα μου.

—Όπου σου λέω βάλε θουνό θά θάζης, όπου σου λέω θάλασσα θά την φτιάνης... Θά σου τοποθετώ στρατό Τούρκικο, θά τον ζωγραφίζης και θά σου δείχνω πού νά θάζης και δικούς μας και θά τους βάζης... Βέβαια, ξέρεις νά ζωγραφίζης και αλογα, μουλάρια, κανόνια και καπνό...

—Ξέρω από όλα, συνταγματάρχα μου...

—Λαμπρά, λοιπόν, ψώνισε μπογιές κι' έλα...

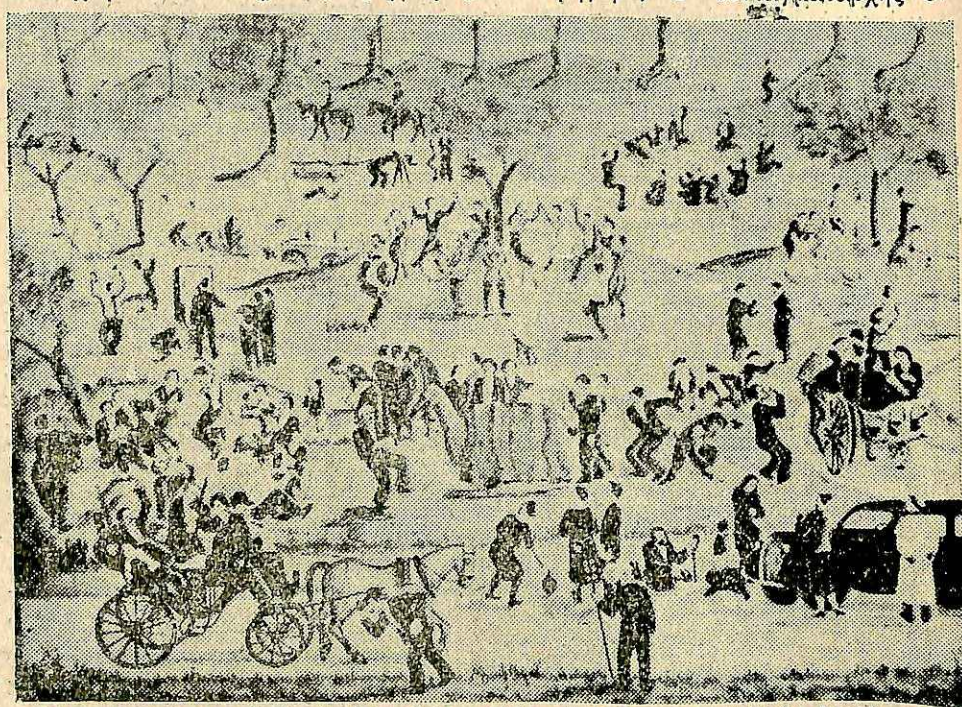
Από εκείνην την στιγμή ο πρακτικός λαϊκός ζωγράφος έτέθη υπό τας διαταγάς του συνταγματάρχου Μακρυγιάννη. Έτσι ζωγράφισαν εν συνεργασία πολλοί μάχης Έπαναστάσεως του 1821.

Ο ζωγράφος έφτιανε με την οδηγία του Μακρυγιάννη κι' εκείνος στο τέλος ένέκρινε ότι το έργο είχεν όλη την ακρίβεια της ιστορίας.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Σε κάμποσον καιρό, κατά την άνοιξη του 1839, οι ζωγραφίες είχαν τελειώσει. Η μικρή τότε κοινότητα της Αθήνας τ' έμαθε. Και όλοι είχαν περιέργεια νά ιδούν αυτά τα έργα που εξαναζωντάνευαν πράξεις μεγάλες και ήρωικές!

Μερικοί εξέφρασαν την έπιθυμία τους στον Μακρυγιάννη. Κι' εκείνος έδέχθηκε νά εκθέση τις ζωγραφίες



Ένας πίναξ του ζωγράφου Ν. Νάκη υπό τον τίτλον «Η ΚΑΘΑΡΗ ΔΕΥΤΕΡΑ» έκτεθειμενος σ' σύγχρονη Αθηναϊκή Έκθεσι πού επηνέθη ομορφύνας από τ' ην κριτική.

του αγώνος. Ο Μακρυγιάννης είχε φροντίσει νά ζωγραφισθούν τὰ έργα αυτά, όχι γιά νά τὰ φυλάξη, μά γιά νά τὰ ιδούν οι κατόπιν γενεές. Και όχι μονάχα απέφασσε νά τὰ εκθέση, αλλά και νά τα τυπώση με χαλκογραφία ή λιθογραφία γιά νά γίνουν κτήμα όλου του ελληνικού κόσμου.

Βέβαια, τὰ έργα αυτά δεν ήταν πο λυ τεχνικά. Είχαν την ιστορική ακρίβεια μόνον, όπως την έρμήνευεν ο Μακρυγιάννης. Έξ άλλου είχαν ένδια φέρον και ως έργα της λαϊκής τέχνης. Γι' αυτό μάλιστα μερικά απ' αυτά έξετέθησαν και στην Έκθεσι Λαϊκής Τέχνης, πού έγινε πέρυσι την άνοιξη

στην Αίθουσα Στρατηγοπούλου.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ ΚΑΙ ΗΣΑΪΑ

Αφοι ή έκθεσις των έργων αυτών έτελειώσεν, ο Μακρυγιάννης έσκέφθηκε πώς θά τὰ τυπώση σ' πολλά αντίτυπα.

Στην Αθήνα τότε τέτοια δουλειά ήταν αδύνατον νά γίνει. Ούτε λιθογραφεία καλά υπήρχαν, ούτε τεχνίτες λιθογράφοι, μά ούτε χαλκογράφοι και άλλοι χαρακται ικανοί γιά τέτοια έργασια.

Μοιραία ή δουλειά αυτή έπρεπε νά γίνει στην Εύρώπη. Μά αυτό δεν έκαμε τον Μακρυγιάννη καθόλου διαστακτικό.

Γρήγορα, ο συνταγματάρχης έ-

σπίας παρέλαβε τὰ έργα και έφυγε γιά την Πάτρα, κατά τ' τέλος του Μαΐου. Από εκεί θά έβρισκε κάποιον καράβι γιά νά περάση στην Ιταλία, όπως εκτέλεση την συμφωνίαν.

ΟΙ ΠΕΤΕΙΝΟΙ ΤΟΥ ΗΣΑΪΑ

Μά στην Πάτρα ο Ήσαϊας είχε μία περιπέτεια πολιτικής φύσεως...

Έκει, σ' ένα χαρτοπωλείο, θρήκε αρκετά αντίτυπα χαλκογραφίας, πού παρίσταναν έναν πετεινό, περήφανα και μαρωτό, ο οποίος έκρατοδσε στα πόδια του ένα χαρτί με γραμμένη επάνω γαλλικά την λέξι «Constitution». Ο πετεινός αυτός αποτελούσε τ' σύμβολο της γαλλικής δημοκρατίας.

Ο νεαρός Ήσαϊας αγόρασεν από τ' Πατρινό χαρτοπωλείο τρία αντίτυπα της χαλκογραφίας του πετεινού. Έσθυσεν έπειτα την γαλλική λέξι κι' έγραψε ελληνικά «Σύνταγμα». Και κατόπιν έταχυδρόμησε τους τρεις πετεινούς γιά νά πάνε σ' τρεις φίλους του σ' τας Αθήνας.

Κάποιος όμως κατώτερος ταχυδρομικός υπάλληλος άνοιξε από περιέργεια τις χαλκογραφίες. Και όταν είδε τους πετεινούς με τη λέξι «Σύνταγμα», έθεώρησε τ' πράγμα ύποπτο...

Χωρίς άργοπορία ο κατώτερος ταχυδρομικός υπάλληλος παρουσιάσθηκε στον Γραμματέα, δηλαδή Υπουργό των Έσωτερικών Γλαράκη. Ήταν δέ ευκολώτατο τότε όποιος ήθελε νά ιδη τον Υπουργό αυτόν.

Ο Γλαράκης άμέσως τότε κατελήφθη από φόδο. Υποπεύθηκε συνωμοσία κατά του τότε καθεστώτος, πού δεν είχε καν σύνταγμα. Έτρεξε, λοιπόν ο Γλαράκης στον Υπουργό των Στρατιωτικών Σχημάτων και στον Υπουργό της Δικαιοσύνης Πάικον και μάνεφερε την κατάσχεσι των πετεινών.

Ο ΓΛΑΡΑΚΗΣ ΚΑΤΙ ΉΞΕΡΕ...

Αποφασίσθηκε έτσι νά γίνουν άνακρίσεις και στην Αθήνα και στην Πάτρα... Ο Ήσαϊας εκλήθη σ' άνακρισι, καθώς και έδω ο Μακρυγιάννης και όλοι οι γνωστοί του...

Ο Ήσαϊας, γιά ν' άπαντήση στην άνακρισι παρεκάλεσε τον άνακριτή νά πάνε μαζί στο χαρτοπωλείον, όπου αγόρασε τις χαλκογραφίες του πετεινού. Έκει λοιπόν του έδειξε 200 περίπου όμοιες χαλκογραφίες πού έπωλούντο ελεύθερα...

Έτσι ο Ήσαϊας την εγγλύτωσε...

Η έφημερίς «Αθηνα», πού έχοχλίαςε τ' γεγονός, έγραψε κοροϊδευτικά γιά τον Υπουργό Γλαράκη και έσημείωσεν ότι, «τότε ο Γλαράκης έμαθεν ότι ο πετεινός ήτο τ' σύμβολον της Γαλλίας»...

Είναι γνωστός άκόμη ο ρόλος πού έπαιξε τέσσερα χρόνια κατόπιν, τ' 1843, ο στρατηγός Μακρυγιάννης στην επανάστασι της 3ης Σεπτεμβρίου. Έπομένως και ο Μακρυγιάννης και ο Ήσαϊας φαίνεται πώς άρχισαν από τ' 1839 νά εκδηλώνουν τις πολιτικές τους ιδέες... Έστω και αν ή εκδήλωσις αυτή περιωριζετο στην αποστολή μιας χαλκογραφίας πετεινού γαλλικής εκδόσεως...

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΤΗΝΙΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Πρωτότυπος διάλογος υπό ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

(Σ' ένα μπόρ κάθονται σ' ένα τραπέζι δυο κίτρινοι και πίνουν. Η ατμόσφαιρα είναι γεμάτη από καπνούς. Ο ένας έχει γκρίζα μαλλιά στους κοτσάφους, ο άλλος είναι πύδ νέος. Κουβεντιάσουν):

Ο ΕΝΑΣ (σά νά μιλή μόνος του): Έχει δυο μάτια, μά τί μάτια! Τά πύδ όμορφα μάτια του κόσμου...

Ο ΑΛΛΟΣ: Όλες οι γυναίκες, ή κάθε μία χωριστά, έχουν γιά τόν άνδρα πού τις αγαπάει τὰ πύδ όμορφα μάτια του κόσμου...

Ο ΕΝΑΣ: Τά δικά της είναι άσύγκριτα...

Ο ΑΛΛΟΣ: Πόσες φορές στη ζωή σου δεν θάχης θρή τέτοια μάτια άσύγκριτα!

Ο ΕΝΑΣ: Α, όχι... Κι' αν τ' έχω πη κι' άλλες φορές, ήταν ψέματα. Μόνο τούτη τη φορά είναι αλήθεια...

Ο ΑΛΛΟΣ: Κάθε φορά νομίζομε πώς λέμε αλήθεια. Είμαστε έτοιμοι νά τ' όρκιστούμε. Κι' ύστερα από λίγον καιρό άνακαλύπτομε πώς την τελευταία φορά είχαμε πη ψέματα...

Ο ΕΝΑΣ: Κι' έτσι όλες τις φορές λέμε ψέματα, γιατί κάθε καινούργια γυναίκα πού αγαπάμε, τη βλέπομε πάντα πύδ όμορφη, πύδ άσύγκριτη από την προηγούμενη. Αυτό δεν θες νά καταλήξης;

Ο ΑΛΛΟΣ: Μ'ε πρόλαβες...

Ο ΕΝΑΣ: Κι' όμως σου λέω πώς ή γυναίκα πού αγαπάω...

Ο ΑΛΛΟΣ: Είναι ή ξεχωριστή, ή άσύγκριτη ή μία...

Ο ΕΝΑΣ: Μή γελάς μαζί μου, Πέτρο...

Ο ΑΛΛΟΣ: Δεν γελώ, μά θέλω νά σε συγκρατήσω από μια τρέλλα...

Ο ΕΝΑΣ: Τί θες νά πης;

Ο ΑΛΛΟΣ: Σκοπεύεις νά παντρευθής αυτή τη γυναίκα.

Ο ΕΝΑΣ: Δεν μπορείς νά ξέρης εσύ κάτι τέτοιο. Πούδ σου τ' είπε; Πού τ' άκουσες;

Ο ΑΛΛΟΣ: Πουθενά.

Ο ΕΝΑΣ: Τότε;

Ο ΑΛΛΟΣ: Τό βλέπω σ' τὰ μάτια σου. Τό μαντεύω από τόν τόνο της φωνής σου. Τό αισθάνομαι από τις κινήσεις σου, από κάθε τι δικό σου, απ' όλο σου τόν ένυτν, ξεφεύγει αυτό πού καταλαβαίνω: Θά την παντρευθής.

Ο ΕΝΑΣ: Ε, και;

Ο ΑΛΛΟΣ: Βλέπεις, λοιπόν;

Ο ΕΝΑΣ: Ε, ναι, θά την παντρευτώ. Είναι ή γυναίκα πού γεμίζει τη ζωή μου τη ζωή. Αυτήν ζητώσα σ' όλη μου τη ζωή, με καταλαβαίνεις.

Ο ΑΛΛΟΣ: Έτσι νομίζομε κάθε φορά σ' κάθε γυναίκα πού σταμάτησε γιά μια στιγμή τη ζωή μας. Θαρρούμε πώς είναι αυτή πού περιμέναμε...

Ο ΕΝΑΣ: Μίλας με κυνισμό, Πέτρο. Δεν ξέρω αν ή δικιά σου ή ζωή έχη συμαζευτή από κατρία άπογοήτευσι. Μά ή δικιά μου σου λέω, πώς όχι. Έχω θρή τόν άνθρωπο πού όνειρευόμουν. Α, άρα γνωρίζης τη Στέλλα, θά δής πόσο άδικος ήσουν νά μιλάς έτσι γι' αυτήν. Δεν είναι αυτή σαν όλες τις γυναίκες, σου λέω. Θά έχης μόνο τ' έλαφροντικό ότι την κατηγορούσες χωρίς νά τη γνωρίζης...

Ο ΑΛΛΟΣ: Στέλλα, είπες, τήν έλενε...

Ο ΕΝΑΣ: Ναι, μου ξεφυγε χωρίς νά τ' όθελω και σου είπα νά όνομά της. Τί,



μήπως την ξέρεις;

Ο ΑΛΛΟΣ: Όχι... Πώς σου πέρασε αυτή η ιδέα.

Ο ΕΝΑΣ: Δεν ξέρω, ο τρόπος που ερώτησες... Νά, σά να μου φάνηκε πως πέρασε κάτι σά σια μέσ' από τα μάτια σου...

Ο ΑΛΛΟΣ (παρακολουθεί σάν αφηρημένος τον καπνό που φεύγει από το τσιγάρο του): Υπάρχουν τόσες χιλιάδες Στέλλες σ' όλο τον κόσμο...

Ο ΕΝΑΣ: Σάν κι' αυτή καμιά...

Ο ΑΛΛΟΣ (ίδιο ύφος): Όλες μοιάζουν ή μία με την άλλη σάν αδελφές...

Ο ΕΝΑΣ: Άκου με. Είχες ποτέ αγαπήσει καμιά Στέλλα;

Ο ΑΛΛΟΣ (πίνει κρασί από το ποτήρι του, τραβάει μία ρουφηξιά από το τσιγάρο του): Χωρίς να ντυτάξη το φίλο του). Ναί...

Ο ΕΝΑΣ: Μά πως μπορεί... 'Η δικιά μου είναι μία όμορφη κοπέλλα...

Ο ΑΛΛΟΣ: Κι' η άλλη Στέλλα ήταν όμορφη...

Ο ΕΝΑΣ: Είναι μία ψηλή, δεμένη κοπέλλα...

Ο ΑΛΛΟΣ: Είχε ένα σώμα στητό, γεμάτο...

Ο ΕΝΑΣ: Έχει έναν θησαυρό ξανθά μαλλιά...

Ο ΑΛΛΟΣ: Ήταν ξανθή...

Ο ΕΝΑΣ: Έχει μάτια γαλάνα...

Ο ΑΛΛΟΣ: Είχανε τα μάτια της το χρώμα του ουρανού...

Ο ΕΝΑΣ: Ένα λεπτό λευκό προσωπάκι...

Ο ΑΛΛΟΣ: Ένα μικρό σαρκωμένο στόμα...

Ο ΑΛΛΟΣ: Τό πρόσωπό της ήταν λευκό σάν το γάλα. Και το στόμα της...

Τό στόμα της... Ήταν σάν ένα ώριμο κόκκινο κεράσι τού μικρού της στόμα...

Ο ΕΝΑΣ (τινάζεται ξαφνικά επάνω): Είσαι ένας... ένας...

Ο ΑΛΛΟΣ (ψύχραιμος): Παλιάνθρωπος, θες να πής...

Ο ΕΝΑΣ: Πές μου, την ξέρεις;

Ο ΑΛΛΟΣ: Πώς θες να την ξέρω;

Ο ΕΝΑΣ: Δεν μπορεί, δεν γίνεται να υπάρχει μία άλλη που νά της μοιάξη τόσο.

Ο ΑΛΛΟΣ: Άκουσέ με. Ξέρω μία Στέλλα. Αυτή που σου είπα. Μία όμορφη ξανθεία κοπέλλα με μάτια γαλάζια.

Μάτια που νά πιστέψα γι' άγγελικά. Της

δόθηκε ολόκληρος. Κι' αυτή τ'ό ίδιο. Την έκανα γυναίκα μου. Έλεγα πως είχα βρή την εύτυχία που νά της. Πώς ήταν η γυναίκα που περιμένα σ' όλη μου τη ζωή. Πώς ήταν ένας άγγελος. (Μικρή παύση). Βλέπεις τα μαλλιά μου που κοντεύουν ν' άσπρισουν; Διὰ της είναι, σ' αυτή τ'ό χρωστάω... (Με χαμηλή φωνή): Τό δεύτερο μίνα αντιλήφθηκα πως μ' άπατά... Κι' όμως μου είχε πη πως μ' άγαπούσε... Πώς με λάτρευε... Δεν ζήτησα νά την ξαναδώ από τότε... Κι' ούτε θά την ξαναδώ όσο ζω... (Μικρή παύση). Στέλλα την λέγανε... Στέλλα Κοράλη... Ναί, ναι, ξέρω... είναι αυτή η ίδια που αγαπάς κι' εσύ. Θά σου λέγω πως σ' αγαπά —καθώς μου έλεγε κι' έμένα. Πώς είσαι γι' αυτήν τ'ό πάν —κι' έμένα τ'ό ίδιο μου έλεγε... Είναι μία γυναίκα — διάβολος, Άλικο. Μία γυναίκα που φέρνει με τ'ό φιλί της την καταστροφή. Μία γυναίκα που έχει όρμησθ σ' άλλους χίλιους πριν από σένα και που θά όρμησθ πούδς ξέρει σε πόσους άλλους μετά από σένα... (Ο νέος έχει ξεσηκωθεί, τ'ά μάτια του πετάνε φλόγες, είναι έτοιμος ν' άρπάξη τόν άλλον από τ'ό λαιμό...)

★

(Την άλλη μέρα, στο σπίτι της ΣΤΕΛΛΑΣ).

ΣΤΕΛΛΑ: Μά τί κοντό παιδί πουν είσαι, χρυσέ μου... Λές γι' τόν Πέτρο...

Ε, ναι, ήταν ο πρώτος μου άντρας...

ΑΛΕΚΟΣ: Γιατί δεν μου τ'ό είχες πη, Στέλλα;

ΣΤΕΛΛΑ: Δεν ήξερα πως θά τ'ό έπαιρνες. Και θες ν' άκούσης κάτι ακόμα;

Ο φίλος σου πουν δεν θέλει νά με δη στα μάτια, ήθελε και χτύπησε χτες θράδυ την πόρτα. Έπεσε στα πόδια μου γι'ά νά γυρίσω κοντά του. Γι' αυτό και μ' έβριζε χτες που ήσαστε μαζί. Νά πάω ξανά μαζί του...

Αν είναι δυνατόν ν' άφήσω εγώ ποτέ τ'ό αγαπημένο μου άγόρι... (Τόν τραβάει στην αγκαλιά της, αυτός γέρνει τ'ό κεφάλι του επάνω στο στήθος της. Στα χείλη της νέας γυναίκας ήθελε και χαρά χτηκε ένα χαμόγελο ικανοποίησης γι'ά την καινούργια της νίκη).

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 8)

Τησε με υπερηφάνεια ο νεαρός γλωσσολόγος. Όπως σ'άς είπα, έφεύγαμε από τόν Άρη γι'ά νά επιστρέψουμε εδώ, όποτε ξαφνικά η έλικοβόλις μας βρέθηκε ανάμεσα σε μία χάλασα από μετεωρολίθους. Κρατούσα με δυσκολία την ίσορροπία μας και θέλοντας νά ξεφύγω απ' εκείνη τη θύελλα, αύξησα την ταχύτητα και έλλαξα άπότομα κατεύθυνσι. Δεν καταλάβαινα που προχωρούσαμε, μά όταν σε λίγο είδα πως τ'ό τηλεοπτικό μας μηχανήμα αντί νά βρίσκεται σ'έπαφή μ'έναν ολονόηποτε από τούς γειτονικούς μας πλανήτες, μας μετέδιδε κάτι άκατανόητους ήχους...

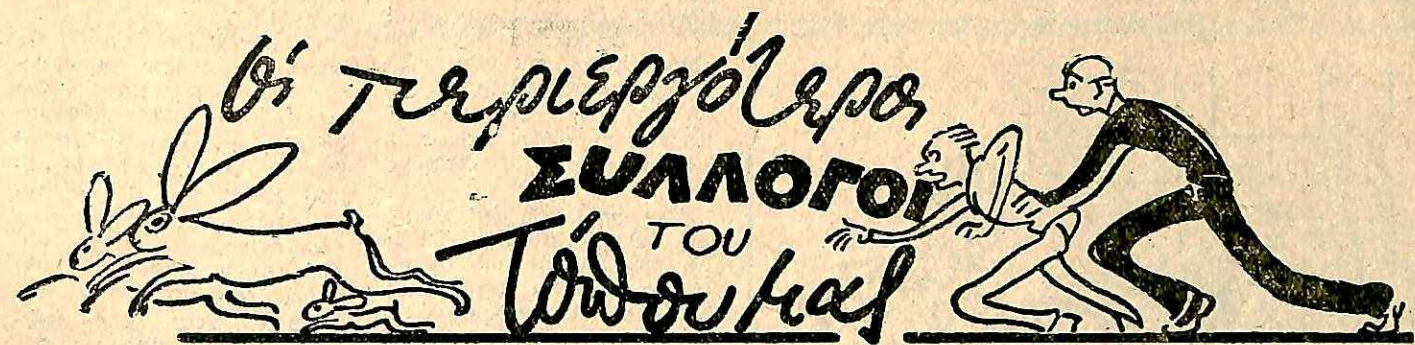
Από τούς όποιους εγώ δεν ένοιωθα τίποτε, διέκοψε με χαμόγελο η Λάνη.

Κατάλαβα, συνέχισε ο Πάντε, πως έχασα την πορεία μου και διευθυνόμουν προς άγνωστα μέρη. Άκούθωντας τ'ό πυξιδιοσκοπικό μου μηχάνημα, θέλησα νά ξεφύγω από την πορεία αυτή, μά μία άκαταγνώστη

έλξης μάς έστριφογύριζε στο ίδιο μέρος. Θέλησα νά επικοινωνήσω μαζί σας, μά σ'άθήκε άδύνατον. Συντόνισα, λοιπόν, τ'ό τηλεοπτικό μηχανήμα μου με την γύρω άτμόσφαιρα κι' ανάμεσα σ' άλλα άκουσα μία φωνή, σε μιά από τις πολλές γλώσσες που μιλούν οι Γήινοι νά λέη: «'Η έκθεσις της Νέας Υόρκης είναι ένα ζωντανό παράδειγμα της άλματικής προόδου που έκαμε ο πολιτισμός μας, γι'ά τόν όποιον πρέπει νά υπερηφανεύωνται όλοι οι κάτοικοι της Γης».

Και θά γελάσετε, διέκοψε πάλι η Λάνη χαμογελώντας, αν σ'άς πω πως την υπερηφάνεια αυτή την στήριζουν περισσότερο στα θαύματα τού ήλεκτρισμού που επέτυχαν, όπως λέν, ένα είδος δηλαδή κινήσεως και φωτισμού που έμαίς έπαύσαμε νά τ'ό χρησιμοποιούμε, πριν από χιλιάδες χρόνια ως πολύ άρχέγονο μέσον.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.



Ο «Σύλλογος κουνελοφάγων»! Καί οι έν διαστάσει σύζυγοι έχουν σωματεϊόν! Ο περιεργος σύλλογος τών ζητιάνων καί η ιστορία του.— Ένας σύλλογος που διεκδικεί 10 έκατομμύρια από την 'Ηλεκτρικήν 'Εταιρείαν.—'Η πρωτοτυπία τού «Συλλόγου Μακροζώνων»!—Τρώνοντες καί πίνοντες συνεδριάζουν οι Ροταριανοί.—'Ο σύλλογος «γνησίωγ» απογόνων της ιστορίας μας.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΥΠΟ ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗ

Ο ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΚΟΥΝΕΛΟΦΑΓΩΝ

Και έν πρώτοις, ύπάρχει, έδρευει καί δρα έντός τών 'Αθηνών ένας σύλλογος γαστριμαργων συμπολιτών μας, με την προσωπομυϊαν «Σύλλογος κουνελοφάγων»!

Ο σύλλογος ιδρύθηκε τ'ό 1928, έχει διοικητικό συμβούλιο, μέλη, σφραγίδα, καί όλα τ'ά στοιχεία τ'ά απαιτούμενα γι'ά τήν ύπαρξιν ένός συλλόγου.

Πρόεδρος τού περιεργού αυτού συλλόγου είναι ο γνωστός βιβλιοπώλης της όδου Περσματζόγλου κ. Π. Ράνος, γενικός εύρισκόμενος κάποιος άλλος γραμματέυς άντιπρόεδρος ο μικρότερος άνεψιός τού βιβλιοπώλου Σιδέρη, καί ταμίας ο έπί της όδου Διομεϊας 4 γοροδιδάσκαλος κ. Γ. Χρυσόγεωλως...

Είδαμε καί την σφραγίδα τού γαστριμαργικού αυτού συλλόγου. Αντιγράφομε έπι λέγει ότι διαβάσαμε: Σύλλογος κουνελοφάγων έτος ίδρύσεως 1928

Σωματεϊόν μη άνεγνωρισμένον. Έδρα: Όπου καλή ρετσίνα.

Ποιος ο σκοπός τού συλλόγου σας; έρωτήσαμε τόν κ. Ράνο.

Ελάτε ένα θράδυ στην ταβέρνα μαζί μας καί θά τόν γνωρίσετε, ι.δς άπήντησε άνθρωπομειδών μυστηριωδώς. Όταν γευθήτε τ'ά κουνελία που φτιάχνει με λαδορίγανο στο φούρνο ο έπίσημος μάγειρος τού συλλόγου μας Σπύρος Κολόμβος, σ'όν Κολωνό, θά παύσετε πλέον νά έχετε την γνώμην ότι υπάρχει νοστιμώτερο φαγητό σ'όν κόσμο από τ'ό κουνέλι.

Ας σημειωθή ότι ο «Σύλλογος τών κουνελοφάγων» αριθμεί πολλά μέλη, τ'ά πε-

ρισσότερα τών όποιων είναι —παράδοξως— γνωστοί διβλιοπώλαι τών 'Αθηνών, άλλα καί—από δικαιολογητός— κουνικλοτρόφοι τού Καλανθρίου καί τών περιχώρων.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΝΥΠΑΝΤΡΩΝ... ΣΥΖΥΓΩΝ

Ένας άλλος περιεργότατος σύλλογος, τού όποιου μόλις προ ήμερών άπεκαλύφθη η ύπαρξις, καί όποιος έδρουσε από πολλών έτών στην Θεσσαλονίκη, είναι ο «Σύλλογος τών έν διαστάσει συζύγων».

Ο περιεργος αυτός σύλλογος αριθμεί πλέον τών 50.000 μέλη, τ'ά όποια είναι όλα σύζυγοι εύρισκόμενοι εις διάστασιν με τ'άς συζύγους τών καί μη δυνηθέντες άκόμη νά πάρουν τ'ό διαζύγιόν τών...

Πώς θρέθηκαν έπι τ'ό αυτώ, πως άλληλοευστήθηκαν, έγνωρίσθηκαν μεταξύ τών καί αποφάσισαν την σύμπηξιν συλλόγου γι'ά την πρόσσιπιν τών συμφερόντων τών άποτελεί ένα περιεργό μυστήριον τού όποιου δεν καταρωθάνουμε νά θρούμε την λύσι.

Είπε, πάντως, γεγονός δτι οι δυστυχείς αυτοί άνδρες, έγνωρίσθησαν μεταξύ τών καί αποφάσισαν την σύμπηξιν συλλόγου γι'ά την πρόσσιπιν τών συμφερόντων τών άποτελεί ένα περιεργό μυστήριον τού όποιου δεν καταρωθάνουμε νά θρούμε την λύσι.

ΟΙ ΖΗΤΙΑΝΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΤΩΝ

Αλλά, σύλλογον έχουν ή μάλλον είχαν —καί οι ζητιάνοι! Καί τόν ίδρυσαν από την ήμερα που

αποφάσισε η «Φιλανθρωπική 'Εταιρεία» νά τούς περισυλλέξη, νά τούς τοποθετήση σε άστυα, νά τούς θρή έργασίαν...

Είχαν κρίνει οι άνθρωποι, βλέπετε, ότι έθίγονταν άμέσως τ'ά... έπαγγελματικά συμφέροντά τών καί αποφάσισαν νά συνασπισθούν γι'ά νά άμυνθούν κατά τού έχθρου...

Τό σωματεϊόν τών ζητιάνων — όπως μάς έπληροφόρησε φίλος συνάδελφος — είχε μεγάλη δράσι προ έτών, με μέλη όλους τούς «έπαγγελματίας» ζητιάνους.

Η κυριώτερα έκδούλευσις που προσέφερε τ'ό σωματεϊόν στα μέλη του, ήταν νά φροντίζη νά τούς προμηθεύη με μία άδεια μικροπωλητού ή πλανοδίου οργανοπαίκτου.

Με την άδεια αυτή στην τσέπη καί τ'ό πρόσχημα ότι «εργάζοντο», οι ζητιάνοι έδρουσαν άνενόχλητοι...

Καί δεν ήταν όλίγων προσοδόφορον τ'ό έπαγγελμά τους... Πολλοί έκέρδιζαν μεγάλα ποσά, ούκ όλίγοι δέ έσχημάτισαν περιουσίες!

Όταν προ έτών έπενεθη η άστυνομία καί η «Φιλανθρωπική 'Εταιρεία» γι'ά την κατάργησιν της έπαιτείας, τ'ό σωματεϊόν τών ζητιάνων κινητοποιήθη δραστηρίως! Διεμαρτυρήθη σ'άς άρχας, υπέβαλε αιτήματα, έζήτησε καί άποζημίωσι άκόμη γι'ά τ'ά μέλη του που θά έμεναν άνεργα!

Αλλά δεν ήταν δυνατόν ποτέ νά ληφθούν αυτά υπό σοβράν έποψιν. Καί τ'ό περιεργόν σωματεϊόν διαλύθηκε μαζί με τ'ά μέλη του...

ΕΝΑΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΟΥ ΔΙΕΚΔΙΚΕΙ 10 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

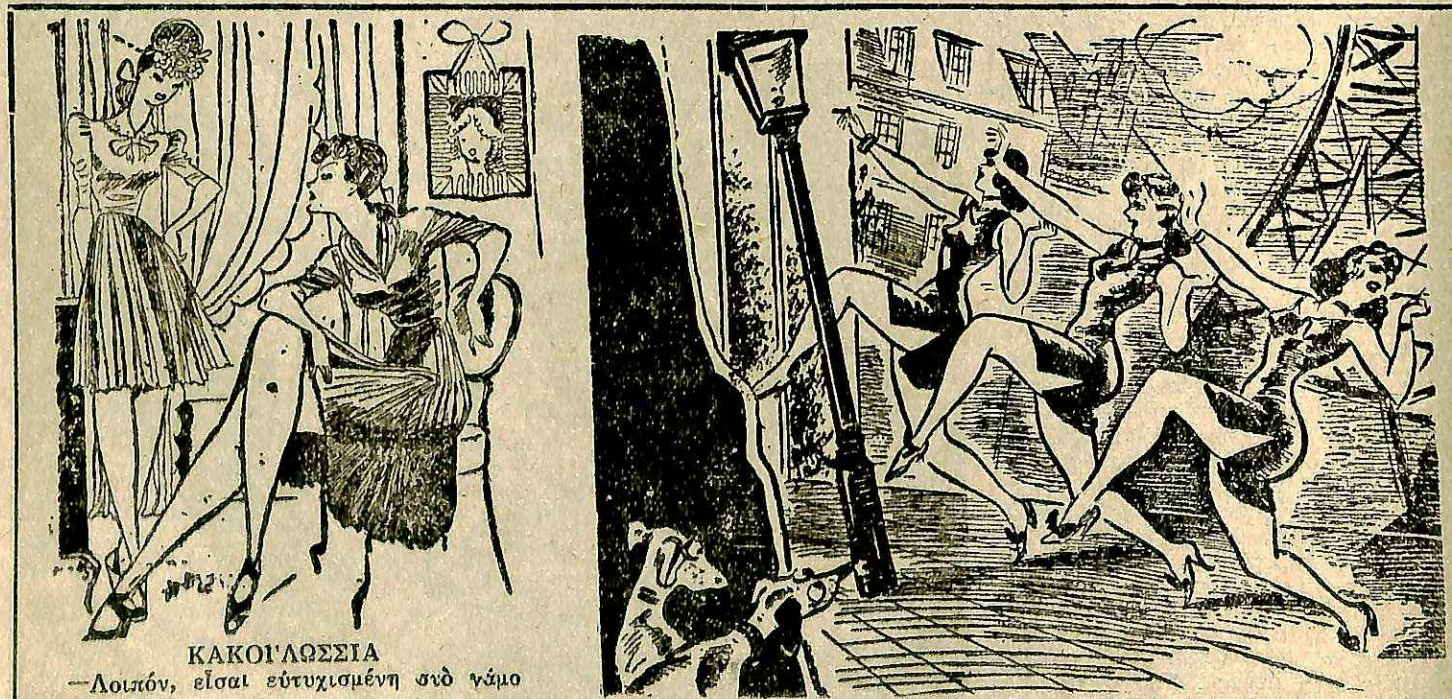
Ιδιότητες στο είδος τού συλλόγου είναι έπίσης η «Ένωσις καταναλωτών ήλεκτρικού ρεύματος». Στόν σύλλογο αυτόν μπορεί νά έγγραφη μέλος όποιοσδήποτε έχει στο σπίτι ή στο κατάστημά του έστω καί... μία ήλεκτρική λάμπα, κατανάλισκε δηλαδή ήλεκτρικόν φώς.

Ποιός είναι όμως ο σκοπός τού συλλόγου; Ο έλξης άπλούστατος: Η «Ένωσις καταναλωτών ήλεκτρικού ρεύματος» ζητεί νά έπιστραφούν στα μέλη της τ'ά άχρεωστήτως καί παρανόμως καταβληθέντα έως τώρα στην 'Ηλεκτρική 'Εταιρεία ποσά ως ένοίκιον γνώμονος.

Έχει επιτύχει μάλιστα την έκδοσιν δικαστικής άποφάσεως, διά της όποιας η 'Εταιρεία κατεδικάσθη νά καταβάλη τ'ά δικαστικά έξοδα καί τέλη καί νά έπιστρέψη τ'ά ως άνω ποσά σε πέντε μέλη της, τούς κ. κ. Ι. Γκίξην, Π. Φωτόπουλον, Β. Γρηγοράκη καί Ι. Γιαννουλίδην.

Η Ένωσις ισχυρίζεται ότι τ'ό ποσόν τών έως σήμερον άχρεωστήτως εισπραχθέντων ένοίκιων γνώμονος από την 'Ηλεκτρικήν 'Εταιρείαν παρά άκόφρων καί ναλωτών άνέρχεται σε 10 έκατομμύρια δραχμών!

Όποιος έχει λοιπόν προχείρους τ'άς άποδείξεις καταβολής τών ένοίκιων τού γνώμονός του άς σπεύδη νά έγγραφη μέλος τού ίδιού. Δέν έχει νά χάση τίποτε. Άπε-



ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΙΑ

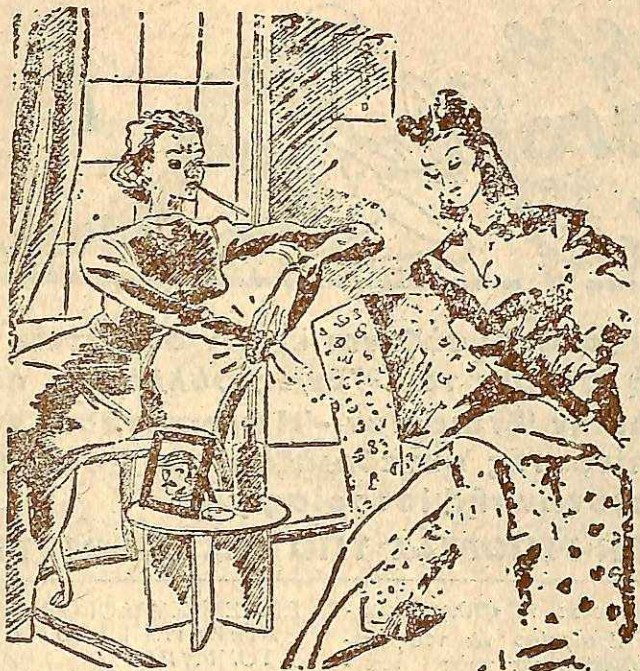
—Λοιπόν, είσαι εύτυχισμένη σ'ό νόμο σου;

—Πολύ. Ο άντρας μου είναι τρελλά άκατευμένος.

—Με ποιάν;

ΟΤΑΝ ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙ

—Κι' ύστερα σου λένε ότι οι άνθρωποι δέ μας μοιάζουν. Όρίστε: Μόλις είδαν τ'ό φανέρι, σήκωσαν άμέσως τ'ά πόδια τους!



ΦΘΗΝΙΑ :

—Για ιδές τί ώραίο δώρο που μουκανε ο άρραβωνιαστικός μου!
—Και πόσο του στοίχισε ;
—Τρεις μήνες φυλάκιση!

ναντίας...

Ο ΜΠΟΕΜΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΜΑΚΡΟΖΩΩΝ

Από τους πλέον ιδιορρυθμους αλλά και έκκεντρικους συλλόγους που έχουν ιδρυθή ποτέ στον τόπο μας, ένας υπήρξε και ο «Σύλλογος Μακροζώων». Ο πρωτότυπος εις το είδος του αυτός σύλλογος, τον όποιον ίδρυσε μία δμάς διανοομένων μας το 1933, φέρει ως έμβλημα του το...νεοελληνικόν ρητόν «Τό γέλιο μακραίνει τη ζωή μας !»

Πολύ περίεργος είναι ο τρόπος της έγγραφης ενός νέου μέλους. Η υποβολή αίτησεως έγγραφης συνίσταται στην παράθεσι ενός... γεύματος από τον υποψήφιον προς τα μέλη του συλλόγου.

Κατά την διάρκεια του γεύματος αυτού δίδεται ή εύκαιρία στα μέλη να... ψυχολογήσουν τον υποψήφιο προς έγγραφην. Έάν είναι κατασούφης, σοβαρός ή σχολαστικός, δέν εκπληροί τους όρους του άγράφου καταστατικού και ή αίτησις του άπορρίπτεται.

Η άπάντησις στην αίτησι κάθε υποψηφίου γίνεται διά της... άναποδώσεως του γεύματος, έφόσον εγκρίνεται ή έγγραφή του.

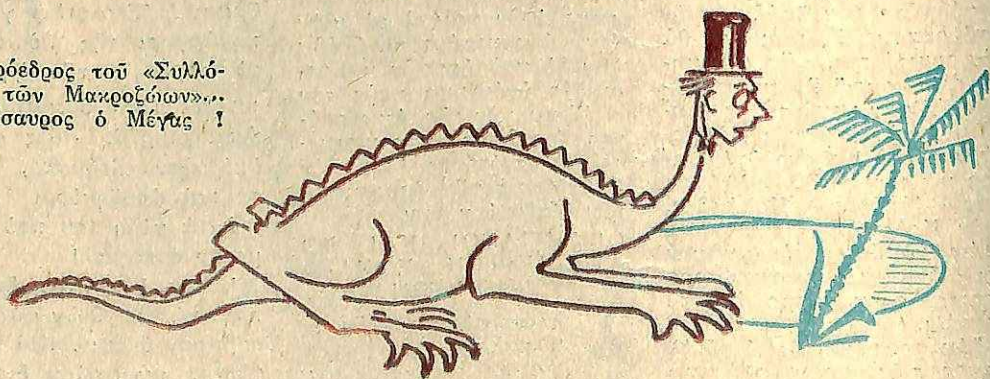
Τά μέλη των όποιων άπορρίπτεται ή αίτησις ο «Σύλ-

λογος Μακροζώων» άπαντά διά... βαθυτάτης σιωπής, τά άφήνει μ' άλλους λόγους να περιμένουν εις μάτην μίαν άπάντησιν !

Όλα τά μέλη του «Συλλόγου Μακροζώων» φέρουν πολύ περίεργα όνόματα βγαλμένα από τό θα σίλειον των ζώων, καθ' όσον μακροζώοι ! Έτσι, ο πρόεδρος των ονομάζεται Δεινόσαυρος ο Μέγας, ο αντιπρόεδρος Όκτάπους ο πολυμήχανος, ο γενικός γραμματεύς Βοός ο μεγαλόπρεπής, οί σύμβουλοι Ψιττάκος ο υπέρλαμπρος, Μαμούθ ο μικροσκοπικός, κ. ο. κ. Αλλά και τά γυναίκες μέλη του Συλλόγου φέρουν προσωνομίας ζώων, όπως Γλαύξ ή καλλιθέλαδος, Χελώνη ή άεροδυναμική, Πυγολαπίς ή Σκοτία κλπ.

Και ο μέν περίεργος αυτός σύλλογος, του όποιου σκοπός είναι ή διά του γέ-

Ο πρόεδρος του «Συλλόγου των Μακροζώων»... Δεινόσαυρος ο Μέγας !



λωτός και της εϋθυμίας μακροζώα ζή και βασιλεύει ! Όσον άφορά τά μέλη του είναι όλα τόσο νέοι άνθρωποι, ώστε να μην μπορεί να κρίνη κανείς από του δε έάν επέτυχαν στίς περιμακροβιότητος άπόψεις των...

Ας σημειωθή έπ' εύκαιρία διά την ιστορίαν, ότι μέλη του ιδιορρυθμου αυτού συλλόγου είναι μεταξύ άλλων και οί δημοσιογράφοι Γ. Ταριανόπουλος, Θ. Γιαννακούλιας, Μ. Καρελλάς, Όρφ. Καραβίας, Χ. Γερογιάννης, ή γνωστή ντιζέξ Δανάη, κ. ά.

ΟΙ ΡΟΤΑΡΙΑΝΟΙ ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΟΥΝ ΤΡΩΓΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΙΝΟΝΤΕΣ

Πολύ περίεργος επίσης σύλλογος είναι και ο περίφημος «Διεθνής Ροταριανός Όμιλος», ο όποιος άριθμεί σήμερα 38.000 παραρτήματα σ' όλον τον κόσμο μεταξύ των όποιων και τό παράρτημα 'Αθηνών και 190.000 ένεργά μέλη.

Η όνομασία του προήλθεν από την άγγλικήν λέξιν «ρόταρυ», ή όποία σημαίνει τον «επιστρεφόμενον» και έχει δοθή στον σύλλογο ό, ότι οί συνεδριάσεις των πρώτων μελών του έγινονταν εκ περιτροπής στο σπίτι ενός εκάστου.

Ο σύλλογος επιδιώκει την έγγραφη σ' αυτόν ανθρώπων σημαίνοντων στην κοινωνία, αλλά οί όποιοι να έχουν τά πλέον... άνόμοια έπαγγέλματα μεταξύ των ! Σκοπός δέ του συλλόγου είναι να καλλιεργήση τό αίσθημα της άλληλεγγύης μεταξύ των... άνομοίων στοιχείων και τάξεων της κοινωνίας προς τό γενικόν καλόν. Στην ουσία της, ή ροταριανή όργάνωσις επιδιώκει να συμφιλιώση τις δύο ανταγωνιζόμενες κλίσεις του ανθρώπου : την έπιθυμία του άτομου κέρδους και τό κοινωνικόν καθήκον της έξυπηρετήσεως του πλησίον.

Αυτή με λίγα λόγια, εί-

ναι ή περιφήμος ροταριανή φιλοσοφία.

Οι ροταριανοί κάνουν τις συνεδριάσεις των πρώοντες ! Συνέρχονται δηλαδή τακτικώτατα κάθε έβδομάδα σ' ένα κοινόν γεύμα, σ' ένα μεγάλο έστιατόριον, όπου προβαίνουν σε σύντομες ανακοινώσεις, συζητούν τρώγοντες και πίνοντες και λαμβάνουν διάφορες κοινωφελείς άποφάσεις.

Όταν ένα μέλος ταξιδεύη μακριά από την πατρίδα του, έχει την υποχρέωσι να παρίσταται στα γεύματα και τις συνεδριάσεις των ροταριανών των πόλεων που επισκέπτεται...

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΑΛΛΟΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Α ήταν παράλειψις, έάν δέν αναφέραμε και μερικούς ακόμη συλλόγους, πολύ περίεργους, οί όποιοι υπάρχουν στον τόπο μας και έχουν ήδη άναπτύξει μίαν αξιόλογον δράσιν...

Ένας άπ' αυτούς είναι ο «Σύλλογος Χορτοφάγων», μέλη του όποιου είναι έγκριτοι ίατροί της πρωτεύουσας, όπαδοί της θεωρίας της φυτοφαγίας.

Άλλος, γνωστότατος για τά κατορθώματά του περίεργος σύλλογος είναι ο των «Ζηλωτών του Χριστού», ο όποιος έχει μεταξύ των κορυφαίων σκοπών του και την καταπολέμησιν του γυναικείου γυμνού...

Πρωτότυπος επίσης σύλλογος είναι ο «Πατριωτικός Όμιλος 'Αθηνών», το όποιον ένας από τους σοβαρώτερους σκοπούς είναι να ανακαλύψη και να έγγραψη ως μέλη του τους πραγματικούς και γνησίους έξάρρητονας άπογόνους ήρώων, πολεμιστών και πολιτικών της ιστορίας του Έθνους μας, από τό 1453 έως τό 1821, ούτως ώστε να πάύση ή δημιουργία ψευδών «ιστορικών οικογενειών» και άπογόνων...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΟΧΩΝ

ΤΟΝ ΕΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Σε μίαν έπαρχία της Γαλλίας ζή ο γιατρός Πέτρος Πρόστ ή «Ιατρός των πτωχών». Ο Πρόστ παντρεύτηκε μιά νέα πού την υπεργαπούσε, αλλά μετά δυό χρόνια απέθανε επάνω στη γέννα. Την ίδια νύχτα παρουσιάστηκε στο σπίτι του μερικοί προσπιδοφόροι πού, άφου τον υποχρέωσαν να θάψη τό κορίτσι του, τον οδηγούν διά της βίας σ' ένα μακρινόν πύργον όπου προσφέρει την ιατρική του βοήθεια σε μιά γυναίκα πού δυσκολεύεται να γεννήση, και φέρνει στον κόσμο ένα κοριτσάκι πού τον υποχρεώνουν να τό υιοθετήση.

Ο Ιατρός των Πτωχών τό παίρνει κα ιτό όνομάζει Έγκλατίνια. Σε λίγο συναντούμε τον λοχαγόν Λακουζόν, πού είναι άνηψιός του γιατρού, να πηγαίνει καθάλα σ' ένα δάσος. Εκεί, κατά την διάρκεια ενός δραματικού έπεισοδίου, γνωρίζεται με ένα νέον, πού του άφηγείται την περιπετειώδη ιστορία του και του άποκαλύπτει πως είναι ο νεαρός βαρώνος Ρολάνδος ντε Σάν ντ' Ιβέρ.

Ο λοχαγός του έμπιστεύεται ότι την επομένη πρόκειται να σώσουν τον θεϊον του Πέτρον Πρόστ, πού είναι στη φυλακή, αιχμάλωτος ενός μυστηριώδους προσώπου γνωστού με τό όνομα «Ο άνθρωπος με τη μαύρη μάσκα».

Με την βοήθεια ενός καλογέρου, του πάτερ Μαλό, ο λοχαγός Λακουζόν επισκέπτεται τον θεϊον τον στη φυλακή, πού του άποκαλύπτει την καταγωγή της Έγκλατίνιας και του άφηγείται τά δραματικά γεγονότα της 17ης 'Ιανουαρίου 1620).

8ον

Έπειτα άφου έμεινε λιγάκι σιωπηλός, ο λοχαγός έξηκολούθησε:

—Και τό κόσμημα, θεϊε μου, αυτό τό μενταγιόν πού σου παρέδωσε ή δυστυχισμένη μητέρα τό φύλαξες; —Φυσικά !...

—Πού τό έχεις;

—Έδώ, στο στήθος μου. Τώρα θά σου τό δώσω.

Ο Πέτρος Πρόστ έξεκούμπωσε τό περιστήθιο και τό πουκάμισό του κι' έσπασε ένα κορδόνι πού κρατούσε κρεμασμένο άπ' τον λαιμό του τό μενταγιόν, κλεισμένο σε μιά δερμάτινη σακούλα.

—Πάρτο, είπτε του άνεψι-

ού του. Και αν πέσω θύμα αυτού του άτίμου ανθρώπου, προσπάθησε να τό χρησιμοποιήσης για να μ' εκδικηθή.

Ο λοχαγός ήταν έτοιμος να όρκιστή εκδίκησι με δυνατή φωνή, άκουσε όμως κρότον θημάτων και έκλεισε τό στόμα.

—Χαίρε ίσως για πάντα! έμυρμούρισε ο Πέτρος Πρόστ, σφίγγοντας τρυφερά τον άνεψιό του στο στήθος.

—Κι' εγώ, αγαπητέ μου θεϊε, του έπιθύρισε ο νέος βιαστικά, ενώ άνοιγε ή θαραία πόρτα της φυλακής, σου λέω, καλήν άντάμωσιν πολύ γρήγορα.

Λέγοντας αυτά, έκάτεβασε πάλι την κατσούλα πού του έκρυψε τό πρόσωπο.

Οί δύο στρατιώτες έμπήκαν μέσα στο κελλί.

—Έχε έλπίδα στον Θεόν, άδελφέ μου! είπε του καταδίκου. Ο Θεός είναι με γάλος και θά σε λυπηθή.

Και άκολούθησε τους δύο φρουρούς.

Όταν έβγήκε από τό μο-

ναστήρι, τό μεγάλο ρολόι του πύργου χτυπούσε την πέμπτη πρωινή. Άργοūs άκόμη να ξεμερώση και όμως ένα τρομαγμένο πλήθος περιέργων είχε μαζευτή στην πλατεία Λουδοβίκου ΙΑ' γύρω από την πυρά πού είχε στηθή από την προηγούμενη, για να καταλάθουν τις καλύτερες θέσεις άπ' τις όποιες θά μπορούσαν να παρακολουθήσουν τό μακάθριο εκείνο θέαμα.

Έδώ κι' εκεί, ανάμεσα στους διαφόρους δμίλους, ήταν άρκετοί χωρικοί, πού άνηκαν στα άνταρτικά σώματα του Λακουζόν. Ήταν όλοι μεταμφιεσμένοι και καλά άπλισμένοι, αλλά με τά δπλα κρυμμένα κάτω από τους μεγάλους μανδύες.

Ο λοχαγός τους άνεγνώρισεν όλους καθώς περνούσε από σιμά τους. Αλλά δέν είπε σε κανέναν λέξι, ούτε έκαμε τό παραμικρό σημείο άναγνώρισεως, αλλά έπέστρεψε βιαστικά στο σπιτάκι του Μεγάλου Δρόμου, όπου είχε αφήσει τον

συνταγματάρχη Βαρόζ, τον έφημέριον Μαρκίς, τον Ρολάνδον ντε Σάν ντ' Ιβέρ και τον άπερίγραπτον εκείνον πάτερ Μαλό πού ένδιαφερόταν τόσο πολύ για τά πλούτη και τά κρασία του μοναστηριού.

Ο τελευταίος μάλιστα αυτός, από τη στιγμή πού έφυγε ο λοχαγός είχε άποκοιμηθή βαθιά. Και όμως έγνώριζε πολύ καλά ότι διέτρεχε μεγάλον κίνδυνον, όσο και ο λοχαγός Λακουζόν, εις τον όποιον είχε δανείσει τό ράσο του και την άδεια εισόδου στο κελλί του καταδίκου.

Η ΕΓΚΛΑΝΤΙΝΑ

Τη στιγμή πού ο λοχαγός, έπιστρέφοντας από τό μοναστήρι, έμπήκε πάλι εις



—Έχετε μίαν ώρα καιρό για να τον έξομολογήσετε και να του δώσετε άφεσιν ά μαρτύρων—

το ισόγειο εκείνο δωμάτιο, ο Μαρσιάλ, ο Βαρόξ και ο Ρολάνδος δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν ένα επιφανή μα χαράς, που εξέπληξε ξαφνικά τον πάτερ Μαλό.

—Λοιπόν, Κλαύδιε; έρώτησε πρώτος ο Μαρκίς.
—Αλλά ο Λακουζόν αντί ν' απαντήσει έφερε ένα δάχτυλο στα χείλη, κλείνοντας πονηρά το μάτι, σαν να ήθελε νά είπῃ ότι δεν μπορούσε νά μιλήσῃ μπροστά στον καλόγηρον. —Επειτα επρόσθεσε, άποτεινόμενος στον τελευταίον αυτόν:

—Σας ευχαριστώ και πάλι, καλέ μου πάτερ: μάς προσφέρατε μιάν υπηρεσία που δεν θα την ξεχάσουμε ποτέ. Πάρτε πάλι το ράσο σας και ξαναγυρίστε στο Δημαρχείο, γιατί ο ήγούμενος μπορεί ν' άπορήσῃ γι' αυτήν την καυσότερησι. Θά σ'ας δώσω μάλιστα και μιά συμβουλή...

—Νά την άκούσω ευχαρίστως, έκανε ο καλόγηρος.

—Κλειδωθείτε καλά και άμπαρωθήτε, δλῆ την ήμερα σήμερα. Και μὴν υποχωρήσετε στον πειρασμό νά πάτε στην πλατεία Λουδοβίκου γιά νά παρακολουθήσετε το μαρτύριο του Πέτρου Πρόστ.

—Άρκεϊ, λοχαγέ, έκατάλαβα. Δεν θα ξεμυτίσω καθόλου σήμερα παρά θά μείνω κλεισμένος και θά προσεύχωμαι νά γίνουν όλα κατά την επιθυμία σας.

Λέγοντας αυτά, ο πάτερ Μαλό είχε φορέσει πάλι το ράσο του κι' έκατέβασε την κασούλα. Μετά έχαιρέτησε όλους με σεβασμό κι' έβγῃκε από το σπιτάκι του Μεγάλου Δρόμου.

Μόλις ή πόρτα έκλεισε πίσω του, ο Μαρκίς έφώναξε το Λοχαγό:

—Είδες λοιπόν τον θεό σου;

—Ναι. Και του είπα νά περιμένῃ και νά έλπίζῃ την άπελευθέρωσί του.

—Και θά τον έλευθερώσουμε! έθεβαίωσεν ο Βαρόξ.

—Και το μυστικό που έπρόκειτο νά σοῦ έμπιστευθῇ; έρώτησε ο παπάς.

—Μιάς ενδιαφέρει όλους, απάντησε ο λοχαγός, και θά μάς βοηθήσῃ ν' ανακαλύψουμε μιάν άτιμη προδοσία!

—Μιά προδοσία είπες; έκανε ο Μαρκίς.

—Ναι, γιατί θ' ανακαλύψουμε επί τέλους τον κακόβρον που κρύβεται κάτω από την μαύρη μάσκα! —Ωστε λοιπόν ο θεός σου σοῦ μίλησε γιά τον άνθρωπον με τη μαύρη μάσκα; έρώτησε κατάπληκτος ο έφημέριος.

—Και μοῦ είπε άρκετά,

ώστε νά σχηματίσω την έντύπωσιν ότι ο άνθρωπος αυτός, ο προδότης, ο κακούργος, ο όποιος από σμφέρον έχει ένωθῇ με τους έχθρούς μας, είνε ένας από τους πρώτους άρχοντας τοῦ τόπου.

—Και ποιός είνε αυτός; —Θά το μάθουμε πολύ γρήγορα! Σας όρκίζομαι ότι θά το μάθουμε!

—Έχεις καμμιάν ύποψία;

—Όχι ύποψίες, αλλά ένδειξεις.

—Μπορούμε νά τίς μάθουμε;

—Άκούστε!

Άφου επανέλαβε με συντομία στους κατάπληκτους, και τρομαγμένους άκρατές του την άφήγησι τοῦ Πέτρου Πρόστ, άφου τούς έδειξε το μενταγιόν, διακοσμημένο με μιά διαμαντένια έγκλαντίνα, ο Λακουζόν έκρέμασε με μιάν αλυσσιδίτσα αυτό το κόσμημα από τον λαιμό του και είπε:

—Αυτό το κόσμημα θά μείνῃ στο στήθος μου ως την ήμερα που θ' ανακαλύψω τά ίχνη της δυστυχισμένης γυναίκας, εἰς τὴν όποιαν άνήκε. Και έν ανάγκη θά έρευνήσω όλους τούς πύργους της περιφέρειας ως που νά βρω σ' ένα απ' αυτά, τά ίχνη ενός αίματωμένου χεριού!

—Τότε, είπε ο Ρολάνδος ντέ Σάμ ντ' Ιβέρ, που είχε παρακολουθήσει με προσοχή δλῆν την άφήγησι, πηγαίνετε στον πύργο του Άετοῦ και θά θρῃτε αυτό που ζητάτε!

—Πῶς;! έφώναξαν μαζί ο συνταγματάρχης Βαρόξ και ο έφημέριος Μαρκίς. Κατηγορεῖτε λοιπόν τον Άντιντ ντέ Μοντεγκιού;

—Ναι, απάντησε ο Ρολάνδος και ο λοχαγός Λακουζόν μπορεί νά σ'ας πῇ γιατί τον κατηγορώ.

—Ρολάνδε, είπε ζωηρά ο Λακουζόν, προσέχτε καλά σ' αυτό που λέτε! Άπόψε μοῦ άφηγηθήκατε τά κακουρήματα που έχουν διαπραχθῇ κατά του κόμητος ντέ Μιρεμπέλ και κατά της θυγατέρας του, κατά της μητέρας σας και έναντίον σας και πιστεύετε ότι δράστης τῶν έγκλημάτων αυτών είνε ο πυργοδεσπότης του Άετοῦ...

«Παραδέχομαι ότι το παρελθόν αυτό το άρχοντος δεν είνε και τόσο άσπιλο και θά θυμόσαστε θέβαινα ότι την εποχήν εκείνη ο Άντιντ ντέ Μοντεγκιού ήταν ένας από τους κυριωτέρους στυλοβάτες της έλευθερίας μας. Γιά τις άτιμες πράξεις του θά δώσῃ λόγο στο Θεό. —Αν όμως τότε έδω

και είκοσι χρόνια, ο άνθρωπος με τη μαύρη μάσκα ήταν ο Άντιντ ντέ Μοντεγκιού, σήμερα όμως, κάτω από την ίδια μάσκα κρύβεται κάποιος άλλος...».

—Τό ίδιο σκεφτόμαστε κι' εμείς, απάντησαν οι άλλοι δύο.

—Τί απαντάτε σ' αυτό, Ρολάνδε; έρώτησε ο Λακουζόν.

—Μιά μόνη λέξι λοχαγέ, αυτήν που σ'ας είπα και άπόψε: «Θά περιμένω!»

—Υστερα απ' αυτό βαθεία σιγή επεκράτησε εκεί μέσα και την διέκοψε ο Λακουζόν λέγοντας:

—Τί ώρα είνε;

—Μόλις έχτύπησαν οι έξη, απάντησε ο έφημέριος.

—Τότε μάς μένει λίγος καιρός νά τακτοποιήσουμε μερικές άλλες ύποθέσεις, λιγώτερο βέβαια σοβαρές από τις ύποθέσεις της πατρίδας, αλλά επίσης Ιερές.

Πρέπει νά σ'ας μιλήσω γιά την Έγκλαντίνα.

Ο Ρολάνδος ντέ Σάμ ντ' Ιβέρ έκατάλαβε ότι επρόκειτο νά μιλήσουνε γι' αυτόν. Έταράχτηκε λιγάκι κι' έκοκκίνισε έλαφρά.

Μονάχα ο Λακουζόν κατάλαβε αυτή την συγκίνησι. —Αλλά δεν είπε τίποτε. Έστράφηκε μονάχα στους άλλους δύο κι' έξηκολούθησε:

—Νομίζετε πώς είναι άπαράτητο ν' άποκαλύψουμε αυτή τη στιγμή στην Έγκλαντίνα το τρομερό μυστικό της γεννησεώς της; Νομίζετε ότι είναι κατάλληλη ή στιγμή νά της πούμε ότι ή οίκογένειά της δεν είναι πραγματικά δική της και ότι ο άνθρωπος τον όποιον όνομάει πατέρα της καθώς και αυτός που θεωρεί εξαδέλφῳ της, δεν είναι παρά ξένοι γι' αυτήν;

—Όχι, χίλιες φορές όχι! έφώναξε ο Μαρκίς. Δεν πρέπει, δεν μπορεί νά γίνῃ τέτοιο πράγμα!... Η δυστυχισμένη αυτή νέα πρέπει νά εξακολουθήσῃ ν' άγνοῇ αυτό που έμάθαμε εμείς. Αυτή είναι ή γνώμη μου.

—Και ή δική μας, είπε ο Βαρόξ.

—Πολύ καλά, έξηκολούθησε ο Λακουζόν. Είμαστε σύμφωνοι σ' αυτό το σημείο. Υ. πάرخει όμως κι' ένα άλλο, και μάλιστα πολύ πιο σπουδαίο...

—Δηλαδή;

—Τό έξης: σέ λιγάκι θά ριψοκινδυνεύουμε τη ζωή μας, όχι μονάχα εμείς οι τρεις, αλλά και ο θεός μου. Πρέπει νά το κερδίσουμε αυτό το παιγνίδι και μάλιστα είμαι θέβαινα γι' αυτό. Πρέπει όμως νά τα προβλέψουμε όλα, έστω και αν ύπάρχη μονάχα μιά πιθανότης ανάμεσα στις έκκατό νά χάσασμε. Μετά δύο ώρες θά θριαμβεύωμε, ή θά είμα-

στε νεκροί.

—Αυτό τον κίνδυνο τον αντιμετωπίζουμε συχνά, είπε ο Βαρόξ.

—Ναι, αλλά δεν κινδυνεύουμε ποτέ και οι τρεις μαζί. Και ποτέ ως τώρα, ο κίνδυνος δεν άπειλούσε συγχρόνως και τον Πέτρον Πρόστ. Νά όμως που θέλω νά καταλήξω: αν σκοτωθούμε άκόμα και οι τρεις, σκεφθήκατε τί θ' άπογίνῃ ή Έγκλαντίνα όταν θά μείνῃ όλομόνητη;

—Διάβολε! έμουρμούρισε ο Βαρόξ. Αυτό δεν το είχα ποτέ σκεφθῇ.

—Αν σκοτωθούμε και οι τρεις, τέσσαρες με τον Πέτρον Πρόστ, είπε ο Μαρκίς, άφου έμεινε κάμποσην ώρα σκεπτικός, ή Έγκλαντίνα θά θρῃ άσφαλισμένο άσυλο στο μοναστήρι της Ευαγγελιστρίας.

—Άσφαλώς. Αλλά δεν θά μπορούσῃ νά μείνῃ γιά πολύν καιρό εκεί.

—Γιατί; Ποιός θά την έμποδίσῃ νά φορέσῃ το ράσο και ν' άφιερώσῃ τη ζωή της στον Θεό;

—Και ποιός σ'ας είπε ότι θέλει νά γίνῃ καλόγηρα;

—Η Έγκλαντίνα είναι πολύ εύσεβης και δεν θά δυσκολευθῇ καθόλου νά το κάνη αυτό.

—Η Έγκλαντίνα είναι σωστός άγγελος, το ξέρουμε πολύ καλά αυτό! έφώναξε ο λοχαγός. —Ωστόσο έπιμένω ότι ή ζωή του μοναστηρίου δεν είναι καθόλου κατάλληλη γι' αυτήν.

—Σας το είπε ή ίδια;

—Όχι, αλλά έχω σοβαρούς λόγους νά το πιστέω.

—Μπορώ νά τούς μάθω αυτούς τούς λόγους;

—Βεβαίως. Η Έγκλαντίνα αγαπάει και άγαπιέται... —Μήπως από σένα; έφώναξε ο κληρικός καρφώνοντας το βλέμμα του στον Λακουζόν.

Ο λοχαγός έκανε μιά μεγάλη προσπάθεια γιά νά κρύψῃ την ταραχή που του προκαλέσε ή έρώτησις αυτή, και απάντησε:

—Όχι, παπά μου, όχι άπό μένα!... Μήπως είμαι έλεύθερος έγώ; Μήπως μπορώ ν' αγαπήσω άλλο τίποτε έκτός από την πατρίδα μου και την έλευθερία;

—Τότε, λοιπόν, έρώτησε ο παπάς, από ποιόν;

—Από τον νεαρόν εύπατρίδην που μοῦ έσωσε τη ζωή και που θέλει νά χαρίσῃ το μεγάλο όνομά του και την άπεραντη περιουσία του στην θετή θυγατέρα του 'Ιατροῦ τῶν πτωχῶν... Άπό τον θαρῶνον Ρολάνδον ντέ Σάμ ντ' Ιβέρ.

—Ρολάνδε, παιδί μου! είπε ο Βαρόξ, με τά μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα τρυφερότητας. Αυτό που σκέψτεσαι νά κάμῃς είναι πολύ καλή πράξις, άνταξία του δνόματος και της μεγαλῆς ψυχῆς σου, άνταξία του παι-

διοῦ του Τριστάνου!...

—Ρολάνδε, είπε μετά ο έφημέριος Μαρκίς σφίγγοντας το χέρι τῷ νέου, άγαπάτε την όρφανή, θέλετε νά την προστατεύσετε και δεν θ' άργήσετε νάϊδῃτε την άνταμοιβή σας γι' αυτό. Η Έγκλαντίνα θά σ'ας φέρῃ γιά προίκα κάτι που αξίζει περισσότερο άπ' όλα τά στέμματα και όλα τά πλούτη της γῆς! Θά σ'ας δώσῃ την όμορφιά, τά νειάτα και την άθωότητα, θά σ'ας δώσῃ την εύτυχία!...

Ο Ρολάνδος σκέφθηκε ότι αγαπώντας αυτή την νέα και θέλοντας νά την κάμῃ γυναίκα του, έκανε κάτι το πολύ φυσικό. Δεν μπορούσε λοιπόν νά καταλάβῃ τούς έπαίνους και τά συγχαρητήρια του Βαρόξ και του Μαρκίς, τά λόγια τῶν όποιων τον έστενοχωρούσαν κάπως, αλλά τον έκαναν και νά χαίρεται, γιατί έκαταλάβαινε ότι κανένα έμπόδιο δεν ύπήρχε πιά γιά την ένωσί του με την Έγκλαντίνα.

Η χαρά αυτή έδιπλασιάστηκε, όταν άκουσε τον Λακουζόν νά λέῃ στον έφημέριο:

—Δεν θά είσαστε πιο ήσυχος γιά το μέλλον άν, προ του ξεκινήσουμε γιά τὴν περιπέτεια της πλατείας Λουδοβίκου, αφήσετε τη νέα ύπὺ την προστασία ενός άρραβωνιαστικού, σχεδόν ενός συζύγου, που θά την προφυλάξῃ από κάθε κίνδυνον;

—Ναι, απάντησε ο έφημέριος. Και, επειδή διαβάξω μέσα στην ψυχή σου, καταλαβαίνω τί θέλεις νά της και σοῦ άπαντῶ: φώναξε την Έγκλαντίνα...

Τότε ο Λακουζόν επροχώρησε προς την πόρτα που οδηγούσε στο διπλανό δωμάτιο.

Ο Ρολάνδος ντέ Σάμ ντ' Ιβέρ, που δεν ύποψιαζόταν καθόλου πῶς ή νέα βρισκόταν στο ίδιο σπίτι και ότι τούς έχωριζε ένας τοίχος μονάχα, ένιωσε μιά τέτοια συγκίνησι που ένόμιζε ότι θά του σταματούσε ή καρδιά. Το πρόσωπό του από κατάχλωμο έγινε κατακόκκινο.

—Έγκλαντίνα! είπε ο λοχαγός άφου έχτύπησε έλαφρά την πόρτα.

—Εσῷ εἰσαι εξαδέλφε; απάντησε μιά γλυκειά φωνή από μέσα.

—Ναι. Μήπως κοιμάσαι;

—Πῶς είναι δυνατόν νά κοιμηθῶ άπόψε;

—Έλα μέσα, λοιπόν. Έρχομε νά σοῦ μιλήσωμε, με τον συνταγματάρχην και τον έφημέριον.

—Ορίστε.

Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ή Έγκλαντίνα. —Ηταν μιά νέα λεπτή και γοητευτική, με άριστοκρατικήν όμορφιά, που φορούσε με άφάνταστη χάρι ένα φτωχό αλλά καθαρώτα

το φόρεμα άπ' εκείνα που φορούσαν οι γυναίκες δλῆς της έπαρχίας.

Αυό μεγάλα μάτια έκφραστικά, γαλανά σαν τον ούρανο του καλοκαιριου, έφώτιζαν το γλυκό και μελαγχολικό πρόσωπό της, που διατηρούσε ακόμη τά ίχνη δακρύων. Ένας μελάνος κύκλος γύρω άπ' τά μάτια, μαρτυρούσε πῶς είχε περάσει άύπνη τη νύχτα.

Μόλις ή νέα μπῆκε μέσα στο δωμάτιο, άντίκρουσε πρώτα τον έφημέριον Μαρκίς, που της έτεινε το χέρι και δεν είδε τον Ρολάνδον, που είχε τραχηλῇ κατά μέρος ένῶ ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

—Κόρη μου, είπε ο παπας, έχουμε μιά καλή έιδησι νά σοῦ δώσωμε...

Τά μάτια της νέας έλαμψαν.

—Μήπως πρόκειται γιά τον πατέρα μου; έρώτησε.

—Ναι, απάντησε ο Μαρκίς. Ο Κλαύδιος, μεταμφιεσμένος σέ καλόγηρον, έμπῆκε στο κελλί του...

—Μπράβο, εξαδέλφε μου, έκανε ή νέα.

—Τού έδωσε λοιπόν θάρρος, τοῦ είπε ότι σέ λίγες ώρες θά είναι έλεύθερος, μαζί μας, στην άγκαλιά μας...

—Έλεύθερος!... Στην άγκαλιά μας!... επανέλαβε ή Έγκλαντίνα. Θεέ μου, δεν τολμῶ νά το πιστέψω!... Είναι μεγάλο πράγμα αυτό που μοῦ λέτε!... Σχεδόν αδύνατον...

—Τίποτε δεν είναι αδύνατον σ' αυτούς που είναι άποφασισμένοι σαν κι' εἰς. που έχουν άπόλυτην έμπιστοσύνη στην θούθεια του Θεοῦ!... Σοῦ λέω λοιπόν νά έλπίζῃς, όπως είπε και ο Κλαύδιος στον πατέρα σου.

—Σας πιστέω, πάτερ μου, ψιθύρισε ή νέα. Θέλω νά σ'ας πιστέω γιατί είναι πολύ γλυκειά ή έλπίδα. —Έκλαψα τόσο πολύ και ύπέφερα...

—Και τώρα, κόρη μου, έξηκολούθησε ο έφημέριος, έχω νά σοῦ δώσω μιάν άλλην είδησι, εύχαιστη κι' αυτή.

Η Έγκλαντίνα τον έκύταξε με άθωά άπορία.

—Τί πρόκειται νά μοῦ πῇτε; ρώτησε. Δεν καταλαβαίνα...

—Εκεί κάτω, έξηκολούθησε ο Μαρκίς με ύφος πατρικό, στο δάσος του Σῶδπου έμεινες, δεν άφησες καμμιάν άνάμνησι, κανένα άίσθημα;

Η Έγκλαντίνα έδωσε το χέρι του λοχαγοῦ, σαν γιά νά τον ευχαριστήσῃ γιά τῶσα είπε.

—Ναι, κόρη μου, μπορείς νά τον αγαπήσῃς. Είπε με τη σειρά του ο έφημέριος Μαρκίς. Μή χαμηνῇς τά μάτια και μὴν κοκκινίζῃς, καλή μου κόρη, γιατί ο Ρολάνδος είναι α-

σου, ένάρετα σαν την ψυχή σου!... Ξέρουμε πῶς αγαπάς και δεν πρέπει νά κοκκινίζῃς γιά το αίσθημά σου αυτό. Εκείνος που αγαπᾷ έχει καρδιά καλή σαν τη δική σου, είναι εύπατρίδης, είναι άντάξιος του!...

—Ω, εξαδέλφε μου! έφώναξε ή Έγκλαντίνα κοκκινίζοντας ακόμη πιο πολύ. Μά ποιός σοῦ είπε...

—Αλλά δεν επρόφθασε νά συνεχίσῃ.

—Κύτταξε! την διέκοψε ο λοχαγός.

Και έπρωξε μπροστά τον Ρολάνδον.

Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΑ'

Ηταν πολύ περίεργος ο τρόπος κατά τον όποιον ο λοχαγός Λακουζόν παρουσίαζε τον βαρῶνον ντέ Σάμ ντ' Ιβέρ στην Έγκλαντίνα, που άφησε μιά μικρή κραυγή, έμουρμούρισε το όνομα του Ρολάνδου και έκρυψε το πρόσωπό της στα χεράκια της.

Ο λοχαγός τούς κύτταξε χαμογελώντας. Ο έφημέριος τούς εύλογούσε από τά βάθη της ψυχῆς του και ο Βαρόξ έστρίψε νευρικά τά μωσάκια του, πράγμα που έσημαίνε πῶς ήταν θαθεία συγκινημένος.

—Αγαπημένη μου Έγκλαντίνα, έμουρμούρισε ο Ρολάνδος λυγίζοντας το γόνατο μπροστά της, από την ήμερα που έχωρίσαμε δεν είχα παρά μιά μονάχα σκέψη και μιά ένθυμία: νά εξακαρθεῖ κοντά σου. Και νά ο εξαδέλφός σου. Και νά ο εξαδέλφός σου, ο λοχαγός Λακουζόν, έτοιμος νά μαρτυρήσῃ πῶς ήθελα νά σκοτωθῶ γιάτί σ' ένόμιζα νεκρήν!

Η Έγκλαντίνα έσήκωσε ντροπαλά τά μάτια, όχι όμως γιά νά κυττάξῃ τον Ρολάνδον, που εξακολουθούσε νά μένῃ γονατιστός μπροστά της, αλλά τον έφημέριον.

—Πῶς!... είπε με φωνή που μόλις άκούσαν. Μπορώ νά τον αγαπήσω... αυτόν, τον Ρολάνδον!... ένα Γάλλον;

Τῆς απάντησε ο Λακουζόν:

—Δεν είναι Γάλλος. Είναι δικός μας, γεννημένος έδῶ, στην έλεύθερη Κομητεία!... Αγάπα τον λοιπόν!... Αγάπα τον εξαδέλφῳ μου, με δλῆ την καρδιά σου, γιάτί τοῦ αξίζει!

Η Έγκλαντίνα έδωσε το χέρι του λοχαγοῦ, σαν γιά νά τον ευχαριστήσῃ γιά τῶσα είπε.

—Ναι, κόρη μου, μπορείς νά τον αγαπήσῃς. Είπε με τη σειρά του ο έφημέριος Μαρκίς. Μή χαμηνῇς τά μάτια και μὴν κοκκινίζῃς, καλή μου κόρη, γιατί ο Ρολάνδος είναι α-

πό τώρα άρραβωνιαστικός σου και πολύ γρήγορα θά γίνῃς γυναίκα του μπροστά στον Θεό και στους άνθρώπους!... Αγάπα τον, άφου τά πάντα στη φύσι είναι έρωας και άφου χωρίς τον έρωτα δεν θά μπορούσε νά διατηρηθῇ ή δημιουργία του Θεοῦ!... Αγάπα τον, άφου αυτός είναι ο νόμος του σύμπαντος, ο θεός νόμος που ρυθμίζει τά πάντα. Αγάπα τον, γιάτί κι' αυτός σ' αγαπάει με μιάν άγάπη άγνή και Ιερή, σαν την άγάπη που τοῦ ένέπνευσε!...

Ο έφημέριος Μαρκίς επρόφερε αυτά τά λόγια με φωνή γλυκειά, συγκινημένη.

Η Έγκλαντίνα και ο Ρολάνδος, σαν νά τούς έπρωχνε ένα χέρι, έπесαν γονατιστοί μπροστά του, μουρμουρίζοντας μαζί:

—Ευλογήστε μας, πάτερ! Ο κληρικός άκούμπησε το ένα χέρι του στο ξανθό κεφάλι του Ρολάνδου.

—Νά είσαστε δίκαιοι και καλοί, νά είσαστε πάντα γεροί κι' εύτυχισμένοι! τούς είπε. Μονάχα αυτό ζητῶ άπ' τον Θεό γιά σ'ας.

—Και τώρα, έφώναξε ο Λακουζόν ένῶ οι δύο νέοι έσηκώνοντο, ο Θεός νά δώσῃ σέ μιάν ώρα ο Πέτρος Πρόστ νά είναι ζωντανός κι' έλεύθερος, ώστε αύριο νά τελέσωμε τούς γάμους πιδ εύθυμα άπ' ότι έτελέσαμε τώρα τούς άρραβῶνες.

—Ενα φῶς χλωμό και άδύνατο άρχισε νά μπαίνῃ από τά τζάμια του παραθύρου.

—Η ώρα πλησιάζει, είπε ο συνταγματάρχης καθώς έζωνε το σπαθί του.

—Είμαστε έτοιμοι, απάντησε ο Λακουζόν.

—Ανοίξε λιγάκι την πόρτα του δρόμου κι, έρριξε μιά γρήγορη ματιά έξω.

Πολύς κόσμος περνούσε εκείνη τη στιγμή και όλοι επήγαναν προς την πλατεία Λουδοβίκου ΙΑ' γιά νά παρακολουθήσουν το μακάβριο θέαμα, το μαρτύριο ενός άθώου.

Ο λοχαγός έσφύριξε έλαφρά, κατά τον γνωστόν μας τρόπο. Σχεδόν άμέσως ένας άνθρωπος έχωρίστηκε από το πλήθος κι' έμπῆκε στο σπίτι.

—Ηταν ο Γκαρμπάς, ο σαλπικτής τῶν αναρτών, το δεξί χέρι του λοχαγοῦ, όπως άκούσαμε νά λέῃ ο Λεσπινασού.

—Τό ξέρεις το σπίτι του Σιδεροπόδαρου; έρώτησε ο Λακουζόν.

—Στο βάθος της κατηφορίας του Ποαγιόν, ακριβώς άπέναντί άπ' την πηγή. —Εκεί δεν είναι;

—Ναι. Πόση ώρα θέλεις νά πάς και νάρθῃς άμέ-

σας;
—Μισή ώρα το πολύ
—Θα οδηγήσεις αυτόν
τόν εὐπατρίδη καὶ τὴν ἀνε-
ψιά τοῦ ἐφημερίου Μαρκίς,
καὶ μετὰ θάρρους καὶ με-
θῆς.

Λέγοντας αὐτὰ ὁ Λακου-
ζὼν ἔδειχνε τὴν Ἑγκλαντί-
να καὶ τὸν Ρολάνδον.

—Μάλιστα λοχαγέ, ἀ-
πῆντησε ὁ Γκαρμπάς.

Ὁ Ρολάνδος ἐτράβηξε
τὸν Λακουζὼν σὲ μιά γωνία
τοῦ δωματίου καὶ τοῦ εἶπε
μὲ ὕφος κάπως ζωηρό:

—Γιατί θέλετε νὰ μὲ ἀ-
πομακρύνετε ἀπὸ σὰς τῆς
στιγμῆς ποὺ πρόκειται νὰ
πολεμήσωμε; Μήπως εἶμαι
γυναίκα ἐγὼ ἢ παιδάκι;
Θέλω νὰ λάβω κι' ἐγὼ μέρος
στὸν κίνδυνον ποὺ θὰ
διατρέξετε, καὶ ἂν μοῦ τὸ
ἀρνηθῆτε αὐτὸ θὰ εἶναι με-
γάλη προσβολὴ γιὰ μένα,
τὴν ὁποία δὲ θὰ συγχωροῦ-
σα οὔτε σ' ἕναν ἀδελφόν
μου!

—Ἐξυνάτε ὅτι σὰς εἶδα νὰ
πολεμάτε, ἀπῆντησε ὁ Λα-
κουζὼν καὶ τώρα φοβόσα-
στε μήπως ἀμφισβάλω γιὰ
τὴν ἀξία σας;

—Ὁχι, δὲν λέω αὐτὸ, γι-
ατὶ ἂν μὲ νομίζατε δειλὸν
δὲν θὰ γινόσαστε φίλος
μου. Ἀλλὰ θὰ σὰς φθονοῦ-
σα ἂν δὲν ἐρχόμουν μαζί
σας...

—Θέλετε λοιπὸν νὰ μᾶς
ἀκολουθήσετε στὴν πλατεία
Λουδοβίκου καὶ νὰ πολεμή-
σετε παρὰ τὸ πλευρό μας;
—Ναί, καὶ δὲν μπορείτε
νὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε αὐτό!

—Ἔστω!... Ἀς γίνῃ τὸ
θέλημά σας καὶ ὅχι τὸ δικό
μου!... εἶπε ὁ Λακουζὼν
μὲ πικρία. Ἐλάτε, καὶ ἂν
σκοτωθῶμε ὅλοι, καὶ σεις
μαζί μας, ἢ Ἑγκλαντίνα θὰ
μείνῃ ὀλομόναχη στὸν κό-
σμο. Ἔτσι θὰ μείνῃ ἀνυπε-
ράσιμη, στὴν διάθεσιν τῶν
ἐχθρῶν ποὺ θὰ ὀργιάσουν
ὅταν καταλάβουν πὺς εἶναι
ἐπὶ τοῦ κόσμου καὶ ἀνεπὶ τοῦ
κύριου ὅλης τῆς περιοχῆς!

Θέλετε νὰ ἱκανοποιήσετε τὸ
φίλοστολεμον αἰσθημα ποὺ
βράζει μέσα σας. Ἔστω! Ἐ-
λάτε μαζί μας, θαρρῶν
ντὲ Σάμ ντ' Ἰβέρ καὶ ὁ Θε-
ὸς ἂς τὴν προστατεύσῃ αὐ-
τὴν τὴν δυστυχῆ!

Ὁ Ρολάνδος ἔκυψε τὸ
κεφάλι καὶ γιὰ μερικὲς στι-
γμὲς τὸ μέτωπό του αὐλα-
κώθηκε ἀπὸ ρυτίδες καὶ τὰ
χεῖλη του ἐξάρωσαν, πράγ-
μα ποὺ φανέρωνε ὅτι μέσα
στὴν ψυχὴ του γινόταν μιά
ἀγρία πάλη.

—Λοχαγέ, εἶπε τέλος, ἀ-
ναγνωρίζω πὺς ἔχετε δι-
κιο. Πηγαίνετε νὰ σώσετε
τὸν πατέρα, ἐνῶ ἐγὼ φρον-
τίζω γιὰ τὴν κόρη!...

—Ὁραία, Ρολάνδε, πολὺ
καλὰ. Τώρα σὰς παραδέ-
χομαι! Ἐφώναξε ὁ Λακου-
ζὼν. Κάποτε χρειάζεται με-
γάλη γενναιοῦτης γιὰ νὰ

κράτησιν κανεὶς τὸ σπαθί
μέσα στὴ θήκη του.

Ἡ Ἑγκλαντίνα, ἀφοῦ
προσέφερε τὸ μέτωπό της
στοὺς τρεῖς ὑπερασπιστὰς
τοῦ πατέρα της, τυλίχθηκε
σὲ μιά μακρὰ γούνα, ὅμοι-
αν περίπου μ' αὐτὲς ποὺ φο-
ροῦν ἀκόμῃ καὶ σήμερον οἱ
γυναῖκες τῆς περιφέρειᾶς
αὐτῆς. Ὁ Ρολάνδος ἔκρυ-
ψε τὰ ὄπλα του καὶ μέρος
τοῦ προσώπου του κάτω ἀ-
πὸ τὸν μεγάλο μανδύα.

Τέλος, οἱ δύο νέοι ἀκο-
λούθησαν τὸν Γκαρμπάς,
ποὺ τοὺς ὡδήγησε στὸ σπι-
τὸ τοῦ Σιδερόποδαρου, ἐνῶ
ὁ Λακουζὼν, ὁ Βαρὸς καὶ ὁ
ἐφημερίος Μαρκίς ἐτοιμά-
ζονταν γιὰ νὰ πάνε στὴν
πλατεία Λουδοβίκου ΙΑ'.

★

Ἡ πλατεία Λουδοβίκου
ΙΑ' κατὰ τὸν δέκατον ἐ-
βδομον αἰῶνα δὲν ἦταν πα-
ρὰ μιά μεγάλη αὐλή, τρι-
γυρισμένη ἀπὸ τὰ μεγαλο-
πρεπῆ κτίρια τοῦ μοναστη-
ριοῦ.

Ἡ κεντρικὴ πύλη τῆς ἐκ-
κλησίας θριοκτόταν ἀκριβῶς
σ' αὐτὴν τὴν αὐλὴν, εἰς τὴν
ὥστε οἱ καλόγηροι ὑπο-
ροῦσαν νὰ πάνε ἀπ' εὐθείας
ἀπὸ τὰ κελλιά τους στὴν
ἐκκλησίαν χωρὶς νὰ βγοῦνε
ἀπὸ τὸ μοναστήρι.

Ἡ εἴσοδος ποὺ ἐβγαίνει
στὸν Μεγάλον Δρόμον τῆς πο-
λιτείας ἦταν κλεισμένη ἀπὸ
μιά βαρεὶά πόρτα, ἕνα εἰ-
δος πύλης τὴν ὁποῖαν φρου-
ροῦσε ἕνας καλόγηρος—συ-
ρρός. Μιά ἄλλη πόρτα,
πρὸς τὴν ἀντίθετη πλευρά
ἔμενε πάντα κλεισμένη καὶ
δὲν ἀνοίγε παρὰ σὲ ἐξαιρε-
τικὲς μονάχα περιστάσεις.

Ὅταν οἱ Σουηδοί, μὲ ἐ-
πὶ κεφαλῆς τὸν κόμητα ντὲ
Γκεμπριάν, κατέλαβαν τὴν
πόλιν κι' ἐβίωσαν ἀπὸ τὸ μο-
ναστήρι τοὺς καλογήρους,
ὅπου ἐξοῦσαν εἰρηνικὰ ἐπὶ
τόσους αἰῶνες, ἐγκρέμισαν
καὶ τίς δυὸ πύλες τῆς με-
γάλης αὐλῆς.

Τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ σουηδι-
κοῦ στρατοῦ ἐγκατεστάθη
στὸ μοναστήρι καὶ ὁ κόμης
Γκεμπριάν ἔπιασε ἀκριβῶς
τὸ διαμέρισμα τοῦ ἡγουμέ-
νου. Γιὰ νὰ μὴ μὴσῇ λοιπὸν
νὰ παρακολουθῇ καὶ ὁ τι-
τὸς τοῦ μαρτύριου τοῦ Πέ-
τρου Πρόστ, διέταξε νὰ στή-
σουν τὴν πυρὰ στὴν πλα-
τεία Λουδοβίκου.

Ὅπως τὴν περιγράψαμε,
μιὰν ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκ-
τέλεσιν τοῦ καταδίκου, ἡ
πλατεία αὐτὴ ἦταν γεμάτη
κόσμος.

Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στρα-
τιῶτες Σουηδοί, πρῶσοι
καὶ Γάλλοι, ξένοι μὲ ἄλλους
λόγους καὶ ἐχθροὶ τῶν κα-
τοίκων, ἀρειμάνιοι, ἐπιθετι-
κοί, θορυβῶδεις, ποὺ ἐσχο-
λιάζαν προκαταβολικὰ τὸ
μαρτύριον ἑνὸς ἀθώου, θαυ-
μάζοντας τὸν καλλιτεχνικό-
τατον τρόπον κατὰ τὸν ὁ-

ποῖο εἶχε στηθῇ ἡ πυρὰ.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οἱ
κάτοικοι τῆς πόλεως καὶ οἱ
θουνίσιοι, ποὺ ἦρθαν ἀπ' ὅ-
λα τὰ γύρω σημεῖα, μόλις
ἐλημέρωσε, γιὰτὶ ὁ κόμης
ντὲ Γκεμπριάν, βέβαιος πᾶ-
ν γιὰ τὴν παντοδυναμία του,
διέταξε ν' ἀνοίξουν οἱ πύλες
ἀπὸ τὴν ἐξῆς τὸ πρῶν.

Οἱ πολῖτες καὶ οἱ χωρι-
κοὶ ἔμεναν σιωπηλοὶ, θλο-
συροὶ, πένθιμοι. Σὲ λιγάκι
θὰ ἔβλεπαν ἕναν ἀπὸ τοὺς
δικούς των νὰ πεθαίνῃ ἔδι-
κα ἐπάνω στὴ φωτιά. Καὶ
τὸν ἔκλαιγαν προκαταβολι-
κῶς καὶ ἀγανακτοῦσαν, γιὰ
τί κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ
εἶναι ἀπολύτως βέβαιος ἐπὶ
τὴν ἄλλη μέρα δὲν θὰ εἴ-
χε τὸ ἴδιο τέλος τοῦ Πέτρου
Πρόστ.

Τὸ μεγάλο ρολοὶ τῆς ἐκ-
κλησίας ἐχτύπησε τίς ὀκτώ.

Ἀμέσως τότε τὰ πλήθη
ποῦ ἦταν συναγμένα ἐκυμά-
τισαν, ὅπως τὰ στάχια ἐνὸς
κάμπου στὸ φύσημα δυνατοῦ
ἀνέμου. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀ-
κούστηκαν τύπανα καὶ
σάλπιγγες.

Ἡ συνοδεία μὲ τὸν κατὰ-
κὼν εἶχε ἐκκινήσει.

Μιά ἀπὸ τὴς προσόψεις
αὐτῶν τῶν κτιρίων ποὺ ἦ-
ταν γύρω στὴν αὐλὴν, εἶχε
στὴ μέση μιά κολοσσιαία
πόρτα, ὅπου ἔφθανε κανεὶς
ἀνεβαίνοντας τέσσερα με-
γάλα σκαλοπάτια.

Ἀπάνω ἀπ' αὐτὴ τὴν
πόρτα, ποὺ εἶχε στὴν κορυ-
φὴν σκαλισμένο τὸ στέμμα
τοῦ μοναστηριοῦ, ἦταν ἕνας
μεγάλος μαρμάρινος ἐξώ-
στης, ἀπ' ὅπου μποροῦσε
κανεὶς ν' ἀγκαλιάσῃ μὲ τὸ
βλέμμα του ὁλόκληρὴ τὴν
πλατεία.

Ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴν,
ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπ' τὸ
μαλκόνι, ξεπρόβαλε ἡ συ-
νοδεία ποὺ ἔφερε τὸν κα-
τάδικο στὸν τόπον τοῦ μαρ-
τύριου.

Τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ σάλπιγ-
γες καὶ τὰ τύπανα φανε-
ρώθηκαν στὸ πρῶτο σκαλο-
πάτι, πηγαίνοντας μυστὰ
ἀπὸ τὴν φρουρὰ τοῦ κατα-
δίκου, ἕνα ἀπόσπασμα σου-
ηδῶν στρατιωτῶν μὲ τὰ ὀ-
πλα ἐπ' ὤμου, περικύκλωσε
τὴν πυρὰ ποὺ εἶχε στηθῇ
στὴ μέση τῆς πλατείας. Ἐ-
σπρωξε ἀπτόμα τὸν κόσμον
πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ παρατά-
χθηκε σὲ διπλὸ στίχο, ἀπ' ἡ-
τὴν πυρὰ ὡς τὴν πόρτα, ἀ-
φίνοντας ἔτσι ἕναν ἐλεύθερον
χώρον γιὰ τὸ πέρασμα τῆς
φρουρᾶς καὶ τῶν δημίων.

Ἐνῶ ὁ λαὸς ποὺ ἦταν ἐ-
κεῖ συναγμένος, ἔκανε πρὸς
τὰ ὀπίσω, διωγμένος ἀπὸ
τοὺς στρατιώτες ποὺ χτυ-
ποῦσαν μὲ τοὺς ὑποκοπᾶ-
νους, γινόταν μιά ἀντίθετη
κίνησις, ἐκ μέρους ἄλλων πο-
λιτῶν, κίνησις ποὺ δὲν τὴν ἐ-
κατάλαβαν οἱ στρατιῶτες.

Κάμποσοι, νέοι καὶ στυβα-
ροὶ ποὺ εἶχαν ἔρθει στὴν
πλατεία ἀπὸ τὰ ἐφημερίμα-
τα καὶ στάθηκαν παρὰμέρα

δίχως νὰ πλησιάσουν τὴν
πυρὰ, βρέθηκαν στὴν πρῶ-
τῇ γραμμῇ, ὅταν οἱ ἄλλοι
ὤπισθοχώρησαν. Ἔτσι, κάθε
στρατιώτης ὁρέθηκε ἔχον-
τας πῶς τοῦ δύο καὶ τρεῖς
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ρωμαλέους
βουνίσιοις, δίχως νὰ τὸ κα-
τάλαβῃ.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὄρεινοὶ εἴ-
χαν στὸ πρόσωπο τὴν πρὶν
γαλήνιαν ἔκφρασι. Τίποτε
τοῦ ἐχθρικοῦ δὲν διέκρινε κανεὶς
στὴν ὄψιν τους καὶ στὸ βλέμ-
μα, ποὺ φαινόταν ζωντανέ-
μενο μόνο ἀπὸ τὴν περιέρ-
γεια.

Μερικοὶ ἀπ' τοὺς κατοί-
κους τοῦ χωριοῦ, βλέποντας
αὐτὴν τὴν κίνησιν καὶ ἀνα-
γνρίζοντας ἀνάμεσα στοὺς
εἰρηνικοὺς ἐκείνους θεατὰς
τὸν Γκαρμπάς καὶ τὸν Σι-
δερόποδαρον, ἐμάντεψαν ἀ-
μέσως τὴν ἐπρόκειτο νὰ συμ-
θῇ καὶ εἶπαν μεταξύ τους:

—Ἐδῶ κάτι τὸ τρομερὸ
πρόκειται νὰ γίνῃ!... Πά-
με νὰ φύγωμε.

Ἀπομακρύνθηκαν μὲ τρό-
μο ἀπ' τὴν πλατεία, κι' ἐ-
κλείσθηκαν στὰ σπίτια τους
ἀποφασισμένοι νὰ περιμέ-
νουν ἐκεῖ τὴν ἐξέλιξιν τῶν
γεγονότων.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ συνοδεία
ἐπροχωροῦσε ἀργά, γιὰ νὰ
μπορέσουν νὰ ἴδουν τὸν κα-
τάδικο. Γιατὶ μὲ τὴν ἐκτέ-
λεσιν τοῦ Γκεμπριάν ἤθελε
νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς κα-
τοίκους.

Ὁ Πέτρος Πρόστ, ξε-
σκοῦφωτος καὶ μὲ τὰ χέρια
δεμένα πίσω, ἐβάδιζε στα-
θερὰ ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶ-
τες, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποί-
ων ἦταν τὸ τρομερὸν Λεοπι-
νασοῦ. Ὁ ἱατρός τῶν πτω-
χῶν εἶχε τὸ ὕψος ἑνὸς νι-
κητοῦ ποὺ λαμβάνει μέρος
σὲ μιά θριαμβευτικὴ παρέ-
λασι.

Ἀσφαλῶς, ὁ Πέτρος
Πρόστ εἶχε ἀπόλυτη πεποί-
θησιν στὸν Λακουζὼν καὶ στὸ
λόγον τοῦ ἐξώσε. Ἀσφα-
λῶς ἤλπιζε στὴν ἀπελευθε-
ρῶσιν ποὺ τοῦ εἶχεν ὑποσχε-
θῇ. Ἦξερε ὅμως ἀκόμῃ ὅτι
τὸ δόλημα ἦταν πολὺ ἐπι-
κίνδυνον καὶ ὅτι μποροῦσε
ν' ἀποτύχῃ, ἔστω καὶ τὴν
τελευταία στιγμὴ. Μὲ τὴν
στάσιν τοῦ λοιπὸν αὐτῆς, ἤθε-
λε πρὸ παντὸς ν' ἀποδείξῃ
στοὺς φίλους καὶ στοὺς ἐχ-
θρούς του ὅτι μποροῦσε ν'
ἀντιμετωπίσῃ κατὰμμετα
τὸν θάνατον χωρὶς καθόλου
νὰ δειλιάσῃ.

Τὸ βουδὸ καὶ τρομοκρα-
τημένο πλήθος ἔβλεπε μὲ
δέος τὴν συνοδείαν νὰ πλη-
σιάσῃ στὴν πυρὰ. Ἀκόμα
καὶ οἱ Σουηδοὶ ἔμεναν σιω-
πηλοὶ καὶ δὲν εἶχαν πᾶς τὸ
ἀνάνδρον θράσος νὰ προσβί-
λουν τὸν ἥρωα αὐτὸν ποὺ
ἤξερε τόσο καλὰ νὰ πεθάνῃ.

Δὲν ἐχώριζαν πᾶς παρα-
λίγα βήματα τὸν Πέτρον
Πρόστ ἀπὸ τὸ πρῶτον σκαλο-
πάτι τῆς πυρᾶς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΑΝΘΕΣ, ΚΑΣΤΑΝΕΣ ἢ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΕΣ;

ΠΟΙΕΣ γυναῖκες ἀρέ-
σο ὑν περισσότερο
στοὺς ἄνδρες;

Μὰ εἶναι ἀπλούστατο, θὰ
πῆτε: οἱ ὁμορφες.

Καὶ ὅμως, ἀντιαντιοῦμε
κάθε μέρα ὠραιότατες γυ-
ναῖκες ποὺ μᾶς ἀφήνουν ἀ-
διάφορους καὶ ἄλλες, ποὺ,
ἂν καὶ δὲν ἀνταποκρίνων-
ται στοὺς κανόνες τῆς ὁ-
μορφῆς, ἔχουν στὰ σύνο-
λά τους κάτι ποὺ μᾶς κά-
νει νὰ τις προσέξωμε πρὶν
πολύ, κάτι ποὺ μιά φορὰ
λεγόταν γοητεία καὶ τώρα
οἱ ἄγγλοι μᾶς ἔμαθαν νὰ
τὴν λέμε σέξ ἀππῆλ.

Ἐκεῖνο ποὺ ἀπὸ τὴν γυ-
ναῖκα ἀφαιεῖ τὴν μεγαλύ-
τερη ἐπίδρασιν ἐπάνω μας,
ἐκεῖνο δηλαδὴ ποὺ μᾶς κά-
νει τὴν πιο μεγάλην ἐντύ-
πωσιν καὶ μᾶς ἀναγκάζει
νὰ τὴν προσέξωμε πρὶν πο-
λύ, δὲν εἶναι τόσο ἡ ὁμορ-
φία της, ὅσον ὁ ἰδιαιτερός
χαρακτήρας της, οἱ λεπτο-
μέρειες ποὺ ἀποτελοῦν τὸ
σύνολον τῆς μορφῆς της.
Καὶ τὸ ἰδιαιτερόν, ποὺ εἶ-
ναι στὰ χαρακτηριστικά
της καὶ ποὺ δὲν ἐρίσκει
σὲ ἄλλη γυναῖκα, παρὰ ἴ-
σως μονάχα στὴν γυναῖκα
ποὺ ὠνεύμεται καμ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΓΟΗ- ΕΙΑΣ

Ὑπάρχουν γυναῖκες στὶς
ὁποῖες δὲν μπορείτε ν' ἀ-
νακαλύψετε τὸ παραμικρὸ
σωματικὸ ἐλάττωμα, ἔστω
καὶ ἂν ψάξετε μὲ τὸν φα-
κὸ. Καὶ ὅμως δὲν κάνουν
σπῆλαι ἐντύπωσιν. Ἀλ-
λὰ ὅμως, ποὺ δὲν ἔχουν
καθόλου ἁρμονικὰ τὰ χα-
ρακτηριστικά μᾶς τραποῦν
σάν μαγνήτης, μᾶς ἀναγ-
κίζουν νὰ τις προσέξωμε
πρὶν ποὺ καὶ στὸ τέλος κα-
ταλασθῶμε (κάποτε μὲ
κάποιαν ἀπορία) πὺς εἶμα-
στε τρελλὰ ἐρωτευμένοι
μαζί τους.

Συμβαίνει, δηλαδὴ, ὅτι
περίπου καὶ μὲ τὰ αὐτοκί-
νητα ποὺ δὲν πρέπει νὰ
κρίνονται ἀπὸ τὴν καροσ-
σερί, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν μηχανή.
Καὶ ἐξ ἄλλου δὲν εἶναι ἀ-
νάγκη ν' ἀποδείξωμε ὅτι ὁ
ἔρωας δὲν ἀνήκει στὴν φυ-
σική, ἀλλὰ στὰ μαγνητι-
κὰ φαινόμενα.

Καὶ τώρα ποὺ ἐξετάσα-
με τὸ πρόβλημα ἀπὸ τὴν
θεωρητικὴν τοῦ πλευρά,
πρέπει νὰ ἴδωμε τίς πρα-
κτικὰς ἐφαρμογὰς του. Ἀ-
φοὶ ἡ γυναῖκα ἐπλάστηκε
ἀπὸ τὸν καλὸ Θεὸ γιὰ τοὺς
ἄνδρες (πράγμα γιὰ τὸ
ὁποῖον πρέπει νὰ τὸν ἐδ-
γνωμονοῦμε ἔστω καὶ ἂν
κάποτε μᾶς στενοχωροῦν)
ἢ ἀξία της εἶναι πάντα ὅσα

τικὴ μὲ τὴν ἐντύπωσιν ποὺ
κάνει στὸν ἄνδρα.

Καταλαβαίνετε πολὺ κα-
λὰ ὅτι ἂν ἕνα αὐτοκίνητο
μὲ πολὺ γερὴ μηχανὴ εἴ-
ναι μοναδικὸ γιὰ νὰ κερ-
δίσῃ μιά κούρσα, γίνεται
πολύ ἐπικίνδυνον ἂν πρόκη-
ται ν' ἀτρέξῃ σ' ἕναν δημό-
σιον δρόμον γεμάτον ὀχημά-
τα καὶ πεζοὺς, ὅπου μα-
ριαῖως θὰ γίνουν καὶ με-
ρικὰ δυστυχήματα.

Καὶ ἂν ἀφήσωμε κατὰ
μέρος τίς μεταφορικὰς ἐκ-
φράσεις, μιά ὠραιότατη
γυναῖκα μπορεῖ νὰ εἶναι
κατάλληλη προκείμενον νὰ
ἐρῶμε μαζί της μιά πε-
ρίπτεται, ἀλλ' ἂν πρόκη-
ται νὰ τὴν κάμωμε γυναι-
κα μας θὰ προτιμήσωμε
μιὰν ἄλλην, μὲ λιγώτερην
δυναμικότητα ὁμορφῆς,
ἀλλὰ ποὺ νὰ ἔχῃ ἄλλα χα-
ρίσματα, ψυχικά, ποὺ τὰ
σπερταῖ ἡ πρώτη. Ἔτσι
ὑπάρχει λιγώτερος κίνδυ-
νος ν' ἀφηνιάσῃ ἡ μηχανή
της, νὰ μᾶς πάρῃ τὸ χερί
καὶ νὰ μᾶς πετάξῃ πρὸς
ξέρον ποῦ.

Ἡ ΦΛΟΓΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Καὶ τώρα ἂν ἔλθωμε στὰ
ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικά.
Ἀπὸ τίς ξανθὲς καὶ τίς με-
λαχροινές, ποῖες εἶναι οἱ
φλογερότερες; Σύμφωνα
μὲ μιά πρόσφατη στατιστι-
κή (ἀμερικανικὴ ἐννοεῖ-
ται) φαίνεται ὅτι τὰ πρῶ-
τα τὰ κατέχουν οἱ ξαν-
θές. Πολλοὶ ὅμως ὑποστη-
ρίζουν ὅτι ἡ στατιστικὴ
αὕτη εἶναι πολὺ μεροληπι-
κὴ καὶ ὅτι αὐτὸς ποὺ τὴν
συνέταξε εἶχε τὸ σκοπὸ
του...

Καὶ φαίνεται νὰ εἶνε ἀ-
λήθεια αὐτό, γιὰτὶ με-
ρικὸ ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ
ρομαίους γυναῖκες τῆς ἱ-
στορίας ἦσαν ὅλες μελα-
χροινές.

Τέλος, ὑπάρχουν καὶ οἱ
τρίτοι, καὶ ὑποστηρίζουν
ὅτι οἱ θερμώτατες γυναι-
κες εἶνε οἱ καστάνες, γι-
ατὶ συγκεντρώνουν τὰ προ-
τερήματα τῶν δύο προη-
γουμένων.

Τὶ ἀποδεικνύουν ὅμως
ὅλα αὐτὰ; Ὅτι ὁ καθένας
προτιμᾷει κι' ἐκθαίλαζει
τὴν γυναῖκα ποὺ τοῦ ἀρέ-
σει.

Ἡ ἀλήθεια, λοιπὸν, εἶνε
ὅτι ξανθές, μελαχροινές ἢ
καστανές οἱ γυναῖκες ποὺ
ἀρέσουν πρὶν ποὺ τοὺς
ἄνδρες εἶνε αὐτὲς ποὺ κα-
τορθώνουν νὰ τοὺς κινή-
σουν τὴν περιέργειαν, αὐ-
τὲς ποὺ τοὺς κεντοῦν τὴν
φαντασίαν μὲ διάφορα με-
σα, ἔστω καὶ καταφεύγοντι

τας σὲ διάφορα τεχνάσμα-
τα.

Ἡ ΕΡΩΤΙΚΗ ΜΑΧΗ

Γιατὶ οἱ ἄνδρες εἶνε πάν-
τὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ δὲν
τοὺς ἀρέσουν τὰ ἀπλὰ
παιχνίδια, ἀλλὰ ζητοῦν δι-
αρκῶς καὶ πρὸ πολλοῦ πο-
κα, ποὺ διατηροῦν ὅσο τὸ δυ-
νατὸν περισσότερο τὸ μυ-
στήριον τοῦ μηχανισμοῦ
τῶν ἀπρόσιτων κατὰ τῶν ἐ-
πιθέσεων τῆς περιεργείας
τῶν.

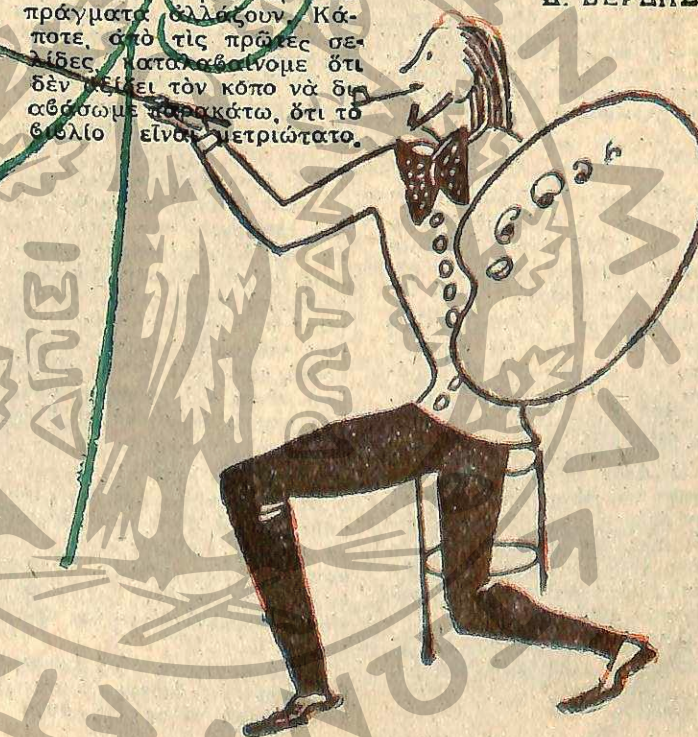
Στὴν πρώτη ἐρωτικὴ μά-
χη νικῶν κατὰ τὸ πλεῖ-
στον οἱ γυναῖκες ποὺ παι-
νομενικῶς ὑπόσχονται πρὶν
πολλὰ στὸ μέλλον, χωρὶς
φυσικὰ νὰ ἀναλάβουν καμ
μιὰν ὑποχρέωσιν. Αὐτὲς
ποῦ, κρυμμένες πίσω ἀπὸ
τὸ ἀθῶα πρᾶγμα παρᾶθῶ
ρῶφύλλον, κάνουν τοὺς ἄν-
δρες νὰ διακρίνουν γαλά-
ζιες ἀπεραντῶσες γελα-
στῶν οὐρανῶν, ἢ νὰ μαν-
τέψουν φωτιὰς καὶ λαῦρες
πίσω ἀπὸ τὰ κατὰμύρα
μάτια τους.

Εἶναι ὅπως ὅταν μπαίνω-
με σ' ἕνα θεατρικὸν θέα-
τρον καὶ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν
νὰ πάρωμε ἕνα ὠρισμένο
θεῖο καὶ θρίσκειν ἀρα-
διασμένον μπροστὰ μας
τὴν τελευταίαν ἐκδόσιν. Ἡ
προσοχὴ μας συγκεντρώ-
νεται φυσικὰ πρὸς τὰ θεῖα
ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν τὸ ὠραι-
ότερον ἐξώφυλλον καὶ τοὺς
πρὶν ὑποβλητικούς τίτλους.
Καὶ φεύγωμε, κρατώντας
ὑπὸ μάλῃς, ἐκθαυτισμέ-
νοι καὶ ἱκανοποιημένοι, τὸ
θεῖο ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἀ-
ρεσε πρὶν ποὺ στὴν εἰσά-
νισιν.

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐπειτα, φυσικὰ, τὰ
πράγματα ἐλλάτουν. Κά-
ποτε, ἀπὸ τίς πρώτες σε-
λίδες καταλαβαίνουμε ὅτι
δὲν εἶναι τὸν κόπον νὰ δι-
αβάσωμε ἀπὸ κάτω, ὅτι τὸ
θεῖο ἐκεῖνο εἶναι μετριώτατο.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ





80v

24

25

ρατείνονται πράγματα επιβλιν-
δυνα.

Ο Μενιέ, επάνω στο ξήτη-
μα της Τζέννης, είχε αντίστα-
ση πάντοτε μ' επιμονή στις
συμβουλές και στους έξοχα-
σμούς της γυναίκας του κι'
εκείνη ήταν πάρα πολύ άρρω-
στη ώστε να επιβάλει την θέ-
λησή της.

Τα χρόνια πέρασαν, χωρίς
να επιφέρουν καμιά μεταβο-
λή στην κατάσταση της Τζέν-
νης και τώρα, περισσότερο ά-
πο έλλοτε ποτέ, ο άνθρωπος
που την έσωσε και την άνε-
θερψε θεωρούσε τον έαυτό
του ότι είχε δικαιώματα αναμ-
φισθήτητα επάνω σ' αυτήν.

Και σήμερα ακόμη, παρ' όλη
την οδυνηρή εξιστόρησή του ψυ-
χικού πόνου του γιου του, που
άκουσε πριν λίγες στιγμές, έ-
πέμενε, αποκοινούοντας κάθε ά-
πόπειρα που θα είχε ως σκο-
πό να τον αναγκάσει ν' ανα-
ζητήσει τους πραγματικούς
γονείς της Τζέννης.

Όταν αποκριθήκε στο γυίο
του: «Σου επιτρέπω να κατα-
ταγής στο στρατό» είχε πάρει
κίβλας απόφασι δριστική, ά-
νέκλιτη και υπερβολικά
σκληρή.

Βαθεία εγωιστής, δεν σιέ-
φθηκε παρά τον πόνο που θα
δοκίμαζε, αν αναγκάζονταν να
χωρισθεί από τη θετή κόρη του,
και προτίμησε να χωρισθεί ά-
πό το ίδιο του το παιδί.

Εκείνο όμως που ο Μενιέ
δεν είχε καταλάβει, είναι ότι
ή σκληρή που έγινε πριν λίγη
ώρα στο ίδιο εκείνο δωμάτιο,
είχε καταφέρει τρομερό πλῆγ-
μα κατά της άρρωστης γυναί-
κας του.

Γελάστηκε δὲ ακόμη περισ-
σότερο από τη στάσι που έ-
δειχνε τελευταία ἡ γυναίκα
του πού, αφού εξήντησε κα-
θε της προσπάθεια, έπαισε πῶς
να του συζητή για τὸ ζήτημα
της Τζέννης.

Ἡ δύστυχη γυναίκα ένοιω-
θε πολύ καλά πῶς τοῦ λοιποῦ
δὲν είχε πᾶν παρὰ να περιμένῃ
ὅτι τῆς ἦταν γραμμένο καὶ νὰ
παρασκευασθῇ νὰ πεθάνῃ σὰν
καλὴ χριστιανή, ὅπως ἦταν σ'
ὅλη της τῇ ζωῇ.

Ἡ ὑπόλοιπη ἡμέρα πέρασε
έτσι. Ὁ Ζακόμπ έμενε πάν-
τοτε σιωπηλὸς καὶ συγκνε-
τωμένος στὸν έαυτό του, ἡ
Μπέρθα ἤκουσε τῇ σκέψι της
πρὸς τὸν Θεὸ καὶ θυβιζόταν
σὲ παρηγορητικούς γιὰ τῇ χρι-
στιανικὴ ψυχῇ της ρεμβα-
σμούς.

Τὸ βράδυ, ὅταν κάθισαν
στὸ τραπέζι, ἡ Τζέννη δὲν ἄρ-
γησε νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ κα-
τάστασις τῆς μητέρας της είχε
χειροτερευθεῖ. Ἡ καρδιά της
σφιχθῆκε ὅταν, ὅπως συνήθι-
ζε, πλησίασε τὸ πρόσωπό της
στὰ χεῖλη τῆς Μπέρθας.

Ἡ θέσις τοῦ Λεόν, εἶχε με-
νι ἀδειανή, ὅπως πάντοτε,
μιά ἐκπληξῆς ὅμως περιέμενε
τὴν οἰκονομία τοῦ Μενιέ.

Τὴν στιγμὴν πού τὸ γεῦμα
ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ, ἡ πόρτα
ἐνοιξε ξαφνικά, καὶ ἐμφανί-
26

σῆκε ὁ Λεόν.

Τὸ πρόσωπό του τώρα ἦταν
σοβαρό, ἀλλὰ πολὺ ἥρεμο. Τί-
ποτε στὴ φυσιογνωμία του δὲν
πρόδιδε τῆς σφοδρῆς συγκινή-
σεως πού εἶχε δοκιμάσει τὸ
πρωτὶ τῆς ἰδίας ἡμέρας.

—Σ' εὐχαριστῶ πού ἤρθες,
παιδί μου! δὲν μπόρεσε νὰ μὴ
τοῦ πῇ ἡ μητέρα του. Μοῦ ἔ-
καμες καλὸ.

Ἡ Τζέννη, αὐτὴ σηκώθηκε
πρόσχαρη ὅπως πάντοτε, γιὰ
νὰ ὑποδεχθῇ τὸν νεό.

—Φίλησέ με, ἀδελφέ μου,
τοῦ εἶπε μὲ χαμόγελο, κι' ἔλα
νὰ καθῆσῃς κοντά μου... Ἐ-
χουμε τόσον καιρὸ νὰ δεινῇ-
σωμε μαζί.

Ὡς πρὸς τὸν Μενιέ, αὐτὸς
φαίνονταν σκεπτικὸς καὶ θα-
βειῆς οὐτίδες χαράκιωναν τὸ
μέτωπό του. Ἐδῶσε τὸ χέρι
στὸ γυίο του κι' ἀπὸ τὸν τρό-
πο πού τᾶραξε σχεδὸν καὶ
τῶσφιξε ὁ Λεόν, ὁ Ζακόμπ κα-
τάλαβε πῶς ὁ δύστυχος νεός
εἶχε ἐκτελέσει κίβλας τὴν ἀ-
πόφασι πού εἶχε πάρει νὰ κα-
ταταγῇ στὸ στρατό.

Τὸ δειλνὸ ὑπῆρξε μελαγχ-
λικό. Κανένας δὲν τόλμησε ν'
ἀρχίσῃ συζήτησι καὶ τὸ φα-
γητὸ τελείωσε χωρὶς τὰ τέσ-
σερα πρόσωπα πού καθόνταν
στὸ τραπέζι ν' ἀνταλλάξουν
λέξι.

Ἡ Τζέννη ὥστόσο δὲν ἔ-
παυε νὰ κυττάξῃ πότε τὴν
Μπέρθα, πότε τὸν Ζακόμπ καὶ
πότε τὸν Λεόν. σὰν νὰ ζητοῦ-
σε νὰ καταλάβῃ τί σήμαινε ἡ
ἐκφρασις μελαγχολίας πού δια-
βαζε επάνω στὰ πρόσωπά
τους.

Τέλος δὲν βυστάχηκε, καὶ
θέλοντας νὰ κόβῃ τὴν ἀφορμὴ
τῆς μελαγχολίας αὐτῆς, ἐρώτη-
σε μὲ γλυκύτητα τὸν ἀδελφό
της:

—Δὲν εἶσαι, λοιπόν, εὐχαρι-

στήμένος, ἀδελφέ μου, πού εἶ-
σαι μαζί μας; Γιατί εἶσαι τό-
σο σκυθρωπός;

Καὶ μαχαίρῃ ἂν καταφερό-
ταν κατάστηθα ἐναντίον τοῦ
νεοῦ δὲν θὰ τοῦ προξενούσε
τὸν πόνο πού ἐνοιωσε στὰ λό-
για αὐτὰ τῆς Τζέννης.

Καὶ καθὼς ὁ πατέρας του
πρόσεξε ὅτι δὲν εἶχε ὁ δύστι-
χος τὴν δύναμι νὰ συγκρατή-
σῃ τὴν ταραχὴ του, πρόλαβε
ν' ἀπαντήσῃ αὐτός:

—Ὁ Λεόν, εἶπε, εἶναι λυπη-
μένος, γιατί σὲ λίγο θὰ μᾶς
ἐγκαταλείψῃ!

—Αὐτός! ἔκαμε ἐκπληκτὴ ἡ
νεαρὴ ἐργάτρια.

Τὴν ἰδίαν ὁμῶς στιγμὴν τὸ
πρόσωπο τῆς Μπέρθας ἐγίνε
πῶς ὠρό; καὶ θαβὺς στεναγ-
μὸς ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη της.
Δὲν ἤξερε ἡ ἀτυχὴ ὅτι ὁ ἄν-
δρας της εἶχε δώσει στὸ Λεόν
τὴν ἄδεια νὰ καταταγῇ στὸ
στρατό: καὶ αὐτὴ τῇ φορᾷ κα-
τάλαβαινε πῶς ὁ Ζακόμπ, ἡ-
ταν ἀδύνατο πᾶ νὰ σκεφθῇ
ποτέ νὰ κάμῃ κάτι γιὰ νὰ ἀ-
νεύρῃ τοὺς γονεῖς τῆς Τζέν-
νης.

Σήκωσε τὰ μάτια της πρὸς
τὸν οὐρανόν, σὰν νᾶθελε νὰ ἐ-
πικαλεσθῇ τὸν Θεὸ ὡς μάρτυ-
ρα, ὅτι εἶχε κάμει τὰ πάντα
γιὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ἄνδρα
της στὸν δρόμο τοῦ καθήκον-
τος πού ἐκρεπε νὰ νοιώθῃ ἁ-
πέναντι τοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ
πού ὄρῃ καὶ μετὰ ἔπρεπε ἁ-
κίνητη στὴν πολυθρόνα της.

ΟΤΑΝ ΜΙΛΟΥΝ Τ'Α ΠΕΡΑ-
ΣΜΕΝΑ

Ὁ Λεόν, πλησίασε νὰ φι-
λήσῃ τὴν μητέρα του πρὶν ἁ-
ποσυρθῇ καὶ, σὰν ἡ τύχη νὰ
τῆς ἐπεφύλασσε νέα συγκίνη-
σι, τὰ χεῖλη τοῦ νεοῦ συναν-

τήθηκαν, επάνω στὸ μέτωπο
τῆς ἀρρωστης, μὲ τὰ χεῖλη
τῆς Τζέννης.

Μιά ξαφνικὴ ἐμπνευσις πέ-
ρασε τότε ἀπὸ τὸ ταραγμένο
μυαλὸ τῆς Μπέρθας πού γυρί-
ζοντας στὸν σύζυγό της:

—Ζακόμπ, τοῦ εἶπε, μοῦ ἤρ-
θε μιά ἰδέα.

—Τί ἰδέα, γυναίκα; ἔκαμε
ὁ καλὸς ἄνθρωπος εὐχαριστη-
μένος γιατί ἔβλεπε ὅτι ἡ ἄρ-
ρωστη δοκίμαζε κάποια ἀνα-
κούφισι.

—Μέσα στὸ συρτάρι τοῦ κομ-
μοῦ, ἀποκρίθηκε ἡ Μπέρθα,
εἶναι ἓνα μικρὸ δέμα. Θὰ σὲ
παρακαλέσω νὰ τὸ βρῇς καὶ
νὰ μοῦ τὸ φέρῃς. Εἶναι τυλιγ-
μένο μὲ μιά παλὰ ἐφημερίδα.

—Ναί, θυμᾶμαι, ξέρω πού
εἶναι. Σοῦ τὸ φέρνω ἀμέσως,
γυναίκα.

Μόλις ὁ Ζακόμπ μπῆκε στὸ
ἄλλο δωμάτιο, διακριτικὰ χτυ-
πήματα ἀκούστηκαν στὴν πόρ-
τα καὶ ἡ Τζέννη, πού πῆγε ν'
ἀνοίξῃ, ἄφησε χαρούμενο ἐπι-
φώνημα, λέγοντας:

—Α, σεις εἰσθε, κύριε; Τί
χαρά!

Ἐπειτα, πιάνοντας ἀπὸ τὸ
χέρι τὸν νεοφιχθέντα, τὸν ἔ-
φερε κοντὰ στὴν πολυθρόνα
τῆς ἀρρωστης.

—Κάμπε πολλὰ καλὰ πού
ἤρθατε νὰ μᾶς δῇτε! εἶπε ἡ
Μπέρθα χαμογελώντας μὲ
κόπο.

—Χαίρω πολὺ κι' ἐγὼ ἐπί-
σης, μπάμπια Βισέτρ! φώναξε
ὁ Ζακόμπ Μενιέ πού ξαναρχό-
ταν, τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, μὲ τὸ
δέμα στὸ χέρι. Καὶ χαίρω ἁ-
κόμα περισσότερο πού μᾶς
βρίσκετε, ὅπως ἔβλεπε, σὲ
οἰκονομικὸ κύκλο!..

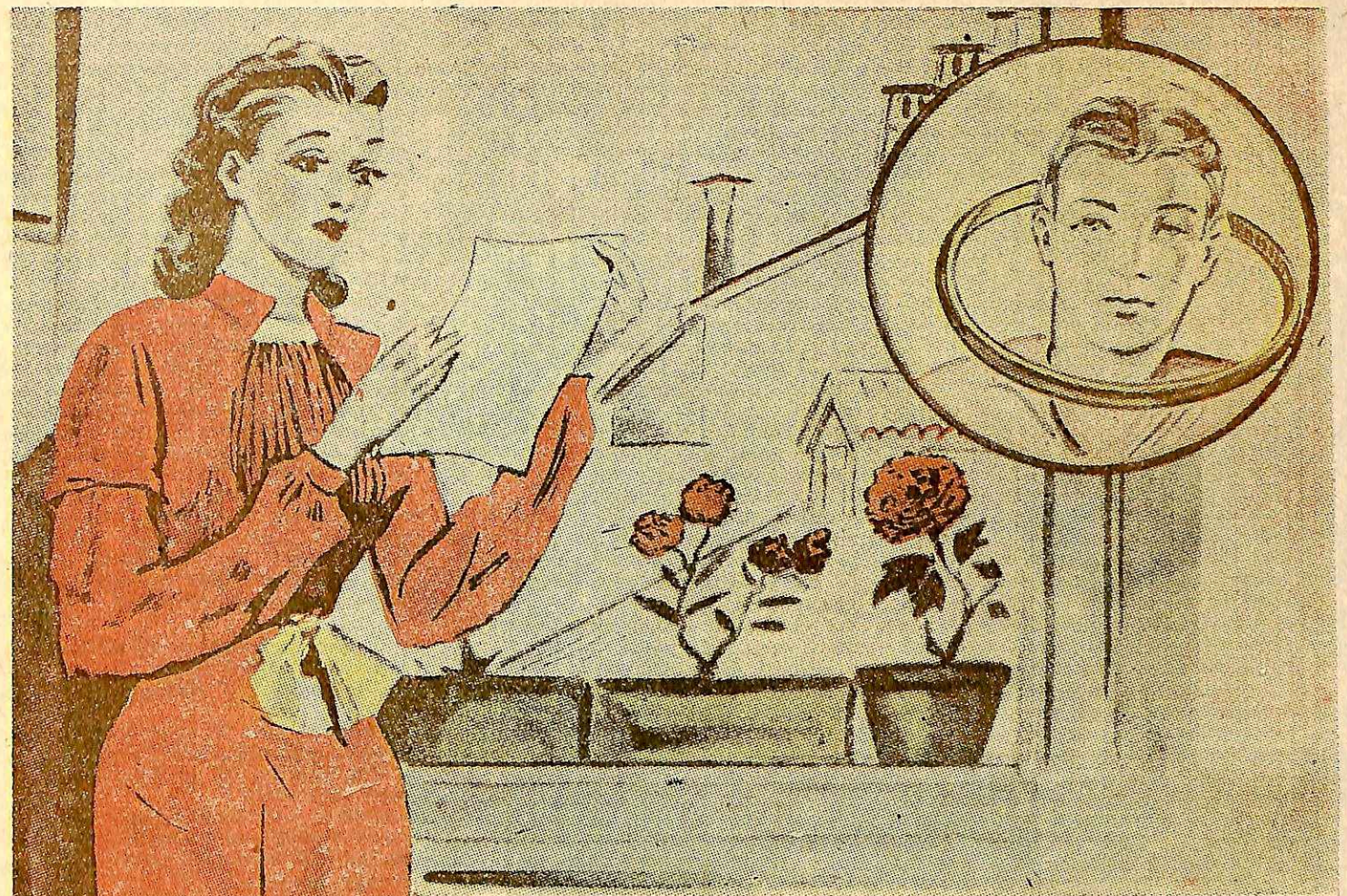
Ὁ μπάμπια Βισέτρ, γιατί
αὐτὸς ἦταν, κάθισε σ' ἓνα
κάθισμα ἔχοντας κοντὰ τοῦ
τὴν Τζέννη καὶ τὸν Λεόν.

Εὐφ' συνωμιλοῦσαν καὶ οἱ
τρεῖς, ὁ Ζακόμπ ξεδίπλωσε τὸ
δέμα μπρὸς τῇ γυναίκα του.
Ἡ Μπέρθα πῆρε μέσα ἀπ' αὐ-
τὸ τὸ καθαρὸ πονημισμάκι ἁ-
πὸ λεπτὴ βατίστα, πού φοροῦ-
σε τὸ παιδάκι πού εἶχε σώσει
ὁ Ζακόμπ καὶ πού τὸ εἶχε φέ-
ρει τὴν νύχτα ἐκείνῃ τοῦ Ἰου-
νίου τοῦ 1848 στὴ γυναίκα
του, καὶ ξεδιπλώνοντάς το,
μὲ τῇ σειρά τῆς, μπρὸς στὰ
μάτια τοῦ συζύγου της:

—Τὸ θυμάσαι, Ζακόμπ, δὲν
εἶναι ἔτσι; τοῦ ψιθύρισε.

Ὁ Μενιέ πού τὸ κύτταζε μὲ
ὀρθάνοιχτα μάτια θὰ ἤθελε, ἂν
μπορούσε, νὰ τ' ἀρπάξῃ στὴ
φούχτα του καὶ νὰ πᾶ νὰ τὸ
κρύψῃ πάλι στὸ συρτάρι τοῦ
κομποῦ, κι' ἔκαμε μάλιστα σχε-
τικὸ νεῦμα στὴ σύζυγό του,
γιὰ νὰ τῆς ὑπενθυμίσῃ πῶς ἁ-
πῆρχε καὶ ξένος ἐκεῖ, μὰ ἡ
Μπέρθα δὲν ἔδωσε καμμιὰ ση-
μασία σ' αὐτὸ καὶ σὰν νᾶθελε
νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴ
ἑλῶν σ' ἐκεῖνο πού ἤθελε νὰ
πῇ, ὑψωσε τὴν φωνή, ἐπαμα-
λρβάνοντας τὴν ἰδίαν ἐρώ-
τησι:

(Ἀκολουθεῖ)



Η ΧΗΡΑ ΜΝΗΣΤΗ

Ἐνα συγκινητικὸ διηγηματάκι τῆς
ΝΤΟΡΑΣ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΖ

ΣΤΗΝ παρέα μας εἶχαμε πάντα καὶ
μιά γεροντοκόρη: τόσο ὠραία ἀκόμα,
τόσο καλὴ καὶ συμπαθητικὴ, ἀλλὰ πάν-
τα τρομερὰ μελαγχολικὴ. Δὲν εἶχε τίς πα-
ραξενιές τῆς γεροντοκόρης, τίς γκρίνιες
της, τίς ζήλειες της. Γι' αὐτὸ ὅλοι τὴν
ἀγαπούσαμε καὶ προσπαθοῦσαμε νὰ δια-
σκεδάσουμε τὴν μελαγχολία της.

Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς γνωριμίας
μας εἶχα προσέξει ἓνα περίεργο δαχτυ-
λίδι πού φοροῦσε, καμωμένο ἀπὸ ξανθὰ
μαλλιά καὶ συνὰ τὸ ἔχαιδε με τὸ χέ-
ρι της.

Λίγο περίεργη καθὼς εἶμαι, θέλησα νὰ
μάθω τὴν ἱστορία τοῦ δαχτυλιδιοῦ αὐτοῦ,
γιατὶ φυσικά θὰ εἶχε κάποια ἐνδιαφέ-
ρουσα ἱστορία, ἐφ' ὅσον τέτοια δαχτυλί-
δια δὲν τὰ βρῖσκει κανεὶς στὸ ἐμπόριο.

Ἀφ' οὗ συνδέθηκα διὰ φιλίας μὲ τὴν
γεροντοκόρη, τόλμησα νὰ τὴν ρωτήσω
γιὰ τὸ περίφημο δαχτυλίδι. Μὲ κύτταξε
βαθεία στὰ μάτια, γιὰ νὰ μαντέψῃ ἴσως
τὰ συναισθήματά μου καὶ ἐδίστασε λίγο...
Στὸ τέλος ὅμως ἐνέδωσε στίς παρακλή-
σεις μου καὶ ἄρχισε:

—Μ' ἀκούσατε συχνὰ νὰ μιλῶ γιὰ τὴν
οἰκονομία Μάρχ πού δὲν ὑπάρχει πᾶ
σήμερα. Εἶχα γνωρίσει τοὺς τρεῖς υἱοὺς
αὐτοῦ ἀπογόνους της. Πέθαναν καὶ οἱ τρεῖς
μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. Αὐτὰ εἶναι τὰ μαλλιά
τοῦ τελευταίου. Ἦταν 13 χρονῶν ὅταν
σκοτώθηκε γιὰ μένα.

»Σὰς φαίνεται παράξενο, δὲν εἶν' ἔτσι;
Ἄ! ἦταν μιά παρὰξενη ῥάτσα. Κατήγον-
το ἀπ' τὴ Σικελία, καὶ ξέρετε πῶς ἀγα-
ποῦν στὰ μέρη αὐτά... Ἦταν λοιπόν λίγο

τρελλοὶ — τρελλοὶ ἀπὸ ἔρωτα. Ὅλοι, ἀ-
πὸ πατέρα σὲ γυιό, εἶχαν σφοδρὰ αἰσθή-
ματα: πού τοὺς ὡδηγοῦσαν σὲ ἐξοφρενι-
σμούς, σὲ ἀφοσίωσι φανατικὴ καὶ ἀκόμη
σὲ ἐγκλήματα. Τὸ εἶχαν μέσα τους, στὸ
αἷμα τους. Τὸ καταλάβαινε κανεὶς καὶ
μόνο ὅταν τοὺς ἔβλεπε. Εἶχαν ὅλοι μαλ-
λιά σγουρὰ καὶ κάτι μεγάλια μάτια, πού
οἱ λάμψιες τους σὰς διαπερνοῦσε καὶ σὰς
ἐτάραζε χωρὶς νὰ ξέρετε γιατί.

»Ὁ παππούς τοῦ τελευταίου, ὅστερα
ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες, μονομαχίες, ἀ-
παγωγὲς γυναικῶν, ἐρωτεύθηκε τρελλὰ
τὴν κόρη τοῦ κηπουροῦ του, στὰ 65 του
χρόνια.

»Τοὺς εἶχα γνωρίσει καὶ τοὺς δύο. Ἡ
κόρη ἦταν ξανθὴ, λίγο ἱσχνή, χαριτωμέ-
νη, μὲ μάτια γλυκά, σὰν Παναγία. Ὁ γέ-
ρος τὴν πῆρε στὸ σπίτι του καὶ ὅστερα
ἀπὸ λίγον καιρὸ δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἀ-
ποχωρισθῇ οὔτε στιγμὴν.

»Ἡ κόρη του καὶ ἡ νύφη του, πού κα-
τοικοῦσαν στὸν πύργο, ἐβρίσκαν τὸ πρᾶ-
γμα φυσικώτατο. Τόσο πολὺ ὁ ἔρωτας ἡ-
ταν παράδοσις στὴν οἰκονομίαν τους. Ὅ-
ταν ἐπρόκειτο περὶ πάθος, τίποτε δὲν
τοὺς ἔαφαινε καὶ ὅταν ἀκούγαν νὰ μι-
λοῦν γιὰ ἀτυχεῖς ἔρωτες, γιὰ χωρισμούς
ἐραστῶν, γιὰ προδοσίες ἢ ἐνδικήσεις, ἔ-
λεγαν ἀπλῶς: «Πόσο θὰ ὑπέφερε
γιὰ νὰ καταλήξῃ στὸ σημεῖο αὐτό!» Ἐ-
συγκινοῦντο ἀπὸ τὰ ἐρωτικὰ δράματα καὶ
δὲν ἀγανακτοῦσαν ποτέ, ἀκόμα καὶ ἂν
αὐτὰ συνδεθόνταν ἀπὸ ἐγκλήματα.

»Ἐνα φθινόπωρο, λοιπόν, ἓνας νέος
27

προσεκλεισμένος στο κυνήγι απήγαγε την νεαρή κόρη του κηπουρού. Ο γέρο Μάρκ έμεινε ψυχραιμώς σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Αλλά, ένα πρωί, τον βρήκαν κρεμασμένο. Ο γυιός του πέθανε περίπου κατά τον ίδιο τρόπο σ' ένα ξενοδοχείο, στο Παρίσι, γιατί τον απάτησε μια ήθοισις της όπερας. Είχε αφήσει ένα παιδί 12 χρόνων και την γυναίκα του, εξαδέλφη της μητέρας του, η οποία ήρθε με το παιδί της να μείνει μαζί μας στο κτήμα μας, στην Νότιο Ιταλία.

» Ήταν τότε 17 χρόνων. Δεν μπορείτε να φαντασθείτε τι θαύμα προσώρου αναπτύχθηκε ήταν το παιδί αυτό. Νόμιζε κανείς ότι όλες οι τρυφερότητες και όλες οι όψεις της ράτσας του είχαν συγκεντρωθεί σ' αυτόν.

» Ήταν πάντα δεισιδόλος και περπατούσε μόνος επί ώρες σε μια μεγάλη δειροστομία, που έφτανε απ' τον πύργο στο δάσος.

» Παρακολουθούσα από το παράθυρό μου αυτό το ώραίο και αισθηματικό παιδί που περπατούσε σοβαρό, με τα χέρια πίσω, το κεφάλι σκυμμένο, και τότε - τότε σταματούσε κι έβλεπε ψηλά σαν να θέλεε και να αισθανόταν πράγματα που δεν ήταν της ηλικίας του. Συχνά, μετά το δείπνο, όταν η νύχτα ήταν ώραία, υψόλεγε: «Πάμε να περπατήσουμε, εξαδέλφη!» Βγαίναμε στο πάρκο και σταματούσε για να θαυμάση την φύση, πλημμυρι-

σμένη από το σελινόφως, μούσιγγε το χέρι και μούλεγε: «Για δες τι ώραία που είναι! Για δες!... Μα δεν καταλαβαίνεις τι αισθάνομαι; Αν με καταλάβαινες, θαμνασε ευτυχώς. Πρέπει ν' αγαπά κανείς για να καταλαβαίνει». Γελούσα και φιλούσα το μωρό αυτό που με έλάνε.

» Συχνά, το βράδυ, μετά το δείπνο, καθόταν στα γόνατά της μητέρας μου, κι έλεγε: «Έλα, θεία, πές μας ερωτικές ιστορίες». Και η μητέρα μου άστεινευμένη του άραδιαζε όλες τις παραδόσεις της οικογενείας, όλες τις ερωτικές περιπέτειες των προγόνων του. Υπήρχαν χιλιάδες τέτοιες αληθινές και εκ φήμης και η φήμη αυτή τους κατέστρεψε όλους, γιατί θεωρούσαν ζήτημα τιμής να μη διαψεύδουν τη φήμη.

» Ενθουσιαζόταν ο μικρός με τις διηγήσεις αυτές και χτυπούσε τα χέρια του φευγόντας ενώ έλεγε: «Κι' εγώ ξέρω ν' αγαπώ καλύτερα απ' αυτούς!»

» Μου έκανε κόρτε, ένα κόρτε δειλό και πολύ τρυφερό με το οποίο γελούσαμε όλοι. Τόσο μας φαινόταν άστειο. Κάθε πρωί, μούφερνε λουλούδια και κάθε βράδυ, όταν ανέβαινε στο δωμάτιό του για να κοιμηθεί, μου φιλούσε το χέρι ψιθυρίζοντας: «Σ' αγαπώ!»

» Ήσουν ένοχη, και κλαίω ακόμα, και εξ αιτίας του έμεινα γεροντοκόρη ή μάλλον μνηστή χήρα. Χήρα δική του.

» Διασκέδαζε με αυτό το άστειο πσθημα, το υπέβαλα μάλιστα. Ήμουν φιλάρεστη σαν να είχα να κάνω με κανέναν άνδρα. Ίσως ή ηλικία μου...

» Ήταν μόλις 12 χρόνων, ποιός μπορούσε να πάρη στα σοβαρά αυτό το παιδιάτικο πάθος; Το φιλούσα όσο ήθελα, του έγραφα μάλιστα και ραβασάκια που τα διάβαζαν οι μητέρες μας. Μου απαντούσε με γραμμάτια τρελλά, που τα έχω φυλάξει. Νόμιζε μυστικό τον ερωτικό μας δεσμό, θεωρώντας τον εαυτό του ως άνδρα...

» Η ιστορία αυτή κράτησε περίπου ένα χρόνο, όταν ένα βράδυ, στο πάρκο, έπεσε στα γόνατά μου και φιλώντας τρελλά το φόρεμά μου άρχισε να λέη: «Σ' αγαπώ τόσο πολύ!... Αν με απάτησες ποτέ, άκου; αν με εγκαταλείψεις για κανέναν άλλον, θα κάνω ό,τι και ο πατέρας μου!» Και προσέθεσε με χαμηλή φωνή, που με έκανε να τρέμω: «Ξέρεις τι είναι!» Κατόπιν, όπως έμεινα ξαφνιασμένη, σπρώχθηκε στις μπότες των ποδιών του, γιατί ήμουν ψηλότερη, και ψιθύρισε: «Όνομά μου: «Τζούλια!» μ' έναν τόσο τόσο γλυκό, τόσο τρυφερό, που ταράχτηκα δολιχόρη. Ψιθύρισε: «Έλα, πάμε!...»

» Καθώς ανεβαίναμε τις σκάλες, με σταμάτησε: μου φίλησε το χέρι και μούλεγε: «Ξέρεις, αν μ' αφήσεις, θα σκοτωθώ!»

Κατάλαβα αυτή τη φορά ότι είχα προχωρήσει πολύ και ότι δεν είχα να κάνω μ' ένα παιδί και γι' αυτό έγινα πιά σοβαρή μαζί του.

» Κάποτε μου παραπονέθηκε γι' αυτό και του απήντησα: «Τώρα είσαι πολύ μεγάλος για άστειο και πολύ μικρός για σοβαρόν έρωτα!»

» Ενόμιζα ότι είχα ξεφορτώσει μ' αυτό. Το φθινόπωρο, πήγε έσωτερικώς στο σχολείο. Όταν επέστρεψε το καλοκαίρι, ήμουν αραβωνιασμένη. Το κατάλαβε άμέσως και επί μιαν εβδομάδα ήταν τόσο σκεπτικός, που άνησυχούσα.

» Κάποια μέρα, το πρωί όταν ξύπνησα διέκρινα ένα χαράκι κάτω από την πόρτα μου. Το άρπαξα και διάβασα τα εξής: «Μ' εγκατέλειψες και ξέρεις τι σου είπα. Έσύ επρόσταξες τον θάνατό μου, κι επειδή δεν θέλω να με βρή κανένας άλλος από σένα, έλα στο πάρκο, στο μέρος άκριβώς που σου είλα περίσου πώς σ' αγαπώ και κνίταξε ψηλά».

» Μου φάνηκε πως έχασα το λογικό μου. Νύχθηρα γρήγορα κι' έτρεξε λαχανιασμένη στο μέρος που μούγραφε.

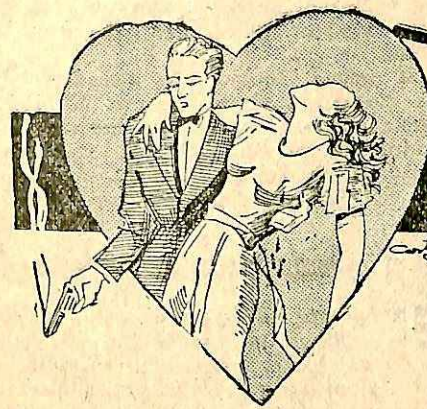
» Το σχολικό του καπέλλο ήταν κατά γής μέσα στη λάσπη. Σήκωσα τα μάτια μου ψηλά και διέκρινα κάτι που ταλαντευότανε μέσ' στα φύλλα, γιατί ο αέρας φυσούσε πολύ δυνατά. Δεν ξέρω τι έκανα κατόπιν. Θα φώναζε θα λιποθύμησα...

» Όταν συνήλθα, στο κρεβάτι μου, η μητέρα μου ήταν στο προσκέφαλό μου! Για μία στιγμή, νόμισα ότι όλα ήταν ένας τρομερός επιάτης και ψιθύρισα: «Εκείνος; ο Λουίτζι; που είναι;» Δεν μου απήντησαν. Ήταν αλήθεια!... Δεν τόλμησα να τον ξαναδώ, αλλά ζήτησα μία τούφα από τα ξανθά του μαλλιά. Νά τα!»

Και η γεροντοκόρη έτεινε το τρεμουλιαστό χέρι της. Κατόπιν έσκούπισε τα μάτια της και εξακολούθησε: — Διέλυσα τον αραβώνα μου, χωρίς να πω γιατί. Και έμεινα ή χήρα του παιδιού αυτού, που ήταν 13 χρόνων...

Κατόπιν έγερσε το κεφάλι στο στήθος της και έκλεισε κάμψωση όρα σιωπηλά.

ΝΤΟΡΑ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ



Η ΚΟΥΡΣΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΑΥΤΟ το δράμα συνέβη έξω από τα σύνορα της Ελλάδος. Αλλά τα πρόσωπά του είναι Έλληνες. Γι' αυτό νομίζουμε, ότι μπορεί αξιόλογα να πάρη θέση στη σειρά των παλιών αυτόν αιματηρών ιστοριών.

Στο Βουκουρεστί ζούσε πρό τριανταδύο ετών το ανδρόγυνο Γκίκα. Πλούσιο και ευτυχισμένο ανδρόγυνο. Η κυρία ήταν μία από τις πιο φημισμένες όμορφες της ρουμανικής πρωτεύουσας. Ο σύζυγος ήταν μαριωδής αυτοκίνητιστής.

Περνούσαν έτσι οι δυο σύζυγοι μια ξένοιαστη και ευτυχισμένη ζωή. Για περισσότερο άνεσι και για ν' απολαμβάνουν καλύτερα την θέα, που τους παρείχαν οι έκδρομές τους μ' αυτοκίνητο, έσκέφθηκαν να πάρουν σωφέρ.

Έβαλαν μιαν άγγελισσα στις εφημερίδες. Και ύστερα από δυο μέρες παρουσιάστηκε ένας νέος. Ήταν Ιταλικής καταγωγής και λεγόταν Τζιοβάνι Χάρβε. Ο Γκίκας, αφού έβαλε τον νέο να οδηγήσει δοκιμαστικώς το αυτοκίνητο, έμεινε απόλυτως ικανοποιημένος και τον προσέλαβε άμέσως.

ΚΡΥΦΟΣ ΕΡΩΣ

Ο νέος σωφέρ ήταν πολύ ώραίο παλικάρι. Είχε την γεμάτη τόλη και ζωηρότητα όμορφιά της Ιταλικής ράτσας.

Οι ύπηρετίες του σπιτιού ξετρελλάθηκαν μαζί του από την πρώτη στιγμή. Αλλά ο νεαρός Τζιοβάνι είχε και ό ίδιος, φαίνεται, συναίσθησι της όμορφιάς του. Και δεν καταδέχθηκε να φλερτάρη με τις ύπηρετίες. Αλλά έτόλμησε να σιωπήσει την ζωηρή ματιά του πιο ψηλά: Στην κυρία Γκίκα.

Την πρωτοείδε να κατεβαίνει τη σκάλα, για να μπη στο αυτοκίνητο. Είχε το βάδισμα μεγάλης αρχοντίσας. Η κορμοστασιά της ήταν υπέροχη. Μαύρα, πλούσια μαλλιά επλαιούσαν ένα κρινογρόδινο πρόσωπο. Χείλη εξέχοντα από ήδονη διαστέλλοντο σ' ένα φωτεινό χαμόγελο. Μάτια γεμάτα φωτιά έστελναν σκοτεινές λάμψεις γοητείας.

Από τότε έχασε το λογικό του. Ο νους του δεν ξεκολλούσε από τη σκέψη αυτής της γοητευτικής γυναίκας.

— Πού ξέρεις; σκεπτόταν. μπορεί να μ' αγαπήσει κι' αυτή. Πρέπει να της μιλήσω. Πρέπει να της πω πόσο την αγαπώ και πόσο υποφέρω γι' αυτήν.

Είχε πάρει την απόφασι να της εξομολογήθι τον έρωτά του. Ζητούσε μονάχα την κατάλληλη ευκαιρία, ή οποία δεν άργησε να του δοθί. Μία μέρα, έβγαλε με το αυτοκίνητο την κυρία περίπου.

Αφησαν πίσω τους τα τελευταία σπι-

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

τια της πόλεως. Και ανέπνεαν τον αέρα της ελπίδας. Το αυτοκίνητο έτρεχε σ' έναν δειροφυτευμένο δρόμο. Τα χέρια του ερωτευμένου σωφέρ έτρεμαν από τη συγκίνηση. Πίσω του ένοιωσε την γοητευτική παρουσία της γυναίκας που έλάτρευε. Και ο νους του σκοτιζόταν. Η καρδιά του χτυπούσε παράφορα.

Δεν μπορούσε να συγκρατηθή περισσότερο. Έκοψε την ταχύτητα του αυτοκινήτου και επάτησε το φρένο.

— Γιατί σταμάτησες; άκουσε να τον ρωτά η κυρία.

— Εγύρισε το πρόσωπό του προς αυτήν. Ήταν κατακόκκινος. Τα χείλη του έτρεμαν.

— Κυρία... έτραβίσε. Ήθελα κάτι να σάς πω.

— Τι; ρώτησε εκείνη.

— Ήθελα να σάς πω, ότι από καιρό τώρα υποφέρω για σάς, κυρία. Σας αγαπώ, σαν τρελλός.

Η ματιά της γυναίκας έγινε απότομα άσπρη.

— Πώς έτόλμησες; του είπε με ξερή φωνή.

— Συγχωρήστε με, κυρία, ξαναείπε ο φτωχός σωφέρ. Λυπηθήτε με. Είμαι πολύ δυστυχισμένος. Αν ξέρατε πόσο υποφέρω...

Και τον πήραν τα δάκρυα. Η κυρία Γκίκα τον συμπόνεσε.

— Άκουσε, παιδί μου, του είπε με στοργικό τρέφο. Είμαι μια παντρεμένη γυναίκα και αγαπώ τον άνδρα μου. Αυτό που έκαμες, δεν ήταν καθόλου σωστό. Κότταξε ν' αγαπήσεις καμιά καλή κοπέλλα και ξεχάσε με, έμένα. Πάντως για την τρέλλα σου αυτή σε συγχωρώ. Και θα θεωρώ ότι δεν συνέβη τίποτε μεταξύ μας. Κάμε τώρα στροφή, να γυρίσω με στο σπίτι.

Ο σωφέρ συντετριμένος, άιλιπτος, με το κεφάλι κάτω, έβαλε πάλι έμπρός και έστριψε προς την πόλη. Σ' όλη την διαδρομή δεν άνοιξε το στόμα του. Στο πρόσωπό του είχε καθίσει ένα βαρύ σπνεφο θλίψιμο. Σκοτεινές σκέψεις τον έβασάνιζαν.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

ΠΕΡΑΣΑΝ τρεις μέρες. Ο έρωτευμένος σωφέρ βρισκόταν σε μια φοβερή δοκιμασία. Ήθελε να ξεχάσει. Μα δεν μπορούσε. Έδοκίμασε να φύγη μακριά. Αλλά κατάλαβε ότι του ήταν αδύνατο. Θα έμεινε εκεί, κοντά σ' εκείνη, που τόσο ελάτρευε! Μένοντας στο σπίτι εκείνο είχε τουλάχιστον την παρηγοριά να την βλέπη τότε- τότε από μακριά. Τα βράδια, έβλεπε τα φωτισμένα παράθυρά της. Πίσω από τις κουρτίνες γλιστρούσε κάποτε ή σιλουέττα της. Και ή καρδιά του επήγαινε σε σπάση.

Την τρίτη ήμέρα ο άφεντικός του τον είδοποίησε να έτοιμάση το αυτοκίνητο. Θα πήγαινε το ανδρόγυνο έκδρομη σ' ένα προάστειο.

Έβγαλε το αυτοκίνητο έξω. Το έτοιμάσε. Σε λίγο, κατέβηκαν ο κύριος και η κυρία. Εκάθισαν αναπαικτικά στις θέσεις τους. Και τον διέταξαν να ξεκινήσει. Υστερα από λίγη ώρα το αυτοκίνητο

είχε βγί από την πόλη στην έξοχη. Ο σωφέρ σκυμμένος στο δολάν έδηγοισε. Στο πρόσωπό του είχε χιθς μια ναιερική ελπίδα. Άκουγε πίσω του την συζύγισσ του ανδρόγυνου. Η φωνή της ώραίας κυρίας, γλυκιά και απαλή, του έχάιδιζε την ακοή. Αλλά συνάμα τον έκανε να έποφέρη τρομερά. Σκεπτόταν ότι είχε αποκοινησει τον έρωτά του. Και ότι είχε φυλάξει όλη της την αγάπη και την τρυφερότητα για τον άνδρα της.

Κάτι σαν τρέλλα του ήρθε από την μεγάλη του άπελπισία. Το αυτοκίνητο έτρεχε σ' έναν κατοφερικό δρόμο, ο οποίος είχε πιά κάτω μια επικίνδυνη στροφή. Μία χαράδρα άνοιγόταν κάτω από αυτήν.

Ο σωφέρ εξαλλος, με σφιγμένα τα δόντια, έδωσε στο αυτοκίνητο την πιά με γάλη του ταχύτητα. Ο κύριος και η κυρία Γκίκα άνησυχούσαν.

— Μην τρέχης τόσο πολύ στον κατήφορο, του έφώναζε ο σύζυγος.

Ο σωφέρ όμως δεν έδωσε καμιά προσοχή. Το αυτοκίνητο έτρεχε σαν δαιμονισμένο. Η επικίνδυνη στροφή δεν ήταν πιά πολύ μακριά.

— Στασου!... του φώναζε ο σύζυγος.

— Όχι, δεν σταματώ, απήντησε με μία παραξενή φωνή ο σωφέρ. Όλοι θα πεθάνουμε. Κι' εγώ κι' εσύ κι' Εκείνη...

Και το αυτοκίνητο έτρεχε άκάθεκτο. Αλλόφρων ο σύζυγος έπήδησε μπροστά. Και άρπαξε τον σωφέρ. Φοβερή πάλη άρχισε μεταξύ των δύο άνδρων, ενώ το αυτοκίνητο έτρεχε, ακιβέρνητο πιά, προς τον θάνατο.

Λίγο πιο πάνω από την χαράδρα, ή πόρτα του αυτοκινήτου άνοιξε απότομα από την πάλη των δύο άνδρων και ο σωφέρ έκινάχθηκε έξω. Πέφτοντας, έχτυπησε με όρη σέ μια πέτρα και ξαπλώθηκε στο δρόμο αιμόφυρτος.

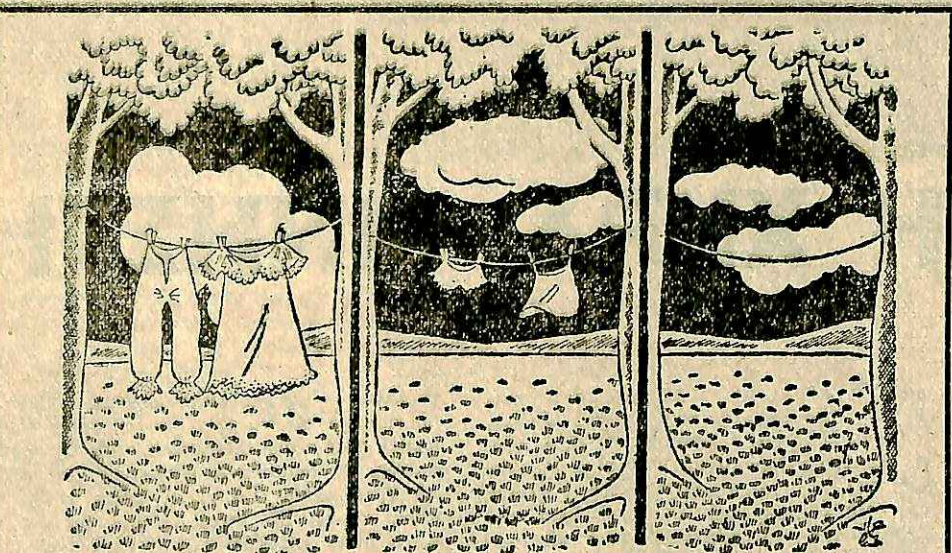
Ο Γκίκας επρόλαβε κι' επάτησε το φρένο. Το αυτοκίνητο σταμάτησε. Και οι σύζυγοι κατέβηκαν. Έτρεξαν στον τραυματισμένο σωφέρ.

Από το κεφάλι του έτρεχε άφθονο αίμα. Ο κύριος έδοκίμασε να δέση το τραύμα του. Η κυρία προσέφερε το μαντήλι της. Και έσπασε κι' εκείνη επάνω από τον έτοιμοθάνατο. Ένα βαθύ οίκτο ένοιωσε για το δυστυχισμένο εκείνο παιδί, που το έβλεπε να πληρώνη τόσο άκριβά ένα τρελλό ερωτικό του πάθος!

Ο άτυχος νέος άνοιξε τα μάτια του. Είδε την γυναίκα που αγάπησε, σκυμμένη επάνω του. Μία θολή, παραπονιάριη ματιά της έβριζε. Εκείνη θέλησε να τον παρηγορήσει στις τελευταίες του στιγμές. Του έπιασε στοργικά το χέρι.

Εκείνο το άγγιγμα του χεριού της το ένοιωσε ο άτυχος ερωτευμένος στα δάθη της καρδιάς του. Ένα αδιόρατο χαμόγελο εύγνωμοσύνης και εύτυχίας εφώτισε τη μορφή του. Ήταν ή τελευταία αναλαμπή της ζωής του, που ύστερα από λίγες στιγμές έσβυσε. Και τον έτύλιξε ή σκιά των φτερών του θανάτου...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

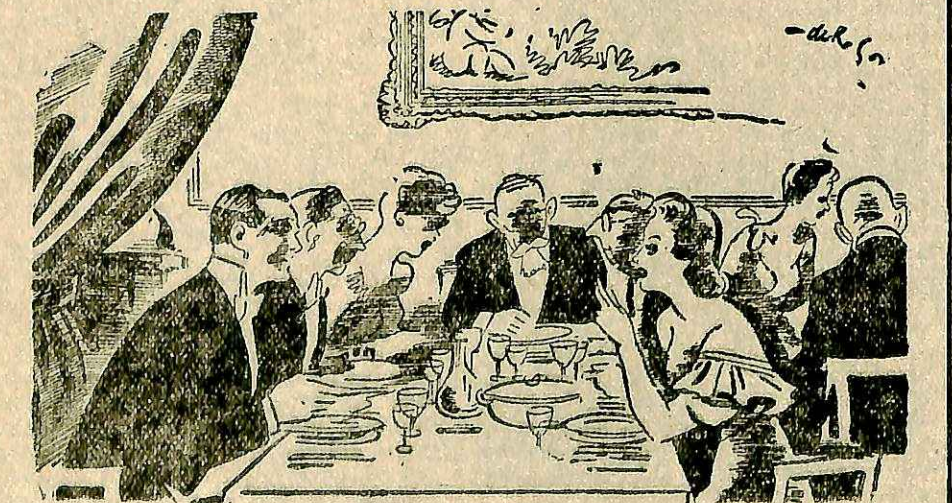


800

900

2000

Έτσι γράφεται ή ιστορία



ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΕΙΟ

— Συνήθως ο δέκατος τρίτος καλεσμένος πεθαίνει προτού σηκωθί από το τραπέζι. — Όχι δά! Δεν είναι πάντα το φαγητό τόσο άσχημο!



Μιά πανάρχαια συνήθεια.-Τα άρώματα της 'Αφροδίτης και της Κλεοπάτρας.-Τι ταιριάζουν σε κάθε χαρακτήρα και σε κάθε γυναίκα.-Τα άρώματα ως φάρμακον.

Η χρήση των αρωμάτων είναι μια τέχνη πολύ σπουδαιότερη από την τέχνη που χρειάζεται για να ντύνεται κανείς. Και επειδή κάθε τέχνη πρέπει να ακολουθεί ώριμους κανόνες καλαισθησίας και κομψότητας, που γεννιούνται από ένα ραφιναρισμένο αίσθημα, έτσι και η χρήση των αρωμάτων υπόκειται σε κανόνες που δεν αναφέρονται βέβαια σε κανέναν κώδικα, αλλά υπαγορεύονται από το αίσθημα της καλαισθησίας.

Πόσες φορές δεν μας έτυχε να συναντήσουμε μια γυναίκα που μας άφησε κατάπληκτους από την όμορφιά της και τη χάρη, και όμως καταλαβαίνουμε ότι κάτι τη ελκύει, μια μικρή λεπτομέρεια που μας διαφεύγει εκείνη τη στιγμή αλλά που δημιουργεί μια σπουδαία παραφωνία με το σύνολό της.

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΣΠΑΝ

Η ασήμαντη αυτή λεπτομέρεια που αποτελεί ένα μυστήριο, έγκειται στο έμφως: η αρωματισμένη αυτή γυναίκα δεν μπόρεσε ή δεν ήξερε να έναρμονίσει το άρωμά της με την όλη εμφάνισή της, με το χρώμα των μαλλιών της, με τον χαρακτήρα και την ηλικία της, με τη φυσική μυρωδιά που εκπέμπεται από κάθε ζωντανή ύπαρξη... Δεν είχε δημιουργήσει δηλαδή μιαν από τις τέλειες εκείνες συμφωνίες που δημιουργούν τις ευνοϊκότερες ψυχολογικές καταστάσεις, που κεντούν την φαντασία και συγκινούν βαθύτατα.

Τα πάντα στη φύση έχουν έναν μυστικό σύνδεσμο μεταξύ τους, άρωμα και

μυστηριώδη: δεν υπάρχει ήχος στον οποίον να μην ταιριάζει ένα σχήμα, δεν υπάρχει χρώμα που να μη συνδέεται με έναν ρυθμό, ζώνη ήσυχιας ή κινήσεως που να μην μπορεί να παραβληθεί με ένα άρωμα. Όλα πρέπει να είναι ταιριασμένα κατά έναν ώριμο τρόπο, και μόνο κατ' αυτόν, και αλλιώς αν διασπασθεί αυτή η αρμονία που έχει επιβληθεί από νόμους υπερφυσικούς! Και ο νόμος αυτός πρέπει να είναι σεβαστός προ παντός για τα άρώματα.

Μπορείτε, λόγω χάριν, να φαντασθείτε έναν καταπράσινο πευκώνα, να μυρίσει θάλασσα, ή τον όκεανό να ευωδιάζει από τριαντάφυλλα: Για τον λόγο αυτόν, το πρωί της 18 Μαΐου 1680, ο Λουδοβίκος ΙΔ', ανεβαίνοντας στο άμαξί του, επέπληξε δριμύτητα την Μοντεσπάν, γιατί είχεβάλει ένα άρωμα που δεν της εταίριαζε καθόλου.

Ο ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Η τέχνη αυτή της χρήσεως των αρωμάτων είναι παλαιά όσο και ο κόσμος. «Τα άρώματα ευφραίνουν την καρδιά» λένε οι Γραφές. Και είναι άπειρες οι γυναίκες του θρόνου και της ιστορίας που έμειναν διάσημες για την χρήση των αρωμάτων: η Αφροδίτη, μας λέει ο Όμηρος, άλειψε με μύρα το σώμα του Έκτορος για να το διατηρήσει και μετά θάνατον, η Κλεοπάτρα που χρησιμοποιούσε κοίλα κοσμήματα γεμάτα άρώματα προς τιμήν της Ίσιδος, η Πομπαιδορ που έσταταλούσε τεράστια ποσά για πούδρες και άρώματα, η Ίωσηφίνα που άγαπούσε τόσο πολύ το άρωμα του μόσχου και έκανε τέτοιαν κατάχρηση, ο-

στε η Μαλμανζόν διατηρούσε αυτό το άρωμα πενήντα χρόνια μετά τον θάνατόν της...

Η χρήση, λοιπόν, των αρωμάτων είναι μια τέτοια τέχνη, ώστε αν δεν είναι κανείς προικισμένος με ένα ιδιαίτερο ένστικτο για να τον καθοδηγή, πρέπει να ακολουθή ώριμους κανόνες, ώστε να μην προκαλέσει την αηδία και την αντίπαθεια.

Η ΑΡΕΤΗ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΕΝ πρώτοις τα άρώματα πρέπει να είναι ανάλογα με την ηλικία, το χρώμα των μαλλιών και της επιδερμίδος. Για τις κυρίες που είναι κάπως ηλικιωμένες και έχουν γκριζά μαλλιά δεν υπάρχει καταλληλότερη μυρωδιά από τη λεβάντα και τη ρεζεντά. Στις ξανθές ταιριάζει το τριαντάφυλλο, στις μελαχροινές το γιασεμί, ενώ οι πυρές πρέπει να αποφεύγουν τον μόσχο και το κεχριμπάρι, γιατί μπορεί να αυξήσει κατά τρόπον πολύ δυσάρεστο τη φυσική τους μυρωδιά. Όσο για τις νέες, τις πολύ νέες, οι άρχαίοι έλεγαν ότι δεν πρέπει να μεταχειρίζονται άρώματα, αφού κινόντες τους μπορούν να αρωματίσουν και τα λουλούδια.

Τα άρώματα, έξ άλλου, πρέπει να ταιριάζουν με τον χαρακτήρα του καθενός. Γι' αυτό και κάθε άρωμα έχει την σημασία του. Έτσι η βερβένα σημαίνει καλλιτεχνικό αίσθημα, το οπωβάσμο ευαισθησία, το γαρύφαλλο έξυπνάδα, το υλάγι νευρικήτητα, το ήλεκτρον πόθο γι' αγάπη, η βιολέττα μυστικισμό, το τριαντάφυλλο υπερηφάνεια, ο μόσχος ευγένεια και άφοβησι κ.λπ. Έτσι, λοιπόν, γνωρίζοντας κανείς, όλ' αυτά και τον χαρακτήρα του, μπορεί να κατασκευάσει ένα μίγμα που να αντιπροσωπεύει το άρωμα που του ταιριάζει καλύτερα.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΜΗΔΕΙΑ

ΟΙ γυναίκες μεταχειρίζονται πολύ τα άρώματα και, εκτός από μερικές εξαίρεσεις που δεν τα επιδέχονται ο οργανισμός τους, κάνουν πολύ καλά. Γιατί το άρωμα δεν προκαλεί μονάχα μιαν ευάριστη εντύπωση στην όσφρησι, που είναι ένα από τα τόσα αισθητήρια της ψυχής, αλλά έχει και μια θεραπευτική δύναμη όχι άσημαντη.

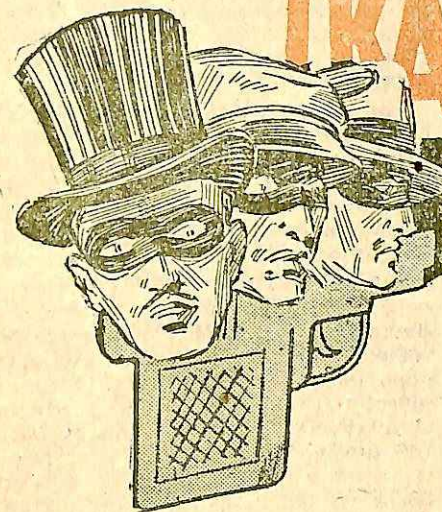
Πράγματι, το κάπνισμα με βενζόλη, με μυριά, κανέλλα, γαρύφαλλο, κέδρο, ρήγανη κ. λ. π. καθαρίζει και απολυμαίνει την ατμόσφαιρα. Το θυμάρι είναι ένα από τα ισχυρότερα αντισηπτικά, ή δε βερβένα, ο ευκαλύπτος και το άψεντι σκοτώνουν τα μικρόβια.

Οι άρχαίοι γνώριζαν πολύ καλά την ~~αρωματική~~ δύναμη των αρωμάτων. Ένας θρύλος λέει ότι η μάγισσα Μήδεια γνώριζε ένα άρωμα με το οποίον μπορούσε κατά βούληση να κάνει τα μαλλιά της άσπρα ή μαύρα. Ένας άλλος μύθος της αρχαιότητας, στους γέροντες, που ήθελε να ζήσουν πολύ άμνη, έδινε να μύρισουν ένα περίεργο άρωμα δικής του κατασκευής.

Τέλος, ο Ίπποκράτης, κατά την διάρκεια του λοιμού, που έθροισε τους Αθηναίους στα 416 π.Χ., είχε στολίσει όλη την Αθήνα με μυροβόλα λουλούδια και στα στουροδόρμια έκαιγε τεράστιες ποσότητες αρωμάτων, καταπολεμώντας έτσι αποτελεσματικά την αρρώστια.

Αυτά είναι αρκετά για να μας πείσουν ότι τα χρήματα που ξοδεύει μια γυναίκα για να πάρει λίγο και καλό άρωμα δεν είναι ποτέ περιττά. Αρκεί να ξέρει να κάνει καλή χρήση του αρώματος αυτού.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ



ΓΚΑΡΝΙΕ ΜΠΟΝΩ, ΚΑΡΟΝ ΞΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΦΛΟΡΕΪΓ



'Αριστουργηματικό αστυνομικό ανάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη και μίσση

Ο ΨΥΧΙΚΟΣ ΠΟΝΟΣ ΕΝΟΣ ΥΠΗΡΕΤΟΥ

Ιλιά και βρέθηκε ανάμεσα στους δέκα ένοπλους χωροφύλακες ο Γκαρνιέ με τις χειροπέδες περασμένες στα χέρια του, τους ακολούθησε χωρίς να φέρη καμιά αντίσταση και προχώρησε προς τη σκάλα που οδηγούσε από το πάτωμα εκείνο στο άλλο.

Στο πρόσωπό του δεν διακρινόταν ούτε η παραμικρότερη ρυτίδα, στα βλέμματά του όμως καταφαινόταν κάποια ανησυχία που προερχόταν από τη σκέψη ότι και δυο μέρες έστω αν παρέμενε φυλακισμένος, ή καταστροφή του Ζάκ Ντενέ θα είχε συντελεσθεί.

—Κάμετε γρήγορα! είπε γυρίζοντας προς τους χωροφύλακες. Θέλω να φθάσω το γρηγορότερο έξω για να σάς φύγω μια ώρα γρηγορότερα. Προχωρείτε!

Οι χωροφύλακες εξακολουθούσαν τον δρόμο τους, χωρίς να δίνουν εξαίρετική σημασία στα λόγια εκείνα του Γκαρνιέ, λόγια που τα έπαιρναν για καυχήσιολογίες του αρχισυμμο-

ΒΟΝ

Μετά στράφηκε προς τον υπαρχηγό της δημοσίας ασφαλείας και:

—Κύριε Μαρινώ, του είπε, μεθαύριο την ίδια αυτή ώρα θα επισκεφθώ και πάλιν τον κ. Εισαγγελέα. Αν θέλετε, έλατέ και σεις να συσκεφθούμε για το τι θα κάνουμε.

Και γυρίζοντας έπειτα προς τους χωροφύλακες:

—Εμπρός! τους είπε. "Ας πηγαίνουμε..."

Οι χωροφύλακες τον έβαλαν τότε στη μέση και έφυγαν κάτω από τα ελκυστικά χαμόγελα του Μαρινώ και τα θριαμβευτικά βλέμματα του εισαγγελέως.

Αυτοί δε και ο Λαζάρ μπήκαν στο εισαγγελείο γραφείο και ο υπαρχηγός της δημοσίας ασφαλείας, αφού έμαθε από τον Ριχάρδο ντε Βιλ όσα μαθε από μεταξύ αυτού και του έλέγχθησαν Γκαρνιέ, τράβηξε από την τσέπη του το μαντήλι της Ματθίλδης — εκείνο που είχε βρή στο σπίτι του Ζάκ — κι έτοιμαζόταν να πη κάτι όποτε εξαφνικά ένας άσυνήθιστος θόρυβος και δυνατές κραυγές ακούστηκαν που έρχονταν από το κάτω πάτωμα.

Ο Μαρινώ τινάχθηκε θορυβημένος. Ο ένομοτάρχης Λαζάρ ώρμησε προς την έξοδο και εξαφανίσθη ενώ ο υπαρχηγός της δημοσίας ασφαλείας, συνωφρονόταν απότομα και ψιθύριζε ανήσυχος:

—Δεν πιστεύω να τους έφυγε!

Και ο Γκαρνιέ προχώρησε ανύποπτος προς την είσοδο του μεγάρου της κομήςσης Βιστόφ χωρίς να αντιληφθεί ότι λίγα δέματα πίσω του...



χτηκε προς τα πίσω, έρριξε χάμω δυό από τους χωροφύλακες. "Όταν οι άλλοι άρμησαν να τόν συλλάβουν αυτός μ' ένα πήδημα βρέθηκε μακριά τους. "Ο χωροφύλακας έκείνος συμμορίτης που βοήθησε τόν Γκαρνιέ, έπεσε μόνος του χάμω, υπερδεύθηκε ανάμεσα στα πόδια τών διακτών του άρχισυμμορίτου που για να ένοπείρη την σύγχυση στους χωροφύλακες, τράβηξε τόν πιστόλι του και πυροβόλησε στόν αέρα...

"Όλα αυτά έγιναν με τόση ταχύτητα κι' επιτηδεότητα, σέ διάστημα δευτερολέπτου μόλις, ώστε μπορεί να πή κανείς πώς ο Γκαρνιέ, σχεδόν ταυτόχρονα άπηλλάγη από τά δεσμά του κατέρριψε τούς δυό χωροφύλακες, βρέθηκε μακριά τους και πυροβόλησε στόν αέρα.

Οί πολίτες που βρίσκονταν την ώρα εκείνη στόν διάδρομο του εισαγγελικού καταστήματος, θορυβημένοι στο άκουσμα του πυροβολισμού έφωγαν σαν τρελλοί. Γενική άναστάσις και πανικός έπακολούθησε την δραπέτευσί του άρχισυμμορίτου και οί χωροφύλακες που δυσκολεύονταν τώρα να κινηθούν μέσα σ' εκείνο τό έξαλλο πλήθος δέν μπόρεσαν να ξαναπίτσουν τόν Γκαρνιέ που δραπέτευσε μέσ' από τά χέρια τους.

Διάφορες παρεξηγήσεις συνέβησαν τότε και δυό φορές οί χωροφύλακες συνέλαβαν φιλήσυχους πολίτες που τούς εξέλεξαν ως τόν δραπέτευσαντα.

"Ετσι ο άρχισυμμορίτης μπόρεσε να ξεφύγει και να εξαφανισθή στα έκεί κοντά δρομάκια γαιολογώντας για τόν πάθος τών αστυνομικών και ψιθυρίζοντας ευχαριστήματα:

"Υστερα από δυό μέρες! "Ας έρθουν στο γραφείο του Εισαγγελέως ύστερα από δυό μέρες, για να με πιάσουν για μία φορά άκόμα! Θά είμαι εκεί. Τό υποσχέθηκα...

"Όταν έφθασε σέ μέρος που δέν υπήρχαν διαβάτες φόρεσε την ψεύτικη γενειάδα του και μετά, άπομακρύνθηκε με βήμα γοργό, έφθασε στο σπίτι του Ζάκ και μπήκε μέσα.

"Ο Ρεμώ θρυσκόταν εκεί. "Όταν είδε τόν άρχισυμμορίτη έτρεξε προς αυτόν ανήσυχος.

—Γκαρνιέ! του είπε. Τι έκαμες λοιπόν; "Εκλεψες τόν γράμμα;

—Ναι! Έκαμε ο άρχισυμμορίτης. Τό πήρα.

Και τραβώντας από την τσέπη του τόν γράμμα εκείνο που είχε πάρει από τόν γραφείο του Εισαγγελέως, τδωσε στόν Ρεμώ λέγοντάς του:

—Νά το: Κάμε τό ό,τι θέλεις...

"Ο ύπηρέτης πήρε τόν γράμμα και τό ξεδίπλωσε. "Όταν όμως έρριξε τά βλέμματά του επάνω σ' αυτό και διάβασε τό περιεχόμενό του άφησε υιά κραυγή έκπληξως ψιθυρίζοντας:

—Διάβολε! Σύντροφος του Καρού ήταν λοιπόν ο Ζάκ; Δέν μούπε μέματα λοιπόν ο ύπαρχηγός της Δημοσίας "Ασφαλείας.

Και σαν νάθελε να πιστέψη πώς βρισκόταν κάτω από την έπήρεια κάποιου βασανιστικού όνείρου, δέν τόλμησε να κουνήσει από την θέσι του, να μιλήσει, να θεσπαιωθεί πώς δέν κοιμώταν.

—Ναι! ψιθύρισε τέλος ο Γκαρνιέ, που ως τη στιγμή εκείνη τόν παρατηρούσε έχοντας τά χέρια σταυρωμένα επάνω στο στήθος του. "Ο κύριός σου

και φίλος σου Ζάκ Ντενέ είνε σήν τροφός και φίλος του Καρού!

"Ο Ρεμώ φρίκλασε.

—Αυτό είνε τόν γράμμα που κατέσχον στα χέρια του; ρώτησε με σθεμένη φωνή.

—Ναι! Τό πήρα μέσα από τόν γραφείο του Εισαγγελέως. Είνε συμμορίτης ο Ζάκ, υπάρχουν Ρεμώ. Σου υποσχέθηκα να τόν σώσω όμως και πιστεύω να τό κατορθώσω. Φεύγω...

Κι' έφυγε πραγματικά.

"Ο ύπηρέτης όμως ούτε τά τελευταία του αυτά λόγια άκουσε, ούτε διέφυγε κατάλαβε.

"Ολόκληρη ή προσοχή του, ο νοός του, οί σκέψεις του, όλα στριφογυρίζαν γύρω από τό περιεχόμενο του γράμματος, που με τίς λίγες λέξεις του, απέκαλυπτε ένα τόσο τρομερό μυστικό.

"Ο Καρού έγραφε προς τόν Ζάκ Ντενέ ως προς φίλον, τόν προσωνόμαζε αγαπητόν του και τού υποσχόταν πώς θα τόν βοηθούσε χρηματικώς αν έκτελούσε κάτι για τό όποιο είχαν μιλήσει.

Κι' ανάμεσα από τίς λέξεις αυτές ο Ρεμώ νόμιζε πώς διάβαζε την αλήθεια του έγκλήματος που διεπράχθη. "Υπέθετε πώς ο Ζάκ δολοφόνησε τόν πατέρα του για να επιτύχη την κάθε είδους ύποστήριξι του Καρού και πίστευε τώρα στην ένοχή του κυρίου του.

Κι' ο άτυχος ύπηρέτης που αγαπούσε τόν Ζάκ, τόν Ζάκ που τόν άνέθερε από μωρό παιδί, σέ τρόπο που να μη μπορεί να τόν βρήσει και να τόν μισήσει, ο πιστός έκείνος ύπηρέτης, ο κολοσσός έκείνος, ψυχικό συντρίμμι από τήν αποκάλυψι εκείνη, έπεσε θαρώς επάνω σ' ένα κάθισμα κι' έκρυψε τό κεφάλι του ανάμεσα στις παλάμες του.

Κανένas στεναγμός δέν ξέφυγε από τό στήθος του. "Ο ψυχικός του πόνος πνιγόταν μέσα του. "Η δδώνη, ή λύπη, από την όποια κατεχόταν, δέν έξωτερικευθηκε ούτε μ' ένα λυγμό. "Αμύλητος, συντετριμένος, καθόταν ριγμένος επάνω στο κάθισμα, μη έχοντας για τί να πρωτοκλάψη: Για τόν Ζάκ που έγινε δολοφόνος, για τόν μικρό άρρωστο, που εξαφανίσθηκε ή για την δύστυχη Μαθίλδη, που φανταζόταν την τρικυμία του ψυχικού της πόνου.

"Όταν σήκώθηκε, στα μάτια του φάνηκαν δυό χονδρά δάκρυα. "Εγριξε ένα πνιχτό βλέμμα γύρω του, κούνησε θλιβερά τό κεφάλι του, σήκωσε τά μάτια του προς τόν ούρανό και μουρμούρισε την μυστική προσευχή του:

—Συγχώρεσέ τον, Θεέ μου!

"Υστερα, σαν να πνιγόταν, σαν να φοβόταν μήπως πέσει ή στέγη του δωματίου και τόν πλακώσει τσαλακώνοντας μέσα στα χέρια του τόν γράμμα που τού είχε φέρει ο Γκαρνιέ, τράβηξε προς την έξοδο.

Βγήκε, έκλεισε την πόρτα του σπιτιού —είχε άντικαταστήσει την χαλασμένη κλειδαριά— και για μία στιγμή, στάθηκε μπρός σ' αυτήν άναποφασιστός.

"Ο ψυχικός του πόνος ήταν μεγάλος. "Η λύπη που δοκίμαζε στην ψυχή του ήταν άβάσταχτη, ένα είδος τρέλλας που τούφερε ή μεγάλη συμφορά, έμπόδιζε την λειτουργία του λογικού του.

"Ηθελε να έκφράσει τόν πόνο του,

την λύπη του αυτή σ' έναν άνθρωπο που να τόν καταλάβει, σ' έναν άνθρωπο που να τόν νοιώσει, σ' έναν άνθρωπο τέλος στόν όποιο να μπορούσε να μιλήσει ελεύθερα.

Και σέ ποιόν άλλον από τη Μαθίλδη, σκέφθηκε, θα μπορούσε να έμπιστευθή την αλήθεια; Ποιος άλλος θα συνέπαθε για τόν Ζάκ και ποιος άλλος έκτός απ' αυτήν, είχε άνάγκη παρηγορίας στις τραγικές έκείνες στιγμές της ζωής της;

Κι' ο Ρεμώ που δέν ήξερε τί είχε συμβή την περασμένη νύχτα, που δέν φανταζόταν ότι ή Μαθίλδη παραπλά ηήθηκε από τόν Μαγγιέ σ' ένα άπό-μερο σπίτι κι' έδέχθηκε την άτιμη έπίθεσι του, ο Ρεμώ που ήθελε άκόμα ν' άναγγέλιη στη νέα την άνεύρεσι του μαυδηλιού της από τόν κ. Μαρινώ μέσα στο σπίτι του Ζάκ και που ήθελε να της μιλήσει για την άρπαγή του αγαπημένου της παιδιού, στριφογυρίζοντας πάντοτε μέσα στα δάχτυλά του τό ψεύτικο γράμμα του άδελφού, ρίχτηκε σαν τρελλός προς την διεύθυνσι του σπιτιού του Ριχάρδου ντε Βίλ, όπου ήλπριζε ότι θα άνεύρισκε την άνεψιά του.

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ ΒΙΡΤΩΦ

"Ενας εισαγγελέας, συνεννοημένος μ' έναν λήσταρχο, έπενόησαν τό πιο αστατικό σχέδιο που μπορεί να φαντασθή κανείς για να επιτύχουν τόσο την άρπαγή τών εκατομμυρίων μιας όρφανής κόρης, της Μαθίλδης, ως και την έκμετάλλευσι κι' άτίμωσι της μαζί. "Ενα σωρό ένδείξεις, οί ένδείξεις που βρέθηκαν στο δωμάτιο του δολοφονηθέντος, ένα ψεύτικο γράμμα κατασκευάσμα άσυνείδητου άσυννομικού όργάνου, ή άνεύρεσι υπό τόν κ. Μαρινώ ενός μανδηλιού της Μαθίλδης στο σπίτι του Ζάκ, όλα μαζί είχαν συσσωρευθή έναντίον τών δυό άτυχών έραστών.

"Ο πιο προσφιλής, ο πιο στενός από τούς συγγενείς της νέας, έχοντας ύπέρ αυτό το δόκλχηρη την έμπιστοσύνη της άνεψιάς του και όντας συγχρόνως εισαγγελέας, ήταν έτοιμος να καταβαραθρώσει τόν Ζάκ Ντενέ κι' έκείνην μαζί. "Ο σύντροφός του Μπονώ, άνθρωπος με κακούργα ένστικτα αυτός, με τό μαχαίρι στο χέρι, ήταν πρόθυμος να δολοφονήσει χίλιους, αν οί δολοφόνες αυτές ήταν δυνατόν ν' άποδοθούν στόν Ντενέ. Και, κοντά σ' αυτούς, ο ύπαρχηγός της Δημοσίας "Ασφαλείας κ. Μαρινώ που πίστευε ότι έκείνη στην όποια άνήκε τό μανδηλι που βρήκε, ήταν σσνένοχος τού Ζάκ και συμμορίτρια, άρχιζε τίς δυσμενείς για τη Μαθίλδη ένέργειές του.

"Ο νόμος που άντιπροσωπεύόταν από τόν Ριχάρδο ντε Βίλ και τόν Μαρινώ, έπεξεργαζόταν την καταστροφή τών έραστών. "Η παρανομία και τό έγκλημα, που άντιπροσωπεύονταν από τόν Μπονώ, καιροφυλακτούσαν έτοιμα για να καταφέρουν τό θανατηφόρο τους χτύπημα.

"Όλα τά στοιχεία είχαν συνωμοτήσει κατά του Ζάκ Ντενέ και της Μαθίλδης και μόνος ο Γκαρνιέ, όχι άντιπρόσωπος τού νόμου αυτός, έρχόταν να όρθωθεί άντιμέτωπος όλων τών συννημένων αυτών δυνάμεων, ν' άναλάβει υπό την προστασία του τόν Ζάκ και να ριχθή σέ πάλη άνισα

πάλη που κανείς δέν μπορούσε να μαντεύσει τη διάρκειά της.

"Ο Γκαρνιέ λοιπόν, πνεύμα άγαθο-ποιο αυτή τη φορά, φεύγοντας από τό σπίτι του Ζάκ, κατευθύνθηκε προς τό άπέναντι μέγαρο της έρωμένης του κομήςσης Βιρτώφ για να μάθει τί τόν ήθελε έκείνη που τόν ζητούσε.

"Απορροφημένος όμως στις σκέψεις του όπως ήταν, δέν κύτταξε γύρω του και δέν άντελήφθη ότι, ένας άνθρωπος που κρυβόταν στη γωνία κάποιας παρόδου, τόν παρακολουθούσε με τό βλέμμα του καθώς πήγαινε από τό ένα σπίτι στο άλλο.

"Ο λήσταρχος Μπονώ —γιατί αυτός ήταν ο άνθρωπος που παρακολουθούσε— ηγαλόνοντας στο σπίτι του Ζάκ για να συναντήση τόν Ρεμώ, είδε τόν αντίπαλό του άρχισυμμορίτη να μπαίνει σ' αυτό και σκίρτησε από χαρά και ευχέλριστησι.

—Οί δυό μας τώρα Γκαρνιέ! γρύλισε με μάτια που έλαμπαν. Αυτή τη φορά θα λογαριασθούμε οί δυό μας.

"Ο Γκαρνιέ ούτε που κρυβόταν ούτε που τόν παρακολουθούσε είχε προσέξει. Καθώς τό σπίτι του Ζάκ Ντενέ θρυσκόταν σχεδόν κατάντικρυ στο μέγαρο της κομήςσης Βιρτώφ, για να πάη από τό πρώτο στο δεύτερο ούτε πολλή ώρα χρειαζόταν, ούτε μεγάλη άπόδοσι να διατρέξει έπρεπε.

Στις έλάχιστες στιγμές που χρειαζόταν για τη διαδρομή αυτή, ο Μπονώ παρέμεινε κρυμμένος γιατί κανένας λόγος δέν υπήρχε να παρακολουθήση τόν αντίπαλό του κι' έτσι δέν τούδωσε την ευκαιρία ν' άντιληφθή τί του παρασκεύαζε.

"Ο Γκαρνιέ, που είχε ύποπτευθή την άπιστία της έρωμένης του κομήςσης Βιρτώφ, άπιστία που περιοριζόταν σ' ένα πλατωνικό προς τόν Ζάκ Ντενέ αίσθημα —τό όποιο μάλιστα έκείνος δέν άποκρίθηκε, γιατί δέν τό είχε καν άντιληφθή— είχε όρκισθή να έκδικηθή σκληρά τόν αντίζήλό του κι' ο άρχισυμμορίτης δέν ξεχνούσε τόν όρκο του αυτόν τότε που άσχολείτο με την άνεύρεσι τών πραγματικών δολοφόνων του τραπεζίτου Ντενέ.

Σχετικά όμως με την ύπόθεσι αυτή δέν είχε να κάμη τίποτε άλλο τη στιγμή έκείνη και μόνό τό άόγευμα έπρόκειτο να πάη να συναντήση τόν Καρού για να μάθει από τόν ίδιο τί τόν συνέδεε με τόν Ζάκ και κατά πόσο με τό γράμμα που τούστειλε τού ζητούσε να δολοφονήσει τόν πατέρα του ή να κάμη κάτι άλλο. "Ακόμα σκόπευε να ξαναπάη στο σπίτι του Ντενέ, όχι για να έρευνήσει στο δωμάτιο τού δράματος, αλλά για να διενεργήση δικές του άνακρίσεις και να δει κατά πόσον στη δολοφονία αυτή δέν ένεχόταν και κάποιος από τό προσωπικό τού μεγάρου, γιατί ο Ζάκ κατά τη γνώμη του ήταν μόν φίλος του Καρού, δέν διέπραξε όμως την δολοφονία τού πατέρα του.

Τις ύπόλοιπες του λοιπόν όρες τις είχε ελεύθερος ο άρχισυμμορίτης και μπορούσε να τίς διαθέσει για την άλλη του ύπόθεσι, την ύπόθεσι της άνευρέσεως τού αντιπάλου του, τού όποίου ποθοόσε την άγρία, σκληρή και άπάνθρωπη έκδίκησι.

"Εξ άλλου ή κόμησσα Βιρτώφ τόν είχε ζητήσει και τού είχε παραγγείλει να πάη στο μέγαρό της για κάποια κατεπείγουσα ύπόθεσι. Και γι' αυτό ο άρχισυμμορίτης, φεύγοντας από τό σπίτι του Ζάκ τράβηξε προς

τό μέγαρο της έρωμένης του, που μη ξέροντας τίς ύποψίες του άρχισυμμορίτου τόν καλούσε κοντά της για να τόν παρακαλέσει να επέμνη και να σώση τόν Ζάκ Ντενέ.

"Ετσι ο ύπερασπιστής του Ζάκ θα γινόταν μαζί κι' ο άγριος έκδικητής του. "Ο άρχισυμμορίτης στα στήθη του όποιο έβραζε ή ζήλεια, και που είχε κάμει φοβερό όρκο σχετικά με τόν κλέφτη της ευτυχίας του, θάταν άποχρεωμένος να ένωση τίς προσπάθειές του μ' έκείνες τών συκοφαντών του Ζάκ, να επιδιώξη την καταστροφή του, να συντρίψη ο ίδιος έκείνον, αν οί πλεκτάνες τού Μπονώ και τού Ριχάρδου ντε Βίλ, δέν κατώρθωναν να επιτύχουν την καταβαραθρώσι τού άτυχου νέου.

Κι' ο Γκαρνιέ που έδωσε διπλή ύπόσχεσι και διπλό όρκο, τόν όρκο και την ύπόσχεσι να σώση και να καταστρέψη ένα και τό αυτό πρόσωπο, τόσο για να δει για ποιά ύπόθεσι τόν ζητούσε ή έρωμένη του, όσο και για να φροντίση να μάθει τό όνομα τού νέου έραστού της, τράβηξε προς τό μέγαρο της κομήςσης Βιρτώφ και μπήκε μέσα, χωρίς ν' άντιληφθή ότι κατασκοπεύόταν από τόν αντίπαλό του Μπονώ...

"Ο λήσταρχος εξ άλλου όταν είδε τόν Γκαρνιέ να μπαίνει στο σπίτι της έρωμένης του, βγήκε από τό μέρος που κρυβόταν και για λίγες στιγμές στάθηκε παρατηρώντας προς την πόρτα έκείνη μέσα στην όποια είχε χαθή ο αντίπαλός του.

"Ετσι σκεπτικός κι' άκίνητος στάθηκε για λίγες στιγμές και μετά:

—Ναι! ψιθύρισε, αυτό πρέπει να κάμω.

Χωρίς να διστάση καθόλου, προχώρησε προφυλακτικά, έφθασε στη μισάνοιχτη πόρτα τού κήπου τού μεγάρου και κύτταξε από τό άνοιγμά της. Δέν είδε κανέναν. Την άνοιξε τότε και μπήκε.

"Ερριξε μία ματιά γύρω του, βεβαιώθηκε πώς δέν ήταν κανείς μέσα στόν κήπο και πήγε και κρύφθηκε ανάμεσα σέ δυό πικνόφυλλους θάμνους ψιθυρίζοντας:

—Όταν βγίη να φύγει ο Γκαρνιέ, θα περάση απ' εδώ και τότε... χαμογέλασε άγρια, χάιδεψε τη λαθή τού τεράστιου μαχαίριού του που είχε στη μέση του και πρόσθεσε μετά:

—Και τότε λογαριαζόμαστε οί δυό...

"Ο Μπονώ που είχε προπαρασκευάσει τά πράγματα σέ τρόπο που έξασφάλιζε την τελική επιτυχία τού σχεδίου του, άνησυχούσε πολύ από την επέμβασι τού Γκαρνιέ, και φοβόταν μήπως αυτός, με την έξυπνάδα και διορατικότητα που τόν διέκριναν, κατόρθωνε ν' άνακαλύψη τούς αληθινούς δράστες τού έγκλήματος, μήπως μάντεψε τούς λόγους για τούς όποιους επιζητήθηκε ή καταστροφή τού Ζάκ και, με τίς ένέργειες και προσπάθειές του, ματαίωνε τά σχέδιά του και έσωζε από την λαίμητμό τόν έραστή της Μαθίλδης.

"Εκτός τού Γκαρνιέ κι' ο Μαρινώ βέβαια ήταν πρόσωπο έπιφοβο για τά σχέδιά του. Αυτόν όμως θα τόν παραπλανούσε ο εισαγγελέας Ριχάρδος ντε Βίλ. Κι' έπειτα αυτός δέν είχε σχηματίσει σαφή άντιληψη της όλης ύποθέσεως κι' άκόμα δέν θάπαιρνε την άθωότητα του Ζάκ ως βάσιν τών ενεργειών του, αλλά θ' άκόλου-

θούσε όλες έκείνες τίς ένδείξεις που ήσαν δυσμενείς για τόν κατηγορούμενο κι' έπομένως δέν θα ύποπτευόταν την πλεκτάνη που πλέχθηκε για την καταστροφή του.

Γιά τόν Γκαρνιέ διέφερε τό πράγμα.

Αυτός πίστευε στην άθωότητα τού Ζάκ κι' άναζητούσε την άπόδειξι της και επί πλέον, την κατεύθυνσι τών ενεργειών του δέν μπορούσε να την μεταβάλει ούτε ο εισαγγελέας ούτε κανένas άλλος.

Γιά τόν λόγο αυτό ο Μπονώ, που άνησυχούσε από την επέμβασι του Γκαρνιέ, ποθοόσε τόν θάνατό του και γι' αυτό τώρα θρυσκόταν στόν κήπο τού μεγάρου της κομήςσης Βιρτώφ, και κρύφθηκε για να έπιτεθή αίφνιδιαστικά κατά τού αντιπάλου του, να τόν σκοτώσει και να μείνη ήσυχος στο κακούργο έργο του.

Στριμωγμένος λοιπόν στην κρυψώνα του ο λήσταρχος Μπονώ, περίμενε έχοντας τά μάτια του κορφωμένα στην κυρία πόρτα τού μεγάρου από την όποια έπρόκειτο να βγίη ο Γκαρνιέ.

Πέρασε μισή και περισσότερη ώρα, όλο άγωνία άναμονής και τέλος ο λήσταρχος άκουσε να τρίζη ή πόρτα. Την είδε ν' άνοιξη έπειτα και τέλος να προβάλλη στο άνοιγμά της ο επικίνδυνος αντίπαλός του.

"Εσφίξε τό μαχαίρι του ο λήσταρχος και χαμογέλασε θριαμβευτικά.

—Σε λίγο! ψιθύρισε, θάχω άπαλλαγή κι' απ' αυτόν.

Ήσπειρώθηκε άκόμη καλύτερα στη θέση του, κρύφθηκε προσεκτικότερα, κι' άκίνητος, προσεκτικός κι' έτοιμος να έπιτεθή κατά τού αντιπάλου του αίφνιδιαστικά, τη στιγμή που έκείνος θα περνούσε από κοντά του, περίμενε άκούοντας και ύπολογίζοντας την άπόδοσι που τούε χωρίς άπό τόν κρότο τών βημάτων τού Γκαρνιέ.

"Ο άρχισυμμορίτης εξ άλλου, όταν βγήκε από την πόρτα τού μεγάρου στάθηκε για μία στιγμή στο επάνω σκαλοπάτι της μαρμάρινης σκάλας.

Τό πρόσωπό του είχε αόλακωθή από βαθείς ρυτίδες, τά φρύδια του είχαں συσπαλθί σ' άγριο συσπάσμο, τά χείλη του συσφίγγονταν άνάμεσα στα δόντια του και τό βλέμμα του ήταν σκοτεινισμένο, άγριο κι' άπειλητικό.

"Ηταν φανερό πώς μέσα στο στήθη του φούσκωνε μία άγρια όργη και στόν νοό του στροβιλιζόνταν οί πιο μαύρες σκέψεις.

Οί νευρικές πιτώσεις τού σκυθρωπασμένου προσώπου του, οί συχνές συσπάσεις τών φρυδιών του, τό διαρκές νευρικό μάσημα τού μουστικού του, τό σφίξιμο τών γρόνθων του, πρόδιδαν την μεγάλη πάλη τών μυστικών συναισθημάτων που τόν κατείχαν.

Κι' ο Γκαρνιέ, έτσι σκυθρωπός, σκεπτικός και θυμωμένος παρέμεινε στο επάνω μέρος της σκάλας.

Μετά, σαν να πήρε την τελική του άπόφασι, έκαμε ένα άπότομο κίνημα που φάνερωνε την ευχαρίστησί του για κάποια σκέψι και με βήμα σταθερό κατέβηκε την μαρμάρινη σκάλα και κατεύθυνθηκε προς την πόρτα.

Για να φθάσει όμως ως εκεί. Ήπρεπε να ακολουθήσει έναν βοτασαλοστρωμένο δρομίσκο στην άκρη του οποίου βρίσκονταν οι θάμνοι, μέσα στους οποίους ήταν κρυμμένος ο Μπονός.

Ο Γκαρνιέ, που δεν φανταζόταν τον κίνδυνο που τον απειλούσε, εξακολουθούσε να είναι απορροφημένος στις σκοτεινές σκέψεις του και προχωρούσε με βήμα σιγανό.

Σε λίγο, πάντοτε ανύποπτος και διαρκώς αφηρημένος ο άρχισυμμορίτης, έφθασε κοντά στους θάμνους που βρίσκονταν χωμένος ο Μπονός και προχωρώντας θρέθηκε σε μια στιγμή έχοντας γυρισμένα τα νώτα του προς τον λήσταρχο που ενέδρευε να τον δολοφονήσει.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Το τραγικό δράμα

Η ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΝΤΕ ΒΙΛ

Ο Μαγγιέ, που χωρίς πολύ δυσκολία είχε κατορθώσει να παρασύρει την Ματθίλδη σ' ένα απόμερο σπίτι μιας κακόφημης Παρισινής συνοικίας, αφού έπρότεινε στην νέα να δεχθεί να του παραδοθεί έκουσιως, να οργανώσει μαζί του, να μείνουν κοντά του όλη την ημέρα και να γυρίσει μετά σπίτι της, πράγμα που εκείνη άκουσε μ' αποτροπιασμό, την άρπαξε από τη μέση, την έριξε επάνω σ' ένα κρεβάτι, την έδεσε την έκράτησε ακίνητη και ρίχτηκε επάνω της...

Η άτυχη Ματθίλδη, που, ως τη στιγμή εκείνη πολλές φορές είχε δοκιμάσει να ξεφύγει από τα χέρια του σατύρου, και τότε, όποτε είδε πως βρισκόταν κοντά πιά στην άτιμωσι, κατέβαλε όλες της τις δυνάμεις για να τον αποκρούσει.

Η συναίσθησις του τρομερού κινδύνου που διέτρεχε, την έκανε να νοιώσει για μια φορά ακόμη τις δυνάμεις της γιγαντούμενες και, αποθώντας με τα χέρια, τα πόδια και το σώμα ολόκληρο, εκείνον που πρότεινε τα διψασμένα για φιλήματα χείλη του, κατάρθωσε ν' ανασκηωθεί.

—Αδίκη κουράζεσαι! βρυχήθηκε ο Μαγγιέ. Έκει στο πηγάδι! Έάν δεν σε κάνω δική μου, στο πηγάδι το κήπου θα σε ρίξω...

—Κακοῦργε! φώναξε σαν τρελλή μέσα στα δάκρυά της η άτυχη Ματθίλδη. Σκότωσέ με, πνίξε με, κάνε με κομμάτια, δεν θα με άτιμάσης όμως...

Ο Μαγγιέ άρκέστηκε να καγχάσει άγρια, ενώ τα μάτια του άστραφταν πάλι και οι πόθοι που φούσκωναν στο στήθος του τον έπνιγαν.

Συγκέντρωσε όλες τις ήρακλειες δυνάμεις του, έσφιξε τη Ματθίλδη ανάμεσα στα μπράτσα του και την ξανάριξε και πάλι επάνω στο κρεβάτι, μουγκρίζοντας.

—Δική μου! θα γίνης δική μου σου είπα...

Οι δυνάμεις της Ματθίλδης εξηντλήθησαν. Κάθε αντίστασις εξέλιπε. Το σώμα της παρέλυσε. Κι' άφθέθηκε τότε ανυπεράσπιστη στη διάθεσι του Μαγγιέ τη στιγμή που κάποιοι ακαθόριστος θόρυβος άκουγόταν κοντά τους.

Και καθώς η άτυχη νέα βρισκόταν τώρα, ανύποπτη ν' αντίσταθι, στην διάθεσι και την κυριότητα του σατύρου, με το λογικό της τόσο ταραγμένο ώστε να μην έχη πιά πλήρη συναίσθησι της άθλιας θέσεώς της, σαν να κατα-

λήφθηκε ξαφνικά από λήθαργό, παρέμεινε ακίνητη περιμένοντας το μοιραίο...

Λίγες στιγμές ακόμα και η καταστροφή της θα είχε συντελεσθή. Η θερμή ανσπνοή του σατύρου έκαίγε τώρα τα μάγουλά της, όποτε η πόρτα του δωματίου άνοιξε άθόρυβα και στο άνοιγμά της φάνηκε ένας γιγαντώσιμος άνθρωπος, που χαμογελούσε θριαμβευτικά ενώ τα μάτια του άστραφταν από κάποια ευχάριστη μυστική σκέψη.

Ήταν ο λήσταρχος Μπονός!

Την πρώτη νύχτα του δράματος και μετά την δραπέτευσι του άρχισυμμορίτου Γκαρνιέ από το σπίτι της Κλάρας Ντενέ, ο Μπονός δεν παρηκολούθησε τους χωροφύλακας που κατέδιωκαν τον αντίπαλό του, ούτε πήγε στο σπίτι της Ευγενίας Μαυρίετ. όπου για δεύτερη φορά είχε πολιορκηθή ο Γκαρνιέ.

Φοδούμενος μήπως αναγνωρισθή από κανέναν ανώτερο αστυνομικό που ήταν δυνατόν να πήγαινε να βοηθήσει εκείνους που κατέδιωκαν τον Γκαρνιέ, άφησε τον σύντροφό του να μείνει και να παρακολουθήσει τις ενέργειες των χωροφύλακων κι' αυτός γύρισε και πάλι στο σπίτι του εισαγγελέως Ριχάρδου ντε Βιλ που άγρυπνούσε και περίμενε τον γυρισμό του.

Κλείσθηκαν μαζί σ' ένα δωμάτιο για να συζητήσουν και να σκεφθούν για τα μέτρα που ήπρεπε να πάρουν μετά την νέα τροπή των πραγμάτων ύστερα από την επέμβασι του Γκαρνιέ, και :

—Πολιορκήσαμε τον Γκαρνιέ στο σπίτι του δολοφονηθέντος, άρχισε να λέγει ο Μπονός στον Ριχάρδο ντε Βιλ. Μας ξεγέλασε όμως και μας έφυγε. Καταδιώκεται και τη στιγμή αυτή ακόμα, είμαι όμως θέβαιος πως και πάλι θα ξεφύγη τη σύλληψι κι' αύριο το πρωί θ' άρχισι τον πόλεμο εναντίον μας.

—Μα δεν μας ξέρει...

—Μπορεί να μας μάθι όμως και τότε ξέρεις βέβαια ότι όχι μόνο τα έκαστομύρια της Ματθίλδης θα χάσωμε, αλλά και μες θα συλληφθώμε.

—Και λοιπόν;

—Ός προς τον Γκαρνιέ, θα φροντίσω εγώ. Δεν φτάνει όμως αυτό. Πρόπει να φέρω με το μέρος μου τη Ματθίλδη που, όπως βέβαια ξέρεις, μάλλον με μισεί και δεν με συμπαθεί... —Φυσικά...

Για μια στιγμή ο Μπονός έμεινε βυθισμένος στις σκέψεις του. Γυρίζοντας μετά ρώτησε τον εισαγγελέα:

—Όταν ανήγγειλεις στην ανηψιά σου την απόφασί σου να μου την δώσης γυναίκα μου τί σου άπήντησε;

—Τίποτε. Ταράχθηκε, τρόμαξε ώχρίασε και δεν πρόφθασε να μου δώση καμιά άπολύτως άπάντησι, γιατί έγώ έφυγα.

—Ωραία! Δεν είναι όμως δύσκολο να μαντεύσωμε ότι, η Ματθίλδη που βλέπει ότι κινδυνεύει να χάσει εκείνον που αγαπά, θα φροντίσει βέβαια να συνεννοηθή μαζί του, για τί άποφάσεις που θα πάρουν, για να εξουδετερώσουν τις δικές μας.

—Υποθέτω ότι θα το έχη γράψει κιόλας...

—Χωρίς άλλο. Κι' ακόμα εγώ είμαι βέβαιος πως εκείνος θα της άπήντησε πως πρέπει ν' άλληλοαπαχθοῦν.

—Πιθανόν.

—Η Ματθίλδη θα τον περιμένι λοιπόν νάρη. Ο Ζάκ όμως βρίσκεται στις φυλακές, και, φυσικά, η Ματθίλδη άδικα θα περιμένι τον έρχομό του. Και τότε θα κάμη ένα από τα δύο: "Η θα γυρίση στο δωμάτιό της να κοιμηθή, ή θα πάη στο σπίτι του έραστοῦ της.

—Φυσικά! Έκαμε ο εισαγγελέως καθώς παρακολουθούσε προσεκτικά τις σκέψεις του φίλου του.

—Ε, λοιπόν, εσύ να μη παρεμβάλης κανένα έμπόδιο στους σκοπούς της. "Αν θελήση να πάη να βρῇ τον Ζάκ αν το κάμη...

—Μάλιστα...

—Εγώ, θα κανονίσω τα πράγματα. Θα κάμη κάτι που, όπως έλπίζω, θα μεταβάλι τα αισθήματα της νέας απέναντί μου και δεν θ' άρνηθή να γίνι γυναίκα μου, μετά την άπόδειξι της ένοχής του έραστοῦ της.

Ο εισαγγελέως θέλησε να μάθι ποιό ήταν το σχέδιο εκείνο του Μπονός, ο λήσταρχος όμως δεν το άνεκοίνωσε, γιατί, όπως είπε, δεν είχε τον καιρό να το κάμη.

—Άδριο, πρόσθεσε, θα σου τα πώ όλα. Για την ώρα μάθε ότι, μέσα από τα χέρια του δολοφονηθέντος, άρπαξα ένα κομμάτι χαρτί, επάνω στο όποιο είναι γραμμένες διάφορες λέξεις που, μετά την άποκοπή τους από τις άλλες, δεν λένουν άπολύτως τίποτε. Και νά!

Τράβηξε από την τσέπη του ένα κομμάτι χαρτί —το άλλο μισό το είχε βρῇ ο αστυνόμος "Ανρύ Ντοσίν, στη φούχτα του δολοφονηθέντος— και διάβασε επάνω σ' αυτό τα έξης:

«...Αιθούσης της φερούσης το όνομα —τομύρια. Μετά τον θάνατον—υιόν μου "Ιάκωβον —να — να δώση τα εν τῷ κιθωτίφ — χωρίς να αναγνωρίση το...»

Οι φράσεις αυτές, που το άλλο μισό τους υπήρχε εκεί που παρεμβάλλονται οι γραμμές, άποτελούσαν ένα είδος διαθήκης. "Αν δίπλα σ' αυτές πρόσθετε κανείς εκείνες που είχε βρῇ ο αστυνόμος στα χέρια του νεκρού θα διάβαζε τα έξης:

«Είς τη δεξιά πλευρά της—αιθούσης της φερούσης το όνομα Ροθεσπιέρου, είναι κρυμμένα τρία έκαστομύρια. Μετά τον θάνατόν—μου, δίδο το δικαίωμα στον—υιόν μου "Ιάκωβον να τα λάβη ως δικά του και με την διαταγήν—να δώση τα εν τῷ κιθωτίφ έγγραφα εις εκείνον που άπευθύνονται—χωρίς να αναγνώση το περιεχόμενο αυτών».

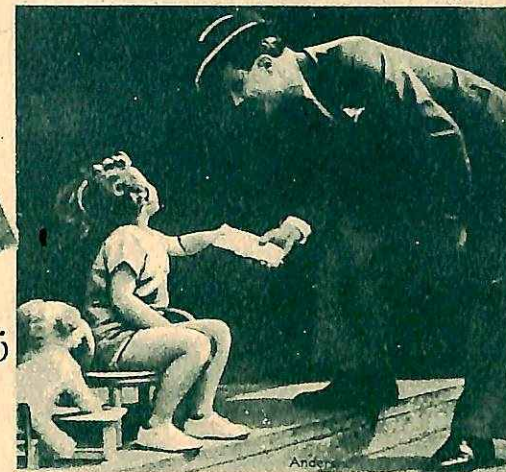
Τη διαταγή αυτή περιείχε το χαρτί που κρατούσε στα χέρια του ο δολοφονηθείς τραπεζίτης. Και οι μὲν πρώτες φράσεις έμειναν στα χέρια του νεκρού οι άλλες δὲ περιήλθαν στην κατοχή του Μπονός, γιατί το χαρτί σχίσθηκε στα δύο. "Ετσι το ένα έμεινε στα χέρια του Μπονός και τ' άλλο το βρήκε και το πήρε ο ένεργήσις τις πρώτες άνακρίσεις αστυνόμος "Ανρύ Ντοσίν, από τον όποιο το έκλεψε άργότερα ο Γκαρνιέ και το αντικατέστησε με άλλο...

Δεν χρειάζεται να δῆ καγείς τα μάτια τους. Άσφαλεστάτα είναι γεμάτα από ευτυχία

Μ' ένα χαμόγελο, μιά ολόκληρη ζωή άφοβιάσεως.



Ποιός είναι ο ευτυχέστερος απ' τους τρεις;



Ένα χαμόγελο, δυό τρυφερά βλεμματάκια,... Άσφαλώς ο κύριος πρέπει να πῇ εύχαριστώ

Τό γλύκισμα επέτυχε εκείνος θα εύχαριστήῃ εκείνη πολύ περισσότερο



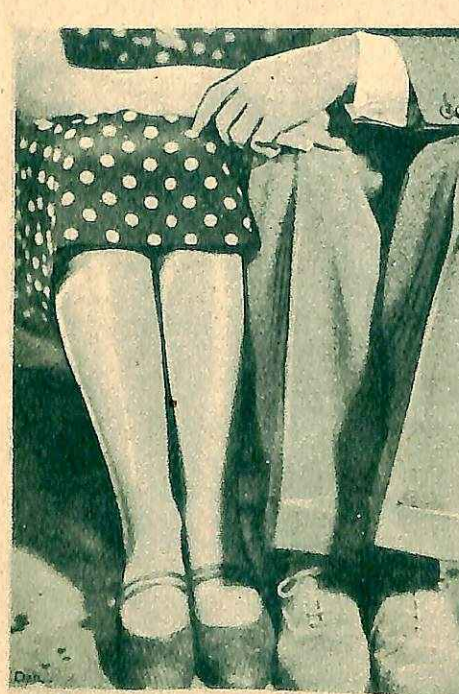
Λένε: "Ένα καλό "Μπιμπερόν, καλό χ'αυτό που τό πίνει, αλλά έξ'έου καλό καί γι' αυτήν που τό δίνει.

Το δίδειν είναι ή μεγαλύτερη Ευτυχία

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ



Άκόμη καί "στην έκαστη επανάληψι ή "Κοκκίνοσκουφίτσα" τό γεμάτο χαρά



Λουλούδια ή Μπιζού; ούτε κυττά καν να δῆ τί είναι. Τί τῇν ενδιαφέρει;



Δεν χρειάζεται να δῆ καγείς τα μάτια τους. Άσφαλεστάτα είναι γεμάτα από ευτυχία

Μ' ένα χαμόγελο, μιά ολόκληρη ζωή άφοβιάσεως.

ΣΤΟ ΦΑΛΗΡΟ

Ἡ πηλὴ χτὲς μᾶς εἶχε ξαναφέρει
στὸ Φάληρο, σὲ κάποια ἀμμουδιά,
ἐρωτικό μας ἄλλοτε λιμέρι.
Πιο πέρα, μέσ' ἐπὶν ἔρημη βραδιά,
πιασμένα τρυφερά χέρι μὲ χέρι,
δύο ἐρωτευμένα κάθονταν παιδιά.
Μαῖ ἐμᾶς τοῦ κακοῦ ζήταρε ἡ καρδιά
παλινὲς χαρὲς σπὶ θύμῳ νὰ φέρῃ.

Κι' ὡς ἄρχιζε ἡ ψυχροῦδα νὰ πληθαίνει,
μου λές: "Τὶ θέμ' ἐδῶ τέτοιον καιρό;»,
κι' ἐφύγαμε κι' οἱ δύο μετανοωμένοι...

Ἐκανε, ἀλήθεια, κρύο τσουχτερό
στ' ἀκροθαλάσσι τῆς βραδυῖν ἐκείνῃ.
Μαὶ τὸ ζερόφι τὸ ~~πρῶτο~~ ἀπορρίπτει.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ-ΠΑΠΑΔΑΚΗ





Είνα' ζιζ
'δ'ηοις

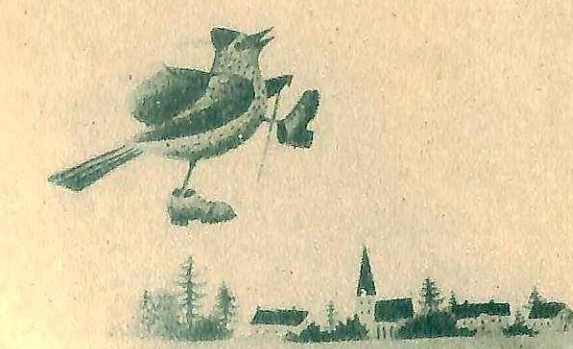
Ο ήλιος γελά...



Τα
αυγουγιά στ'ήναι
τ'ήν καυρά...

Τα μωσυμωδούκια
χοροώνουν...

Η χλόη
δακνυρίζει...
Τα
καλάρια τ'είναι
το γοκεκοκοροτό...



Οι Κορυδαυνοί κάνουν
την τσάρκα τους...

10 Κοῦκα δίνει
τὸ σύνθημα!

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΗΡΩΟΣ

ΤΖΩΝ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ



ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΡΦΟΛΚ

ΕΙΣΑΙ βέβαιος ότι κατέχεις το μυστικό κώδικα; Ερώτησεν ο Μπράντ τον φίλο του Σίνκλαιρ.

—Ω, απόλυτως βέβαιος, απήντησε αυτός. Χθές το βράδυ συνέδεσα το σύρμα του τηλεφώνου μου με το κέντρον και έτσι κατώρθωσα να παρακολουθήσω όλες τις τηλεφωνικές συνδιαλέξεις. Μια απ' αυτές ήταν και της τραπεζίης «Λόντον Σούντ-Ουέστ», προς το υποκατάστημά της. Έτσι κατώρθωσα να μάθω εκείνο που ζητούσα.

—Και τώρα τί σκέπτεσαι να κάμεις; —Έστειλα στα δεκατρία υποκαταστήματα της τραπεζίης «Λόντον Σούντ-Ουέστ» μια εγκύκλιο, σύμφωνα με όλους τους τύπους, με την οποία τους δίνω την εντολή να πληρώσουν στον Σαμουήλ Βότβελ το ποσόν των χιλίων λιρών.

—Και ο Σαμουήλ Βότβελ ποιος είναι; —Ποιος άλλος; Έγώ! Πηγαίνω τώρα να τα εισπράξω. Έσθ' θα κάμεις χρέη σωφρέ.

Λίγη ώρα αργότερα, ένα πολυτελές αυτοκίνητο έσταματούσε στο υποκατάστημα του Βώξελ. Ο Σίνκλαιρ κατέβηκε μεγαλοπρεπώς απ' αυτό και επροχώρησε προς τον ταμιάν.

—Ονομάζομαι Σαμουήλ Βότβελ, είπε. —Α! Ξέρω, έκαμεν ο ταμίας. Έχουμε μια εντολή να σας μετρήσωμε χίλιες λίρες. Υπογράψτε, σάς παρακαλώ.

Ο υπάλληλος παρέβαλε την υπογραφή με εκείνη της ειδοποιητηρίου επιστολής και έμέτρησε στον Σίνκλαιρ το ποσόν των χιλίων λιρών.

Τό ίδιο έγινε και στο υποκατάστημα του Κλάτχαμ και έπειτα στα υποκαταστήματα του Μπέλχαμ, Στρήτχαμ κ.λπ.

Σε διάστημα λιγώτερο των δύο ωρών ο Σίνκλαιρ επανέλαβε με επιτυχία έννέα φορές τό ίδιο τέχνασμα.

Ο Μπράντ έτριβε τα μάτια του από την κατάπληξη. Δεν έπίστευε πως ήταν τόσο εύκολο να παίρνη κανείς χρήματα από μια τράπεζα.

Καθώς όμως έστεκε με τό αυτοκίνητο έξω από τό δέκατον υποκατάστημα της τραπεζίης «Λόντον Σούντ-Ουέστ», είδε έναν άνθρωπον να τον πλησιάζη.

—Ο επιθεωρητής Μπάξτερ!, εφώνησε.

—Α! Με γνωρίζεις! Έκαμεν ο επιθεωρητής. Τίνος είναι αυτό τό αυτοκίνητο; —Του κυρίου μου... δηλαδή του κ. Σαμουήλ Βότβελ.

—Αυτόν κι' εγώ ξητώ! απήντησεν ο Μπάξτερ. Πρίν από λίγη ώρα με είδοποιήσαν από τό κεντρικό κατάστημα της «Λόντον Σούντ-Ουέστ» ότι κάποιος Βότβελ έπήγε σε έννέα υποκαταστήματα και εισέπραξε γίλιες λίρες από τό καθένα. Δεν άμφισβάλλω ότι αυτός ο Βότβελ δεν είναι άλλος από τον Σίνκλαιρ. Μόνο αυτός μπορούσε να έχη αυτό τό θράσος.

—Κάνετε λάθ... έπήγε να πη ο Μπράντ, αλλά δεν επρόφθασε ν' άποτελειώση τη φράση του, γιατί άμέσως δύο αστυφύλακες, που συνόδευαν τον Μπάξτερ, τον κατέβασαν από τό αυτοκίνητο και τον ώδήγησαν στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα.

Εκεί του άφήρεσαν τη γούνα και τό

—Αλλ' ο Σίνκλαιρ δεν ήταν άνθρωπος που παραιτείται των σχεδίων του. Καί, μολονότι ήξερε ότι κάτι κακό είχε συμβή στον Μπράντ, ήθελε να επισκεφθῇ και τα υπόλοιπα υποκαταστήματα της τραπεζίης, χωρίς να φαντάζεται βέβαια ότι αυτά είχαν ειδοποιηθῇ εν τῷ μεταξύ.

Έτσι, όταν εφθασε στο έννδέκατο υποκατάστημα και έδήλωσε την ταυτότητά του, όλόκληρος ή τράπεζα άναστατώθηκε άμέσως.

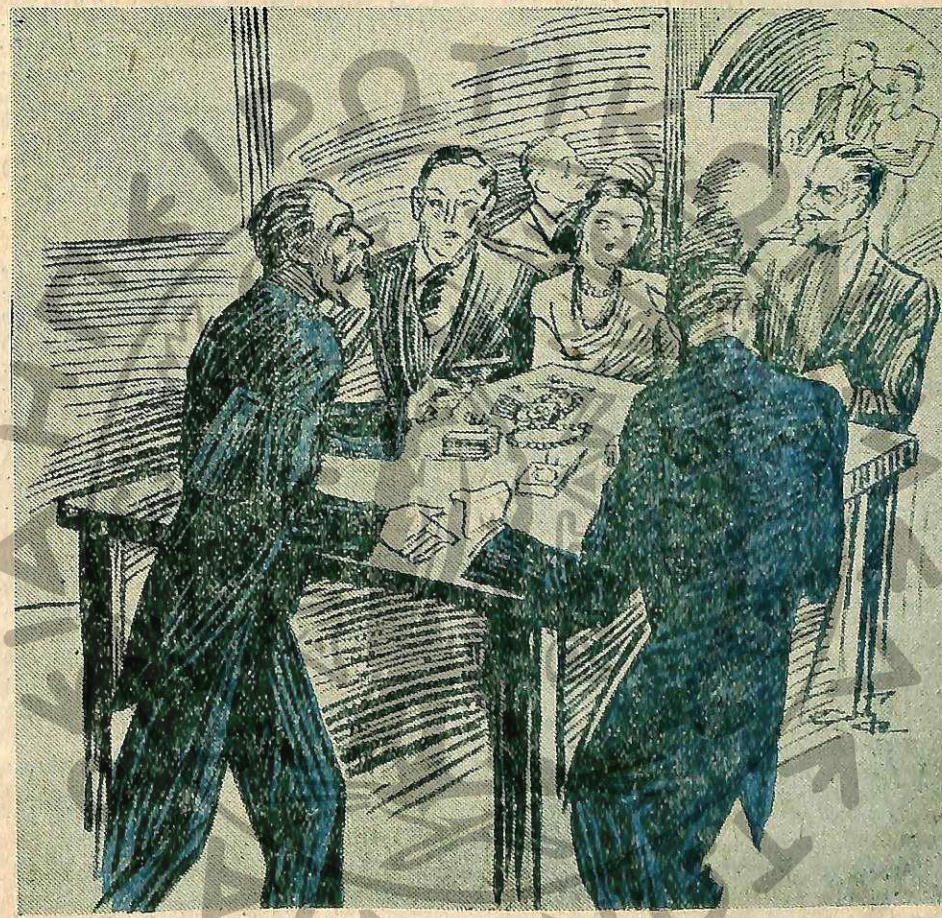
—Βοήθεια! Βοήθεια! εφώνησαν οι υπάλληλοι. Ο Σίνκλαιρ!

Η κατάσταση ήταν κρίσιμος. Ο Σίνκλαιρ μ' ένα πήδημα βρέθηκε στον επάνω όροφο του υποκαταστήματος και άρχισε να τρέχη δεξιά κι' άριστερά, ζητώντας μια διέξοδο για να σωθῇ. Οι υπάλληλοι έτρεχαν κι' αυτοί από πίσω του.

Σε μια στιγμή, είδε μια πόρτα που έφερε την λέξη: «Διεύθυνσις». Ο Σίνκλαιρ ώρμησε άμέσως προς τά εκεί.

Με μια γροθιά άνέτρεψε τον διευθυντή και του έπηρε από την τσέπη του τό κλειδιά. Έπειτα άνοιξε μια μικρή πόρτα που βρισκόταν στο βάθος του γραφείου και κατέβηκε στα υπόγεια της τραπεζίης.

Αλλ' όταν εφθασε κάτω, τό πόδια του έσκόνταψαν σ' ένα μαλακό πράγμα. Έσκυψε τότε και στο φώς του ήλεκτρικού φαναριού του διέκρινε ένα άγνωστου σμένου πτώμα που θα έπρεπε να είναι εκεί από ημέρες.



41

Θε τόσο και ταραξεί το μέγαρο με τις παρακινετικές κραυγές του; Φαντάζομαι ότι η ιστορία αυτή είναι ένα παραμύθι. Ο άνθρωπος αυτός που φωνάζει δεν είναι κανένας βρυκόλακας, άλλ' ο πραγματικός δούξ, που ο άλλος, ο σφετεριστής του τίτλου του, τον έχει κλείσει σε κάποιο από τα υπόγεια του πύργου του. Πρέπει να τον θρούμε: Μπράντ. Και νομίζω ότι απόψε είναι η κατάλληλη ευκαιρία.

—Γιατί απόψε;
—Γιατί απόψε ο δούξ του Νόρφολκ δίνει μια μεγάλη εορτή στον πύργο του. Θα μάς είναι εύκολο λοιπόν να μπούμε μέσα και να ερευνησουμε με όλη μας την άνεση.

Λίγη ώρα αργότερα, ένα αυτοκίνητο μετέφερε τους δύο φίλους στον πύργο του Νόρφολκ. Δεν έμπηκαν όμως από την κυρία είσοδο, όπου στεκόταν ένα πλήθος από φρακκοφορεμένους υπηρέτες, περιμένοντας τους προσκεκλημένους, αλλά έπροτιμήσαν να σκαρφαλώσουν στον τοίχο που βρισκόταν στο πίσω μέρος του πύργου.

Έκείνη την στιγμή παρακινετικές κραυγές ακούστηκαν από τα υπόγεια του πύργου.

Οι φωνές αυτές ώθησαν τους δύο φίλους.

—Εάν ο πραγματικός δούξ θέλει να σωθεί, επιβύρσε ο Σίνκλαιρ στο φίλο του Μπράντ, πρέπει να φωνάξει πολύ απόψε. Έτσι θα μπορέσει να μάς οδηγήσει.

Είχαν εισχωρήσει τώρα στα υπόγεια και έπερνούσαν με τα ηλεκτρικά φανάρια τους.

Τα υπόγεια του πύργου ήταν ένας πραγματικός λαβύρινθος.

Ξαφνικά άναμψε.

Από το βάθος μιας στοάς, ένα άγκομαχητό έφθανε ως τ' αὐτί αυτούς.

Οι δύο φίλοι έτρεξαν προς τα εκεί.

Στο βάθος της στοάς βρισκόταν μια βαρειά ξύλινη πόρτα.

—Είναι κανείς μέσα; ρώτησε ο Σίνκλαιρ.

Το άγκομαχητό ξανάγκισε και πάλι, αλλά δεν έλαβε καμιά απάντηση.

Ο Σίνκλαιρ έβγαλε τότε ένα πλήθος κλειδιών από την τσέπη του.

Έδοκίμασε μερικά, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Τέλος η κλειδαριά έφάνηκε ν' ανοίγει. Η πόρτα υπέχωρεσε μ' ένα ξηρό τριέμο.

—Εμπρός! είπε ο Σίνκλαιρ.

Και συνοδευόμενος από τον Μπράντ έπροχώρησε μέσα στο υπόγειο.

Ξαφνικά, οι τριχες άνοησαν επάνω στο κεφάλι του και στηρίχθηκε στον τοίχο για να μην πέσει.

Μπροστά του βρισκόταν ένα άποσκελετωμένο όν, που ήταν δεμένο με βαρείες αλυσίδες.

—Ποιος είσαι; ρώτησε ο Σίνκλαιρ. Εργάζαστε για να σ' σώσωμε.

—Αλλ' ο άνθρωπος δεν μπορούσε ν' απαντήσει. Η γλώσσα του ήταν κομμένη.

Ο Σίνκλαιρ του έδωσε τότε ένα μολύβι και τὸ σημειωματάριό του.

Ο άνθρωπος έγραψε:

—Ο δούξ του Νόρφολκ.

Άμέσως οι δύο φίλοι έλυσαν τις αλυσίδες του και τὸν έδοήθησαν να σηκωθεί.

Συγχρόνως ο Σίνκλαιρ τὸν έδωσε να πιη ένα τσικνικό ποτό που είχε μαζί του. Ο δούξ έφάνηκε να συνέχεται και ανέκτησε πὸ πολλὴ τὴν δύναμει του, όταν έβγήκαν έξω στο καθαρό αέρα.

—Νομίζω ότι εμεῖς δεν χρειαζόμαστε πιά, είπε ο Σίνκλαιρ στο φίλο του Μπράντ. Ας οδηγήσωμε τὸν δούκα ως Λευφίας.

—Υποφέρω, αγαπητέ μου. Με πονάει φοβερά τὸ άριστερό μου πόδι, που βρίσκεται στὸ μουσεῖο τῆς Λευφίας.

τῆ σκάλα τοῦ πύργου καὶ ἂν τὸν ἀφήσω, με νὰ κανονίσω μόνος του τὰ ὑπόλοιπα. Ασφαλῶς ὁ σημερινὸς κύριος τοῦ πύργου, ὁ ψευδοδούξ, δὲν θὰ περιέμενε ποτὲ ἕναν προσκεκλημένο σὰν κι' αὐτὸν.

—Αλλ' ὁ δούξ, ποὺ εἶχε ἀκούσει αὐτὰ τὰ λόγια, τοὺς ἔκαμε ν' ἀντιληφθοῦν μὲ νουήματα ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ πάη ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο, ὅπου ὑπῆρχε φόβος νὰ τὸν ἐμποδίσουν οἱ ὑπηρετές. Ἦξερε μιὰ μυστικὴ εἴσοδο τοῦ πύργου του, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἀνέβαινε ἐπάνω νὰ παρουσιασθῇ κατὰ τὴν κατάλληλῃ στιγμῇ.

—Εἶσαι καὶ ἐγὼ.

Οἱ δύο φίλοι ἔφυγαν, ἀφοῦ ὁ δούξ τοὺς εὐχαρίστησε θερμὰ μὲ νεύματα, γιὰ τὴν ὑπηρεσία ποὺ τοῦ εἶχαν προσφέρει.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΤΗΝ επομένη, οἱ κάτοικοι τοῦ Λονδίνου ἐπληροφοροῦντο μὲ κατὰληξι τὰ δραματικὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν ξετυλιχθῇ τὸ περασμένο βράδυ στὸν πύργο τοῦ Νόρφολκ.

Ο ψευδοδούξ ἦταν γραμματεὺς τοῦ ἀληθινοῦ δούκου καὶ τὸν εἶχε συνοδεύσει στὸ ταξίδι του στὴς Ἰνδίες. Ἐπειδὴ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μ' αὐτόν, ἐκέφθηκε, ὅταν ἐγγύρσαν στὴν Ἀγγλία, νὰ σφετερισθῇ τὸν τίτλο καὶ τὴν περιουσία του. Τὸν ἔκλεισε λοιπὸν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου καὶ τοῦ ἔκοψε τὴ γλῶσσα γιὰ νὰ μὴν μπορῇ νὰ μιλήσῃ. Ἀλλ' ἂν δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ, ὁ δούξ μπορούσε νὰ γράψῃ ὁμως.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀπεκάλυψε τὰ πάντα καὶ ἀπέδειξε τὴν πλαστοπροσωπεία τοῦ πρώην γραμματέως του.

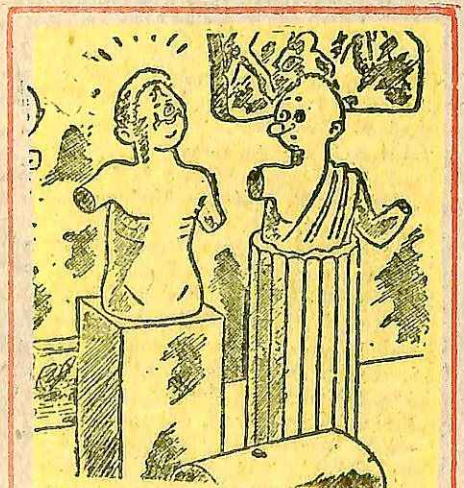
Ἀλλὰ δὲν ἐπέζησε ὕστερα ἀπ' αὐτὲς τὲς ἀποκαλύψεις. Ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ἐξάντλησις ἔφεραν τὸ ἀποτέλεσμά τους. Καί, λίγη ὥρα ἀργότερα, ἐξεφύγησε ἀνάμεσα στὸ πλήθος τῶν προσκεκλημένων, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῇ ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸν πύργο.

Ο ψευτοδούξ συνελήφθη καὶ παρεδόθη στὴς ἀρχές.

Ο Σίνκλαιρ, διαβάζοντας αὐτὲς τὲς λεπτομέρειες, εἶπε στὸ φίλο του Μπράντ:

—Εσοπετόμουν σήμερα νὰ παραδώσω τὰ διαμάντια του στὴν ἀληθινὴ δούκα τοῦ Νόρφολκ. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς εἶναι τυχερό μας νὰ τὰ κρατήσωμε, γιὰτὶ ὁ δούξ δὲν εἶχε ἀπογόνους.

Τ Ε Λ Ο Σ



ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

—Υποφέρω, αγαπητέ μου. Με πονάει φοβερά τὸ άριστερό μου πόδι, που βρίσκεται στὸ μουσεῖο τῆς Λευφίας.

ΠΡΟΣΦΑΤΑ... ΝΕΑ

(Ἀπὸ τὴν «Ἑστία» τοῦ 1890)

—Μηχανικὸν τι ἐργοστάσιον τοῦ Μονάχου κατεσκεύασεν ἄμαξαν τετρατροχον, κινουμένην δι' ἀερίου παραγομένου ἐκ βενζίνης ἢ ἄλλης ἀναλόγου ὕλης. Ἡ ἄμαξα αὕτη δύναται νὰ διατρέξῃ 10 χιλιάδες κατ' ὥραν, ἀλλ' εἶναι δύσχετος εἰς ὁδοὺς πόλεων.

(Σημ. «Θησαυροῦ». — Ἡ περιφημοὺς ἐκείνη τετρατροχος ἄμαξα... ἦταν ἀπλοῦστατα τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο τοῦ Μπέντς).

★

—Αἱ ἐφαρμογαὶ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ καθίστανται εὐρύτεραι ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐν Βοστώνῃ τῆς Ἀμερικῆς ἐκβάλλουσι τῶρα καὶ ὁδόντας διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Ἐφευρέθη, δηλαδὴ, μηχανήμα ἡλεκτρικόν, διὰ τοῦ ὁποίου δύναται ν' ἀποσπᾷ ὁ ὁδοντοίατρος τὸν πάσχοντα ὁδόντα χωρὶς πόνον, καθιστὼν ἀναισθητὸν τὸ μέρος τοῦ στόματος.

(Σημ. «Θησαυροῦ». — Φαίνεται ὅτι τὸ καταπληκτικὸν αὐτὸ ἡλεκτρικὸν μηχανήμα δὲν θὰ εἶχε μεγάλῃ ἐπιτυχία διότι, ὡς γνωστόν, πούθενά σήμερα δὲν... ἐκβάλλουσι τὰ δόντια δι' ἡλεκτρισμοῦ!)

★

—Διὰ τὴν ἀνίδρυσιν Πύργου ἐν Λονδίῳ, παρεμφερὺς πρὸς τὸν τοῦ Ἀίφφελ, ἀλλ' ὑψηλοτέρου ἐκείνου, προεκηρύχθη ἀγὼν ἀρχιτεκτονικὸς, εἰς ὃν ἐκλήθησαν οἱ ἀρχιτέκτονες νὰ ὑποβάλωσι σχέδια συνδυάζοντα τὴν στερεότητα πρὸς τὴν κομψότητα. Ἐτάχθησαν δύο ἄθλα: διὰ τὸ ἄριστον σχέδιον 500 γυνέαι καὶ διὰ τὸ δεύτερον 250.

(Σημ. «Θησαυροῦ». — Ὅπως εἶναι γνωστόν, τέτοιος Πύργος δὲν ὑπάρχει στὸ Λονδίον. Τί νὰ συνέβῃ τάχα; Τὰ «ἄθλα» ἐθεωρήθησαν ἀσήμαντα ἢ οἱ ἀρχιτέκτονες δὲν ἐκρίθησαν ἱκανοὶ γιὰ ἕνα τέτοιον ἔργον;)

ἈΛΗΘΕΙΑΣ

• Ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ἄξιός νὰ πλουτίσῃ σ' ἕνα χρόνον, πρέπει νὰ κρεμασθῇ ἕνα χρόνον πρὶν τὸ κῆμν.

• Τὰ πιδ ἀπατηλὰ ὄνειρα δὲν τὰ βλέπομε μὲ κλειστὰ μάτια.

• Ἡ φιλοφροσύνη εἶναι νόμισμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν ζημιώνεται ἐκεῖνος ποὺ δίδει καὶ δὲν κερδίζει ἐκεῖνος ποὺ παίρνει.

• Τὸν φθονερὸ τὸν κάνει ἀδύνατο τὸ πάχος τοῦ ἄλλου.

• Ὅταν μᾶς θωπεύῃ ἡ τύχη, σημείον ὅτι θέλει νὰ μᾶς γελᾷ.

• Ἡ ἐλπίς εἶναι τὸ μόνο ἀγαθὸ, ποὺ, ὅσο κι' ἂν τὸ σπαταλήσῃ κανεὶς, δὲν τὸ ἐξαντλεῖ ποτέ.

• Ἡ εὐτυχία, ὅπως ὁ ἥλιος τὸν χειμῶνα, ἀργὰ ἀνατέλλει καὶ ἔνωρὶς δύει.

• Πολλὰς φορὲς συμφέρει νὰ νομίζεσαι ἐξυπνος, παρὰ νὰ εἶσαι.

• Τὰ δάκρυα τῶν γυναικῶν εἶναι ἐξευτελιστικὸ ἐμπόρευμα, ποὺ μὲ καλὴ διαχείρισιν δίδει μεγάλα κέρδη.

• Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ κάμουν καλὸ στοὺς ἄλλους ἐδόσαν λίγα ἀπ' ὅσα ἔδιδον γιὰ νὰ κάμουν κακὸ στὸν ἑαυτὸν, ἡ φτώχεια θὰ ἔλειπε ἀπὸ τὸν κόσμον.

• Ἡ συκοφαντία εἶναι ἡ δύναμις τῶν δειλῶν.

• Ἡ εὐφυΐα χρησιμεύει σ' ὅλα, δὲν ἐλαφρύνει ὁμως σὲ τίποτε.



ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤὸν Κόσμο τῶν μεγαθηρίων

ΣΗΜΕΡΑ θὰ σᾶς προτείνωμε ἕνα ταξίδι ποὺ ὠρσιμένως δὲν θὰ τὸ ἔχετε διανοηθῇ. Δὲν πρόκειται νὰ διασχίσωμε στερεῖς καὶ θάλασσες. Θὰ μείνωμε στὸν ἴδιο τόπο ποὺ εἴμαστε. Καὶ ἡ μόνη μετακίνησίς μας δὲν θὰ γίνῃ στὸ διάστημα, ἀλλὰ στὸ χρόνο!

Ἀς γυρίσωμε, λοιπόν, ἔξη ἑκατομμύρια χρόνια πίσω, γιὰ νὰ ζήσωμε μιὰ μέρα τῆς φανταστικῆς ἐκείνης ἐποχῆς, ὅπου ὁ πλανήτης μας, ἀφοῦ εἰχτηκε σὸτὸ χάος φλογισμένος, ἀρχίζει νὰ κρῶνῃ, νὰ μαζεύεται, νὰ σχηματίζει στὸν φλοιὸ τοῦ ἀπύθμενου ὠκεανοῦ καὶ στερεῖς, ὅπου σὲ δάση ἐφιαλτικὰ ζούσαν πλάσματα τερατώδη, ποὺ οἱ σκελετοὶ τους σήμερα προ καλοῦν τῇ φρίκῃ.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΟΛΑΣΕΩΣ

Ο ἄνθρωπος δὲν εἶχε ἀκόμη ἐμφανισθῇ. Καὶ πὼς θὰ μπορούσε νὰ ζήσῃ καὶ ν' ἀναπτυχθῇ ἐκεῖνες τὲς φοβερὲς ἐποχὲς ποὺ δολιχὴ ἢ γῆ τραντάζονταν ἀπὸ ἀδιάκοπους σεισμούς, ποὺ οἱ βροχὲς ἦταν σωστοὶ καταπλυσμοί, ποὺ βάραθρα χιλιομέτρων ἀνοίγονταν ξαφνικά, ἀπ' ὅπου ρουφούσαν τὰ ἔγκατα τῆς γῆς στερεῖς καὶ δάση, ἐνῶ τὰ ἡφαίστεια, μανιασμένα, σκόρπαζαν μ' ἕνα βουϊτό, ποὺ δὲν ἔπαυε ποτέ, φλόγες καὶ λάβα;

Μέσα ἀπὸ τὲς κοσμογονικὲς αὐτὲς ἡμέρες, ἂς διαλέξωμε μιὰ μέρα πὸ ἥσυχν.

Ο οὐρανὸς δὲν εἶναι καθαρός, γιὰτὶ πάντα κυλᾶνε, ἀργά, τεράστια χάλκινα σύννεφα, γεμάτα μωγγὲς ἀπειλές.

Ο ἥλιος εἶναι ἕνα παράξενο ἄστρο, κόκκινον σὰν αἷμα, μακρουλὸ σὰν ἀδράχτι, ποὺ οἱ ἀχτίνες του σκόρπανε μιὰν ὕψη ζέστη.

Τὸ φῶς εἶναι θαμπό, πηχτὸ θάλεγε κανεῖς, καὶ ἡ ὕγρασία εἶναι τόση, ποὺ θ' ἀρκούσε νὰ μουσκέψῃ τὰ φορέματά μας.

Ο ἀέρας ὅσοτος εἶναι ἀφάνταστα ζωογόνος, λόγω τῆς μεγάλης ποσότητος ὀξυγόνου ποὺ περιέχει.

Τὸ ἐξυγόνον αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν τεράστια ἀνάπτυξιν τῶν ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν κντάρων μὲ ἀποτέλεσμα τὰ τερατώδη ζῶα ἐκείνων τῶν καιρῶν...

Μὰ καὶ τὰ δάση εἶναι ἀνάλογά τους. Τὰ φυτὰ ἔχουν ὕψος εἴκοσι μέτρων καὶ τριάντα!

Τὰ κοινὰ φυτὰ, ἐννοεῖται, ποὺ πατάμε καὶ ποὺ μᾶς φθάνουν ὡς τὸν ἀστράγαλον.

οἱ φτέρες καὶ οἱ τσουνίδες καὶ τὰ θνύμαρια!

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΘΗΡΙΩΝ

Ἀπὸ τ' ἀγριόχορτα αὐτὰ τρέφεται, ἐν τούτοις, τὸ πρῶτο τέρας ποὺ θὰ συναντήσωμε: Ὁ Διπλόδοκος.

Εἶναι ἀποκρουστικὸ, τεράστιο ζῶον, μακρὸ ὡς 25 μέτρα, ψηλὸ ὡς ἔξη. Ἐνας γιγάντιος ἐλέφας, μὲ κεφάλι καὶ οὐρὰ φιδιού!

Ὅσο τρομό καὶ νὰ προκαλῇ ἡ θέα του, εἶναι ἀκίνδυνος ἐν τούτοις, γιὰτὶ —καθὼς εἴπαμε— τρέφεται μὲ χόρτα, ὅπως μὲ χόρτα τρέφονται καὶ οἱ ἄλλοι του σύντροφοι: Ὁ Ἀτλαντόσαυρος, ποὺ φθάνει τὰ τριανταπέντε μέτρα, ὁ Βροντόσαυρος, ὁ Διπλόνιος καὶ ὁ ἄλλος ποὺ



Ὁ Κερατόσαυρος ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ φυτοφάγα μεγαθηρία.

ἔχει κατ' εὐφημισμὸν τὸ ὄνομα Θεοπέσιος.

Ἄν περάσωμε ἀπὸ κοντὰ τους, οὔτε κἂν θὰ μᾶς κυττάξουν. Εἶνε ἀπασχολημένοι μὲ τὴν βουλή τους, γιὰτὶ γιὰ νὰ θρέψουν τὸ τεράστιο ἐκεῖνο σῶμα τους, πρέπει νὰ κατεβάσουν τοὐλάχιστον ἑξακόσιες ὀκάδες χόρτα καθημερινῶς.

Καθὼς προχωροῦμε στὸ φανταστικὸν ταξίδι, ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ πὼς ἀκόμη δὲν γνωριστήκαμε μὲ τοὺς ἀληθινούς Δεινοσαύρους —τὰ τέρατα τοῦ τρόμου— ποὺ τρέφονται ἀπὸ σάρκα ζωντανή!

Γιὰτὶ τρέφονται ἀπὸ σάρκες ζωντανές, σὰν τ' ἀποκρουστικὰ πουλιὰ μὲ τὰ τεράστια ράμφη καὶ τὰ φτερά ἀπὸ μεμβράνη, ποὺ κρᾶζουν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, διαψασμένα γιὰ αἷμα.

Σίγουρα ἡ φαντασία τοῦ Πόε δὲν θὰ μπορούσε νὰ συλλάβῃ φρικτότερο τοῦτὶ ἀπὸ τὸν Πετροδάκτυλον καὶ τοὺς συντρόφους του, τὸν Πτερόσαυρον καὶ τὸν Πτερονόδοντα.

Τὸ βουϊτό ποὺ ἀκούγεται, θὰ ἐπάρωνε τὸ αἷμα στὲς φλέβες καὶ τοῦ πὸ γυναιίου.

Εἶναι μιὰ βουὴ φοβερὴ, σὰν νὰ βροντᾷ κάποιον. Ὁ Διπλόδοκος τὴν ἀκούει καὶ τρέμει, γιὰτὶ ἡ φοβερὴ κραυγὴ ποὺ τραντάζει τοὺς βράχους δείχνει πὼς εἶναι κοντὰ ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς του: Ὁ Κερατόσαυρος! Ζῶον φοβερό, θηρίον τῆς ἀποκαλύψεως, ὀπλισμένο μὲ λέπια χοντρά σὰν τὸ μωράτισσ ἑνὸς ἀνδρός, μὲ διακόσια δόντια μέσ' στὸ στόμα!

Αὐτὸς καὶ ὁ ἀντάξιός του σύντροφός του, ὁ Λαίλαψ ἔχουν στὸ ρύγχος τους ἐπάνω ἕνα κοφτερὸ κέρατο, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦν βάρβαρα στὸ πνίγι.

ΠΑΛΗ ΓΙΓΑΝΤΩΝ ΜΕ ΤΙΤΑΝΕΣ

Καθὼς εἰσέρχονται ἐναντίον τοῦ Διπλόδοκου, τὸ δόστυχο ζῶον δὲν ἔχει ἄλλο μέσον σωτηρίας ἀπὸ τὴν φυγὴ. Οἱ δίδονται του ὁμως δὲν ἀγνοοῦν νὰ τὸν φθάσουν, καὶ μὲ μιὰ μοναδικὴ κίνησιν τοῦ φοβεροῦ τους στόματος, σπάζουν τὸ κρανίον τοῦ ἀν-

πιπάλου τους, που πέφτει μονοειδήματος στο χώμα.

Τότε τον ξεσχίζουν με τα κοφτερά τεράστια νύχια τους, και αρχίζει το μακάριο γεύμα με τις σάρκες και τα σπλάχνα, που αρχίζουν ακόμη.

Ωστόσο, άλλα ζώα, φυτοφάγα, όπως οι Στεγόσαυροι, δεν αφήνονται να καταβροχθισθούν τόσο εύκολα.

Αρχίζει τότε μια φοβερή πάλη, που κρατά ώρες...

Οι τεράστιοι αυτοί όγκοι που ζυγίζουν 6 καθένος 600 χιλιάδες κιλάδες, ρίχνονται με τέτοια όρμη ο ένας έναντι του άλλου, που ο θόρυβος ακούγεται σε απόσταση χιλιομέτρων.

Τα τεράστια ρύγχη ανοιγοκλείνουν, τα λείπια αστράφτουν στον ήλιο, τα κόκκαλα τρίζουν, τα μέλη σπάζουν, τα τερατώδη σώματα πέφτουν στο χώμα με τόση όρμη, που η λάσπη τινάζεται ψηλά!

Η μάχη δεν τελειώνει, παρά με την τελειωτική εξόντωση του ενός εκ των αντιπάλων. Καθ' όλο δε αυτό το διάστημα, τα πένθημα πουλιά - νυχτερίδες, οι σαρκόβοοι Πετροδάκτυλοι, πετούν χαμηλά, παραδοκῶντας τη στιγμή ν' αρπάξουν κανένα κομμάτι σπαρταριστής σάρκας, που θα το καταβροχθίσουν πετώντας.

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΤΕΡΑΤΑ

Αλλά εκτός από τα τέρατα της ξηράς, είναι και τα τέρατα της θάλασσας.

Μέσα στα πρασινόμενα, ταράχμενα νερά του ωκεανού, που τα μαστίζουν συνεχώς σίφωνες και άνεμοστρόβιλοι, ζουν οι Ιχθυόσαυροι. Φίδια της θάλασσας γιγάντια, με τεράστιο κεφάλι, όπου τα μάτια έχουν το μέγεθος κορμού ανθρώπου.

Η βουλιμία τους είναι καταπληκτική. Από την λεία τους δεν μένει τίποτε. Καταβροχθίζουν σάρκες και κόκαλα.

Αμφίβια εξ' ίσου φοικτά με τους Ιχθυόσαυρους, είναι και οι Τελειόσαυροι.

Κροκοδείλοι είνκοι φορτές πιδ μεγάλοι από τους σημερινούς, οι Πλησιόσαυροι, με σώμα σαύρας, λαϊμό κύκνου, φοβερό στόμα κροκοδείλου, και πτερύγια φώκιας.

Ακόμη και τα ψάρια είνε παράξενα και τερατώδη, με μεγάλα κεφάλια, λείπια

σκληρά, ακαθία, πτερόνια...

★

Στη στεριά, όπως και στη θάλασσα, καθ' όλο το διάστημα που φωτίζει ο γλωμοκύνιος ήλιος που μοιάζει με αδράχτι, τα εφιαλτικά τέρατα που κατοικούν τη γη περνούν σάν λαίλαπες κακού όνειρου, στην τρομακτική τους αναζήτηση για σάρκα ζωντανή.

Και καθώς πέφτει το σούρουπο, ένα φως κατακόκκινο ματώνει τα νερά, και ανάβει πυρκαϊές στα παρθένα δάση. Πυρκαϊές ατμοί σηκώνονται από το χώμα, λές και η γη αρχίζει.

Τα σένεφα στέκουν τόσο χαμηλά, που οι κορυφές των δέντρων χάνονται ανάμεσα τους.

Ωστόσο δεν νυχτώνει ποτέ έντελως. Ένα σκοτωμένο γλωμ μισόφωτο, τρομακτικότερο και από τα σκοτάδια, λούζει τη γη και την θάλασσα, που σε λίγο θ' αναστατωθούν από την καταιγίδα.

Γιατί κάθε νύχτα ξεσπάει η καταιγίδα. Μια βροχή κατακλυσμιαία σάβει το χώμα. Οι κορυφές των δέντρων χτυποούνται με μανία, ο ούρανος αλάνθωνεται και χαράζεται από τους κεραυνούς, και η βροντή δεν βουβαίνεται στιγμή.

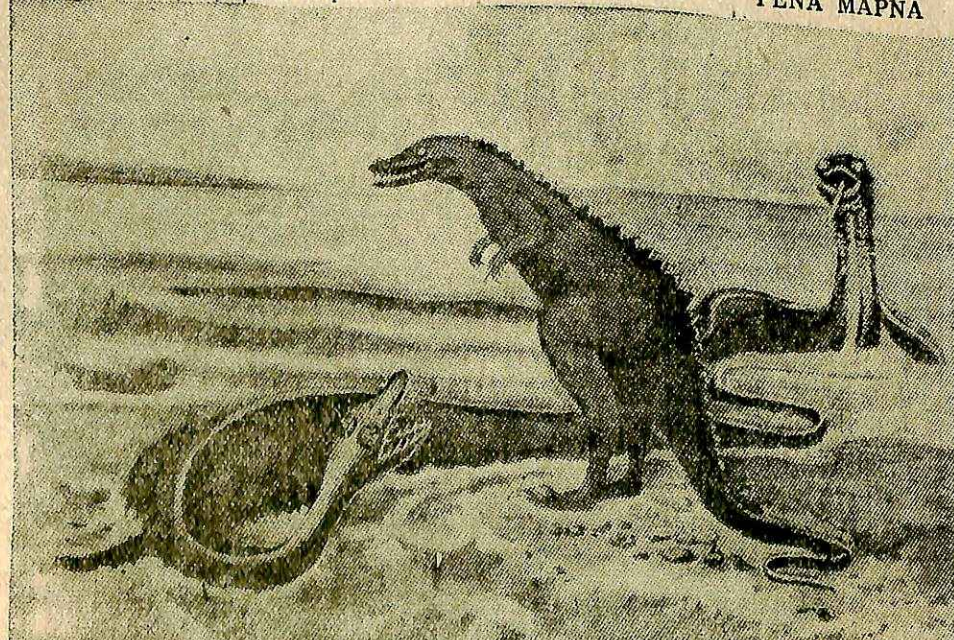
Μανιασμένος, ο ωκεανός σηκώνει κύματα τριάντα μέτρων, κι' ο σίφονας δένει τα νερά με τα νέφη.

Σάν να τα εξέβρασε η τρικυμία, τα τέρατα της αποκαλύφως, τρέχουν να βρουν άσυλο στους βράχους, όπου να ξεμερώση ή άλλη μέρα, όπου να γίνει το φως πιδ πηχτό, πιδ δυνατό, και να φωτίση ο παρθένος ήλιος άλλες σπηλές φρίκης.

★

Τέλος πάντων είναι εύτῆγμα που κατοικούμε τη γη ύστερα από εξη εκατομμύρια χρόνια και που το ταξίδι που προτείναμε, το κάνομε στην πολυθρόνα μας χωρίς να κουνήσουμε... και χωρίς το φόβο ότι μπορεί να βρεθούμε αντιμέτωποι με κανέναν Δεινόσαυρο, που θα μάς τριξή τα διακόσια πενήντα δόντια του!..

PENA MAPNA



Οι Ιχθυόσαυροι, τα φοβερά τεράστια φίδια της θάλασσας είχαν αφάνταστο ποσάια τέρατα, ακόμη και την Λαίλαπα, το μεγαθήριο δηλαδή που δεν ξέσβετο ούτε τοξές Δειλοδάκους, ούτε τοξές Δεινοσαύρους, ούτε κανέναν άλλον τετράποδα συνάδελφό του. Η ερώδν μας παριστά Ιχθυόσαυρον έτοιμον να παλάση με Λαίλαπα



ΠΕΝΝΙΕΣ

ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ Η... ΑΜΕΡΙΚΗ!

ΚΑΤΑ ΕΝΑΝ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ 'Αμερικανόν ευθυμογράφο, η 'Αμερική άνεκαλύφθη κατά τὸν ἐξῆς τρόπο:

Ένα βράδυ, ο βασιλεὺς τῆς 'Ισπανίας συζητοῦσε μαζί με τὸν Κολόμβο, ὅποτε, ξαφνικά, μιὰ φαινή ιδέα ἐπέσασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Μεγαλειοτάτου, πὺν γινόντας στὸν Κολόμβο, τοῦ εἶπε:

—Κολόμβε, γιατί δὲν πηγαίνεις ν' ἀνακαλύψης τὴν 'Αμερική;

—Πηγαίνω, Μεγαλειότατε, ἀν εἴχαρ στήθῃτε μὲ μιὰ παραχωρήσετε ἓνα πλοῖο.

—Ο Χριστόφορος Κολόμβος πῆρε ἓνα πλοῖο καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὑπέθετε ὅτι ὁριστόταν ἡ 'Αμερική. Ὑστερὰ ἀπὸ πολυήμερον ταξίδι οἱ ναῦτες ἀρξίσαν νὰ παρατηροῦνται κι' ἐδήλωσαν πὺς δὲν ἐπίστευαν στὴν ὑπαρξὴ τῆς 'Αμερικής.

—Ο Κολόμβος ὅμως ἐπέμενε: Ἀφοῦ πέρασαν ἀρκετὲς μέρες, ὁ πλοηγὸς ἐφώνασε πρὸς τὸν μεγάλο ποντοπόρο:

—Κολόμβε, «γὴν ὁρῶ!»

—Εἶναι ἡ 'Αμερική, ἀπήντησε ὁ Χριστόφορος.

—Εἴσαι βέβαιος;

—Εὐκόλα μποροῦμε νὰ βεβαιωθούμε γι' αὐτό, ἀπάντησε ἥσυχος ὁ Κολόμβος. Βλέπω στὴν παραλία ἓνα σωρὸ ἰθαγενεῖς. Νὰ τοὺς ρωτήσωμε.

Κι' ἀμέσως ὁ Κολόμβος, παίρνοντας λίγους ναῦτες μαζί του, ἀποβιβάσθη με μιὰ βάρκα στὴν ξηρὰ καὶ διευθύνθη πρὸς τοὺς ἀγρίους.

—Εἰ σεις αὐτοὺ πέρα, ἐφώνασε ὁ τομπῆς ἐξερευνητής, ἐδῶ εἶναι ἡ 'Αμερική;

—Εἰδῶ, ἀπάντησαν οἱ ἄγριοι.

—Κι' ἐσεῖς εἰσθε 'Αμερικανοί, ὑποθέτω;

—Μάλιστα. Κι' ἐσὺ μὴν εἰσαι ὁ Χριστόφορος Κολόμβος; ρώτησε ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀγρίων.

—Ὁλόκληρος!

Γυρίζοντας τότε πρὸς τοὺς ὁπαδοὺς του, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀγρίων, εἶπε:

—Παιδιά, τὴν πάθαμε, μᾶς ἀνεκάλυψαν!

Χαρούμενος ὁ Κολόμβος γιὰ τὴν ἐπιτυχία του, ξαναγύρισε ἀμέσως στὴν 'Ισπανία, γιὰ νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν ἀνάκλυσή του στὸν βασιλεῖα.

Ο...ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ἑλληνικὲς πεννιές

—Ο πληθυσμὸς τοῦ 'Ελληνικοῦ Βασίλειου (συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἑπτανήσου) ἀνερχόταν τὸ 1870 εἰς 1.457.894 κατοίκους...

—Διαιρείτο δὲ σὲ 327.809 οἰκογένειες πὺν διέμεναν σὲ 312.519 κατοικημένα κτίρια.

—Τὸ 1877 τὸ 'Ελληνικὸ Βασίλειο παρουσίαζε, ὕστερὰ ἀπὸ τὴν Τουρκία, Ρωσία, Σουηδία καὶ Νορβηγία, τὸν ἀραιότερον πληθυσμὸ ὅλων τῶν λοιπῶν κρατῶν.

—Τὸ 1870 ὑπῆρχαν στὸ Ἅγιον Ὄρος εἰκοσι μοναστήρια μέσα σὰ ὅποια διέμεναν ἐξῆ χιλιάδες καλόγηροι καὶ ιερεῖς.

—Τὸ παράσημο τοῦ Τάγματος τοῦ Σωτήρος ἐμήφισε ἡ ἐν Ἀργεῖ Δ' τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικὴ Συνέλευσις, διὰ τοῦ ἀπὸ 1 'Ιουλίου 1829 ἡ ψηφισματὸς τῆς, εἰς ἀνάμνησιν τῆς σωτηρίας τῆς Ἑλλάδος.



Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΝ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ Ἡ Η ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΝΤΑΝΤΣΙΓΚ ;

Τὸ ἐλεύθερο αὐτὸ Κράτος, πὺν ἐδημιουργήθῃ δυνάμει τῶν ἀρθρων 100 ἕως 108 τῆς συνθήκης τῶν Βεροσλλῶν καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὸν ἐλεγχον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν περιλαμβάται : 1) Τὸν λιμένα καὶ τὴν πόλιν μὲ μιαν παράλιον περιοχὴν ἐκτεινομένην πρὸς τὸν κάλπον τοῦ Ντάντσιγκ.

2) Μιὰν ἀρκετὰ περιορισμένην ἐν δοχῶραν τῆς ὁποίας τὰ πλοῦτα εἶνε ἰδίως γεωργικά. Ἡ ὅλική ἔκτασις του ἀνέρχεται σὲ 200 τετραγωνικά κιλιόμετρα περίπου, διὰ πληθυσμὸν, ἀρκετὰ πυκνόν, ἄνω τῶν 400.000 κατοίκων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 240.000 εἶνε κάτοικοι τῆς ἰδίας πόλεως.

Ἡ Πολωνικὴ Κυβέρνησις εἶνε ἐπιφορτισμένη με τὴν διέθυνσιν τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων καὶ τὴν προστασίαν τῶν πολιτῶν τοῦ Ντάντσιγκ πὺν διαμένουν στὸ ἐξωτερικόν. Ἐχει ἐπίσης τὴν φροντίδα τοῦ ἐλέγχου καὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Βιστούλα ναυσιπλοίας. Τὸ σιδηροδρομικὸν δίκτυον τοῦ Ἐλευθέρου Κράτους διευθύνεται ἐπίσης ὑπὸ τῆς Πολωνικῆς Κυβερνήσεως καθὼς καὶ αἱ μεταξὺ τοῦ λιμένος τοῦ Ντάντσιγκ καὶ τῆς Πολωνίας ταχυδρομικαί, τηλεγραφικαί καὶ τηλεφωνικαί συγκοινωναί.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ σημειωθῇ ὅτι ὁ ἐξοχος συγγραφεὺς Γιοχάννα Σοπενάουερ καθὼς καὶ ὁ γυιὸς του, ὁ μεγάλος φιλόσοφος, εἶχαν γεννηθῇ στὰ Ντάντσιγκ.

ΠΟΙΑ ΦΡΟΥΤΑ ΚΑΙ ΛΑΧΑΝΙΚΑ ΕΙΝΕ ΩΦΕΛΙΜΑ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΒΛΑΒΕΡΑ ;

Τὰ κουκκία εἶνε θρεπτικώτατα, γιὰτὶ περιέχουν πολὺ φυτικὸ λεύκωμα καὶ ἔρχονται ἀπὸ θρεπτικῆς ἀπόψεως ἀμέσως μετὰ τὰ φακόλια πὺν εἶνε τὸ κρέας τῶν φτωχῶν. Τὰ μπιζέλια εἶναι θρεπτικώτατα καὶ χωνευτικά καὶ συνιστῶνται σὰ μικρὰ παιδιὰ. Τὰ μαρούλια εἶνε δροσιστικά, ἀλλὰ δύσπεστα, ἀφοῦ συνιστῶνται ὅλο ἀπὸ νερό. Εἶνε ὅμως ὑγιεινά, ὅταν τρώγονται μαζί με τὸ κρέας. Οἱ τομάτες λόγω τῶν πολλῶν ὀξέων πὺν περιέχουν, προδιαθέτουν στὴν ψαμμίασις κι' ἐρεθίζουν τὰ νεφρὰ ὅταν τρώγονται κατὰ κόρον. Τὰ κολοκύθια εἶνε εὐπεπτα καὶ ὑγιεινότερα.

Ἰδίως τὰ γλυκὰ κολοκύθια πὺν περιέχουν πολὺ ἄμυλο, ζάχαρι, συνιστῶνται σὰ παιδιὰ. Τ' ἀγγούρια εἶνε δύσπεπτα καὶ πολὺ λίγα στομάχια τὰ χωνεύουν.

Τὰ πορτοκάλια λόγω τῶν πολλῶν ὀξέων καὶ κινεῖν ἀλάτωνα πὺν περιέχουν, ὑποδοχθῶν τὴν ἑκκρισὶν τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος, ἀπὸ τὸ σάλιο

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΑΝΑΠΤΥΓΜΑ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΟΣΗΝ ΕΚΤΑΣΙΝ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΟΙ ΒΡΟΓΧΟΙ ΑΥΤΩΝ ;

Κανονικὸ ἀνάπτυγμα πνευμόνων θεωρεῖται ὅταν ἡ εἰς ἀέρα χωρητικότητα εἶνε γιὰ μὲν τοὺς ἄνδρας 3,50—5 λίτρες (ἀναλόγως τοῦ ἀναστήματος), γιὰ δὲ τίς γυναῖκες 2,75—3,50 λίτρες.

Οἱ βρόγχοι τῶν πνευμόνων ὅταν ἀναπτυχθῶν σ' ἐπίπεδο ἐπιφάνειας καταλαμβάνουν ἑκτασι πὺν ὑπερβαίνει τὰ 200 τετραγωνικά μέτρα. Ἀπ' αὐτοὺς διέρχονται κάθε εἰκοσιτετράωρο δέκα λίτρες αἵματος πὺν ὀφίστανται τὸν διὰ τοῦ δευγάνου καθαρισμὸ μέσας στοὺς πνεύμονας.

ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΕ ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΕΣ ΑΝΥΨΩΣΕΙΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΜΕ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΙΩΝΑ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 20 ΑΙΩΝΟΣ ;

Πρώτη εἶνε τοῦ Γκέυ-Λυσσάκ τὸ 1804 καὶ μετὰ 74 χρόνια τοῦ Σιζέλ καὶ Κροσέ — Σπινέλλι. Ένα χρόνο ἀργότερα, τὸ 1875, οἱ Γισσαντιέ, Σιζέλ καὶ Κροσέ-Σπινέλλι ἐφθασαν τὰ 8.600 μέτρα. Οἱ θαρραλέοι ἀεροναῦται ἔχασαν τότε τὰς αἰσθήσεις των, ἀλλὰ τὸ ἀερόστατο ἐξακολουθώντας νὰ ἀνέρχεται, ἐφθασε τὰ 10.000 μέτρα. Ἡ κατάθασίς του ἐπῆρξε ὅμως τραγικὴ καὶ ἐστόλισε τὸν θάνατο τῶν Σιζέλ καὶ Κροσέ — Σπινέλλι. Ὁ σύντροφός τους ἐσώθη δὲ ἐκ θαύματος, πράγμα ὅμως πὺν δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἀνυψώσεις του. Τέλος, τὸ 1901, ὁ Μπερσὸν ἐφθασε τὰ 10.300 μέτρα.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

* Οἱ τρίχες τῶν μαλλίων τῶν νεογνῶν ἔχουν διάμετρο 25 χιλιοστῶν τοῦ χιλιοστομέτρου, ἐνῶ τῶν ἐφήβων 55.

* Ἡ θαυτοτερὴ λήμνη τῆς γῆς εἶνε ἡ Βαϊκάλη στὴ Νότιο Σιβηρία. Τὸ μέγιστο βάθος τῆς φθάνει τὰ 1576 μέτρα.

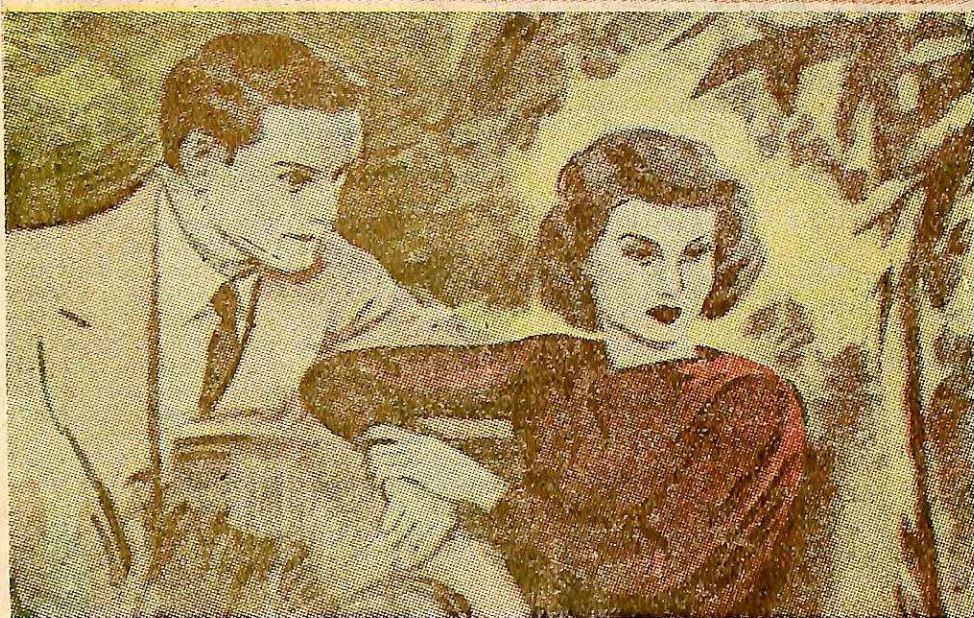
* Ἡ Ἑλλάς ἔχει ἑκτασιν 127.000 τετραγωνικά χιλόμετρα.

* Τὸ μεγαλύτερο βάθος, μέχρι τοῦ ὁποίου μποροῦν νὰ κατέλθουν τὰ ὑποβρύχια, δὲν ὑπερβαίνει τὰ 100 μέτρα.

* Τὸ καουτσούκ ἀποσυντίθεται στοὺς 200 βαθμούς. Ἡ θερμοκρασία αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθῇ καὶ διὰ τῆς τριβῆς.

* Ὁ γειτονικώτερος πρὸς τὸ ἡλιακὸ σύστημα ἀπλανὴς ἀστήρ εἶνε τὸ Α τοῦ Κενταύρου: ἀπέχει ἀπὸ μᾶς, μόνον 26 τρισεκατομμύρια μίλια.

Εδώ Τελούφ, Κοντό!



Ένα τρυφερό διήγημα υπό ΛΙΝΚΟΛΝ ΕΣΠΕΡΙΤΟ

Ήταν τρελλά έρωτευμενη μαζί μου ή Λιλιάνα, αλλά ένας άπιστευτος και άδικαιολόγητος φόβος της παρέλυε τις κινήσεις και τη θέληση : ο φόβος μήπως την πιάσουν έπ' αυτόφωρον.

—Ο πατέρας μου είναι πολύ αυστηρός, μου έλεγε, και δεν θα με συγχωρούσε ποτέ αν μ' έβλεπε μ' έναν άγνωστον.

Του κάκου προσπαθούσα να της εξηγήσω ότι είναι απαραίτητο να γνωριστή κανείς λιγάκι προτού αναλάβη τις ευθύνες ενός επίσημου άρραβώνος.

—Σ' αγαπώ, άπαντούσε ή Λιλιάνα, σέ λατρεύω και γι' αυτό έδέχθηκα μερικά ραντεβού μαζί σου, γιά να σε γνωρίσω πω καλά. Άλλά πρὸς το παρόν, ούτε φιλιιά ούτε άγκαλιίσματα. Γιατί μπορεί να μās δούν...

Και άπέκρινε με δύναμι όλες τις προσάθειές μου να την σφίξω στην άγκαλιά μου, μ' έσπρωχνε ή έβαζε τα χέρια μπροστά γιά να με κρατήσει σέ απόστασι.

—Ένα φιλή μονάχα... προσπαθούσα έγώ να διαμαρτυρηθώ. "Αν μ' αγαπούσες πραγματικά,θα ένοιωθες τη δίψα γιά φιλιιά όπως την νοιώθω έγώ.

Η Λιλιάνα γινόταν τότε κατακόκκινη κι' έμουρμούριζε:

—Αχ, ναι, αγάπη μου. Άλλά μπορεί να μās δούν. Και αν τὸ μάθῃ ο πατέρας μου!...

Τὴν πήγα σέ απόκεντρους δρόμους και σ' έξοχικά κέντρα : Τίποτε. Μου έλεγε διαρκώς πὸς μ' αγαπάει, μ' έπαιρνε και άγκαζε, αλλά παραπάνω τίποτε.

—Μπορεί να μās δούν... Μπορεί να μās δούν... αυτό ήταν τὸ ρεφραϊν κάθε της κουβέντας πὸς μὲς γίνε σιωπὴς επιφύλαξης και τάκουγα διαρκώς να βουτίζῃ σ' αὐτιά μου. Μπορεί να μās δούν!...

Πὸς έπρεπε, λοιπόν, να την πάω γιά να μ' άγιάσει;

Σκέφθηκα, ξανασκέφθηκα, ως πὸς μὲς ατέθηκε μια περίφημη ιδέα.

Βρισκόμαστε σ' έναν δρόμο λιγάκι απόκεντρο, έναν από τὸς ήσυχους εκείνους δρόμους, με διπλή δενδροστοιχία, στενὸ πεζοδρόμιο και κομψά σπιτάκια με κήτο, σὰν επαύσεις. Σ' έναν απ' αὐτούς τὸς δρόμους, όπου άκούεται πάντα ένα

πιάνο κι' ένας σκύλος να γαυγίζει: και ο σκύλος με τὸ πιάνο είναι τὰ μόνα πράγματα πὸς δίνουν ζωή σέ όλα τὰ γύρω σπιτάκια.

—Έλα να φιληθούμε, Λιλιάνα. Πὸς λες πὸς μ' αγαπās αφού μὲς άρνίεσαι τὴν μικρότερη απόδειξι: ένα φιλή;

—Μά, αγαπητέ μου, μπορεί να μās δούν...

—Κι' έγὼ δεν έννοῶ καθόλου ν' αναβάλω...

Η Λιλιάνα έκανε να τὸ βάλλῃ στὰ πόδια.

—Ήσυχασε, αγαπητέ μου. Μπορεί να μās δούν.

—Μά αφού δεν ύπάρχει κανείς στὸ δρόμο!

—Άνοιξε καλά τὰ μάτια σου: νά, εκεί κάτω ένας με ποδήλατο, και ο άνθρωπος αὐτὸς μπορεί να είναι ο πατέρας μου. Και αὐτὸς ο άλλος κύριος πὸς περνάει στὸ αντίκρουνὸ πεζοδρόμιο, κι' αὐτὸς μπορεί να είναι...

—Κατάλαβα, εἶπα στενάζοντας κι' έξηκολούθησα να περπατῶ δίπλα της αμίλητος.

Λίγο πάρα πέρα, έσταμάτησα μπροστά σ' ένα κατάσπρω σπιτάκι με πράσινα παράθυρα. Έπάνω από τὴν πόρτα ήταν κρεμασμένη μια πινακίδα πὸς έγραφε: «Ενοικιάζεται τὸ πρῶτον πάτωμα».

Τότε άρπαξα γερὰ τὴν Λιλιάνα από τὸ χέρι και με τ' άλλο έχτύπησα τὸ κουδούνι.

—Τί κάνεις ; έρώτησε ή νέα τρομαγμένη.

—Κάθησε ήσυχα και θα δῆς. "Αν φωνάξῃς ή αν κάμῃς να φύγῃς, θα έχωμε ιστορίες.

Αὐτή ήταν ή αρχή της εφαρμογής τὸς σχεδίου μου. Μετὰ θα βλέπαμε πὸς θα έτελείωνε.

Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε μια γυναικούλα πὸς περιποιητική. "Εμπήκα πρῶτος, σέρνοντας πίσω μου τὴν Λιλιάνα.

—Ήρθαμε να δοῦμε τὸ διαμέρισμα πὸς νοικιάζεται, εἶπα.

Η καλή γυναικούλα άπήντησε πὸς είναι πρόθυμη να εἰσακούσῃ στὴν επιθυμία ενός τόσο νεαροῦ και χαριτωμένου άνδρουίνου και μās παρεκάλεσε να τὴν ά-

κολουθήσωμε στὸ πρῶτο πάτωμα.

—Έδὼ είναι ή κουζίνα, άρχισε να μās εξηγῇ όταν εφθάσαμε στὸ διαμέρισμα τὸ σπιτιὸ πὸς ήθελε να νοικιάσῃ. Έδὼ είναι ή κρεββατοκάμαρα. Πρῶτης τάξεως σπιτάκι, καθὼς βλέπετε.

Έμπήκα στὸ δωμάτιο, σέρνοντας πίσω μου με κόπο τὴν Λιλιάνα.

—Όραϊο, πὸς ώραϊο. Τί λες κι' εσὺ αγαπητή μου

Και λέγοντας αὐτὰ έσπρωξα τὴν φίλη μου στὴ μέση τὸς δωματίου, ώστε να μὴ μπορέσῃ πιά να φύγῃ.

—Ναι... βέβαια... ώραϊο..., έκανε ή Λιλιάνα, τρίβοντας τὸ χέρι της πὸς θα τὴν πονοῦσε αφού τὴν κρατούσα τόσο ώρα σφιχτά.

—Σας άρέσει, λοιπόν; Έκαμε ή σπιτονοικοκυρά.

—Ναι, πὸς...

Καλὰ εἶχαμε φθάσει ως εκεί. Τὸς έπρεπε να περιμένωμε ν' απομακρυνθῇ λιγάκι ή περιποιητική εκείνη γυναικα, γιά να μείνωμε ἐπὶ τέλους μόνοι, έστω και ένα λεπτό.

—Σας άρέσει, λοιπόν; τὸ διαμέρισμα;

—Ναι, βέβαια... Τί λες κι' εσὺ, αγαπητή μου;... Ξέρετε όμως, καμμιά φορὰ συμβαίνει τὸ εξής : πιάνει κανείς ένα σπιτι πὸς φαίνεται ώραϊο στὴν αρχή, γιά τὸ εἶδε διαστικά, κι' έπειτα από μερικὸς μήνες ανακαλύπτει ένα σωρὸ έλαττώματα. Γι' αὐτὸ, θα σας παρακαλέσω να μās αφήσετε να τὸ ιδούμε με τὴν ήσυχία μās...

Η καλή γυναικούλα έκατάλαβε άμέσως.

—Με τὴν ήσυχία σας, εἶπε. Έγὼ δεν βιάζομαι καθόλου.

Και άκούμπησε στὴν πόρτα, περιμένοντας ύπομονετικά να τελειώσωμε τὴν εξέτασί μās.

Κατὰ βάθος δεν ήμουν καθόλου εύχαριστημένος από τὴν περιποιητική εκείνη γυναικα πὸς ήθελε να μās ικανοποιήσῃ κάθε ιδιοτροπία. Θα ήμουν ένθουσιασμένος μαζί της και θα τὴν εύγνωμονούσα αν μās άφηνε έστω και γιά λίγα λεπτά ολομόναχους.

Έπρεπε ὁπωσδήποτε να τὰ καταφέρω. Έβγαλα ένα μέτρο, χαρτί και μολύβι και άρχισα να μετράω τις διαστάσεις τὸς δωματίου.

—Με συγχωρεῖτε, αλλά πρέπει να ιδούμε πὸς θα βάλωμε τὰ έπιπλα. Μια στιγμή: τὸ κρεβάτι είναι δύο και τριάντα ἐπὶ δύο και δέκα... Γιά να ιδούμε απ' έδῶ... ένα, δύο, τρία, τριάμιση. Τριάντισον μέτρα.

Έδωσα τὸ χαρτί και τὸ μολύβι της Λιλιάνας.

—Γράφε, της εἶπα. Τρία και πενήντα ἐπὶ πέντε. Τὸς να ιδούμε από τὸ άλλο μέρος: ένα, δύο, τρία...

Επὶ τέλους, ή καλή γυναικούλα, καταλαβαίνοντας ότι έπρόκειτο να εξακολουθήσῃ κόμποση ώρα ακόμη αὐτή ή ιστορία, μās εἶπε ότι έπρεπε να κατέβῃ μιὰ στιγμή κάτω, κι' έφυγε, αφού μās παρεκάλεσε να της πάρωμε τὰ κλειδιά κάτω όταν θα τελειώναμε.

—Επὶ τέλους μόνοι ! εφώνησα τότε, άνοίγοντας τὴν άγκαλιά μου πρὸς τὴν Λιλιάνα. Τί λες γιά τὸ σχέδιό μου;

—Λέω πὸς εἶσαι άπερίσκεπτος.

—Λιλιάνα, αγαπημένη μου, έδὼ κανείς δεν μπορεί να μās δῇ, απόλύτως κανείς!

—Ναι, αλλά έγὼ...

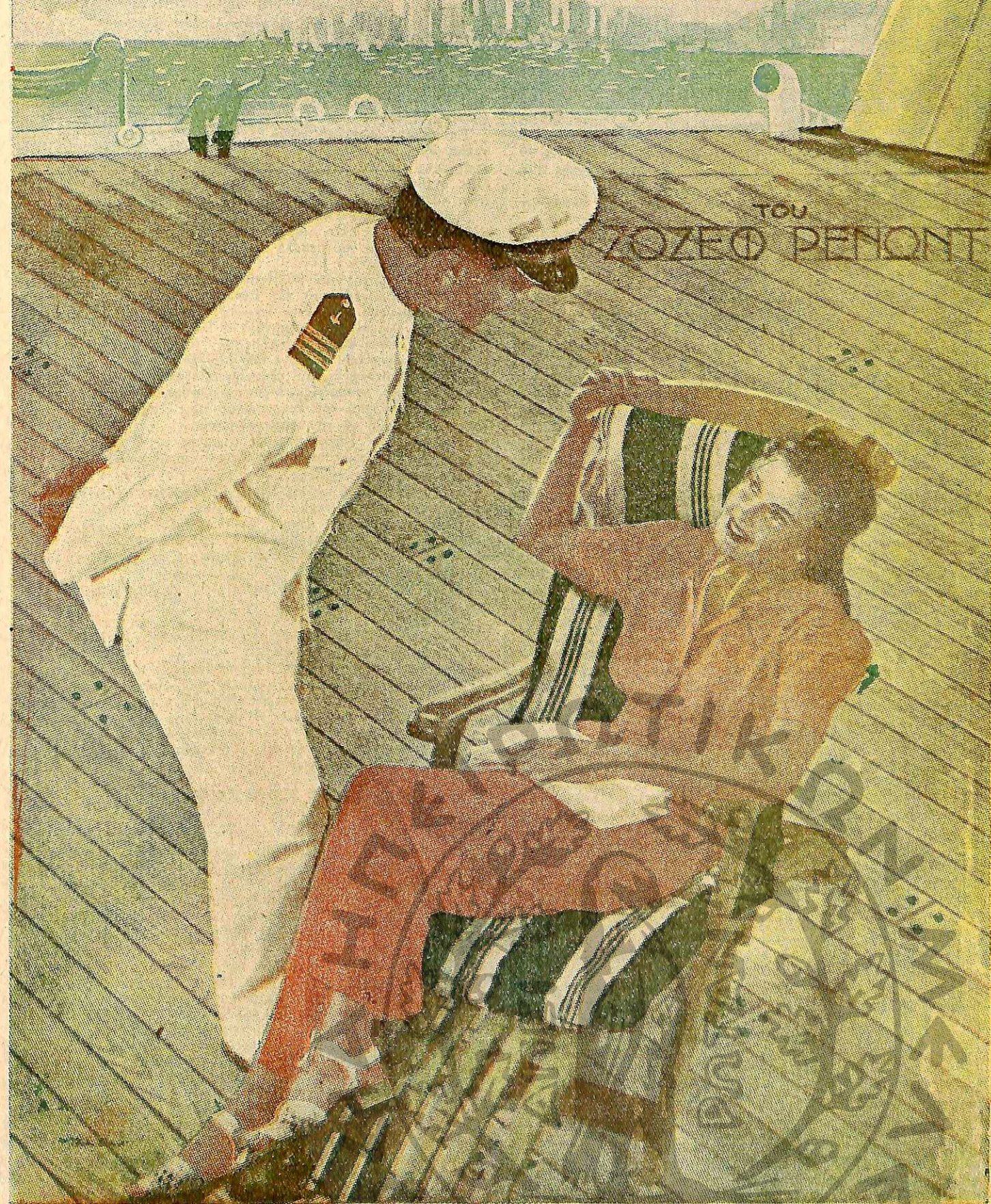
—Πάλι φοβάσαι;

—Όχι, αλλά... αλλά...

Δεν ήξερε πιά τί να πῇ. Αφου δεν εἶχε πιά τὸν φόβο μήπως τὴν δούν, έμεινε μετὰ της ένα αἶσθημα άπορίας γιά τὸ πὸς βρεθήκαμε μόνοι ἐκεῖ μέσα, και μιὰν ά-

(Η συνέχεια στὴ σελίδα 61)

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ



Αὐτοτελής κοσμοπολιτική αἰσθηματική ναυτέλλα

Μιά περίεργη...

«άσσο»

ΣΤΗΝ πρώτη εικόνα; άραπίνες κοπανίζουν ρύζι. Στα δεξιά, δυο πολεμιστές γυμνοί, με τα μάγουλα χαραγμένα από έπου- λωμένες πληγές, λυγίζουν μιιά άσπίδα. Άριστερά δυο κρο- κόδειλοι, έπάνω σε μιιά άκτη γεμάτη λάσπη, κοιμούνται σάν ψάφιοι.

Ένα θεόσιμα των φύλλων του διβλίου και, νά, ανάμεσα σε δυο ποταμούς, μιιά όλόκληρη φυτεία από πύργους παντ'ψηλούς που φέρνουν ξάλη, και θυμίζουν Βαβυλώνα, Άσσυρία, Νά κρε- μαστές γέφυρες, νά μιιά μητρόπολις που όρθώνεται κατακόρυφα και μετά...

— Α! δυο όμαρφες λιθογραφίες, δεσποινίς Ματθίλδη. Και τό κείμενο; Πάλι ένα διβλίο ταξιδιών, είτε ό ύποδιευθυντής που μόλις είχε μιή μέσα.

Η γραμματείς, ξανθιά, ψηλή, συμπαθητική, στην εμφάνισι, πιό νέα από τριάντα χρονών, έκλεισε άπότομα τόν τόμο.

— Έδώ είναι τα γραμμάτια που ύπαγορεύσατε σήμερα τό πρωί, κύριε Ντουκρέτ, όσο για τό διβλίο... έ, πάντα μ' άρέσουν τα ταξίδια. Ποτέ μου όμοιο δέν θ'ήκα πιό έξω από τό Μαντές. Λοι- πόν όταν δέν έχω δουλειά, διασχίζω με τη φαντασία μου τούς μακρινούς τόπους, χωρίς στίς περιγραφές των έξερευνητών. Αυτό και τα σταυρολέξα με άναξωγογούν.

— Αλήθεια, άκόμα δέν τα κατάφερα να τελειώσω αυτό τό σταυρολέξο; μου λείπουν δυό άπαντήσεις. Λοιπόν, δεσποινίς Ματθίλδη, σείς που είσθε ένας άσσο...

— Νά ιδώ. «Η θέσις του είναι πολλές φορές άνάμεσα στο ποτήρι και τα χείλη». Και αυτό άρχίζει από Α. Άχυρο, βέβαια, τό άχυρο που ρουφάμε τό παγοτό. «Παίξει σωτήριο ρόλο σε ώ- ρισμένες διασταυρώσεις». Είναι τό φρένο!

— Εύχαριστώ. Τί ταχύτες! Δέν λάβατε καμμιά φορά μέρος στούς διαγωνισμούς σταυρολέξων, που διοργανώνουν μερικές εφημερίδες;

— Πώς! Κέρδισα μάλιστα ένα καροτσάκι για μιιμπέ και μιιά πίπα, πράγματα που για μιιά γεροντοκόρη σάν και μένα...

— Γεροντοκόρη; Όχι δά!... Άχ, περιμένο τόν κύριο Μύλ- λερ. Μου δίνετε τίς επιστολές;

Χωρίς οίκογένεια και με ένα δίπλωμα άνωτέρας σχολής, που δέν μύρεσε να της χρησιμεύσει σε τίποτα, ή Ματθίλδη Γκαρ- βάλ, όταν ήταν άκόμα δεκαοχτώ χρονών, έμαθε στενογραφία και γραφομηχανή. Η άτολμία της δέν της επέτρεπε παρά ένα πά-θος: τό διάβασμα. Περισσότερο δέ ενδιαφερόταν για μακρινούς τόπους. Κατά την διάρκεια της καθημερινής της δουλειάς, δια- δάξοντας γραμμάτια προσωριμένα για τό έξωτετικό, έδλεπε να παρουσιάζονται, όπως στον κινηματογράφο, οι πόλεις του άλ- λου ήμισφαιρίου, που αναφέρονταν στίς διευθύνσεις.

Δυό φορές είχε δοκιμάσει κάποιο μικρό αίσθημα. Πρώτα για έναν έξάδελφό της. Αυτός όμως έφυγε για τίς άποικίες. Ύ- στερα για τόν κύριο Ντουκρέτ αλλά τόν είδε από την σκάλα, νά κρυφισιλάει με την μανικιουρίστα του κάτω πατώματος. Ό- πωςάποτε δέν άγαπούσε τα έρωτικά ρομάντσα.

Την άλλη μέρα, ό κύριος Ντουκρέτ, που κρατούσε μιιά εφημε- ρίδα στα χέρια και ό διευθυντής κύριος Μύλλερ, μπήκαν στο μικρό της γραφείο.

— Μπαρό, δεσποινίς Ματθίλδη, τα συγχαρητήριά μας. Ό δια- γωνισμός σταυρολέξων των «Ημερησίων Νέων»...

— Ναι, έστειλα άπαντήσεις...

— Πώς; μ' άδεν έξερτε άκόμα; Κυττάξτε! Τό όνομά σας έδώ, στην πρώτη σελίδα.

«Μέγα θραβείον: Ματθίλδη Γκαρβάλ». Ένα ταξίδι. Παρίσι— Νέα Ύόρκη και δέκα μέρες διαμονή εκεί!...

Η δεσποινίς Ματθίλδη έκανε έπάνω στο κείμενο των «Ημε- ρησίων Νέων».

— Ω! μ' άδεν δέχουμαι αυτό τό έπαθλο... Είναι πολύ κοντά. Και γιατί να πάω εκεί κάτω; Αιτή την πόλι την έξω απ' έξω, από τη Μπατερί, ως την συνοικία των νέγων του Κάδελν.

— Δέν είναι δυνατό! Πρέπει να δεχθίτε, δεσποινίς Ματθίλδη. Είμαι πρόθυμος να σας δώσω διπλή άδεια ύστερα από τίς μακρο- χρόνιες έξαιρετικές υπηρεσίες σας.

— Αν ήταν για τη Ματαάβια ή τό Σαλεμπές... Άλλά στη Νέα Ύόρκη... Τέλος, θά σ'αφθά.

Όταν ύστερα από λίγη ώρα βρέθηκε στο γραφείο του ό κ. Μύλλερ, είπε στον κ. Ντουκρέτ:

— Άς ελπίσουμε ότι θά δεχθί, Δέν μπορεί πιά να άποδώσει ό,τι πρέπει, ούτε στη γραφομηχανή ούτε ως διευθύντρια της υπηρεσίας. Άν κατά τύχην έβρισκε καμμιά δουλειά εκεί κάτω...

Δυό μέρες όλόκληρες ή Ματθίλδη δοκίμασε τό μαρτύριο της άβεβαιότητας.

Παραφορτωμένη με φιλολογικά άποφθέγματα, θυμόταν ότι, κατά τόν Μπαντελαίρ, τό ταξίδι που δέν άπογοητεύει είναι, τό προς μακρινούς, άγνωστους τόπους, εκείνο που προσφέρει κάτι

καινούργιο

Άλλοίμονο! ή άσσο των σταυρολέξων, ήταν βεβαία πως ή- ξερε την Νέα Ύόρκη και ότι δέν θά έβρισκε τίποτα τό νέο εκεί. Άλλά ό Μπαντελαίρ πρόσθετε: «Άληθινοί φίλοι των ταξιδιών είναι εκείνοι που φεύγουν, μόνον για να φύγουν». Όποτε δέν είχε ανάγκη καμμιás ιδιαίτερης δικαιολογίας, για να δεχθί τό βραβείο των «Ημερησίων Νέων».

Ό Θεόφιλος Γκωτιέ βεβαιώνει ότι ένας τόπος, μ' άσ παρουν- σιζέει δυό διαδοχικές φαινομενικότητες, εκείνη, όπως την έ- πλασε ή φαντασία μας πρό του ταξιδιού και ύστερα εκείνη που είναι ή ίδια ή πραγματικότητα και που μένει μέσα μας υπό μορ- φήν άναμνήσεων. Θά έβρισκε τάχα εκεί κάτω αυτή την δεύτερη φαινομενικότητα;

Επί τέλους, ξαφνικά, όπως κάνουν οι άτολμοι, πήρε ένα από- γευμα άδεια και χάρις στο «Ημερησία Νέα», των οποίων ένας συντάκτης την συνόδευσε, όλα έτοιμάστηκαν μέσα σε λίγες ώ- ρες: διαβάτήριο, θέσθσεις του άμερικανικού προξενείου, καμ- πένα κ.λ.π.

Στό σταθμό Σαιν - Λαζάρ βρήκε τόν συμμό του ειδικού τραί- νου, όμοιο με τα άλλα των έξεπες αλλά τό πλήθος των φίλων σ' αυτό έδώ ήταν πιό μεγάλο και οι χαιρετισμοί ακούγονταν σε πολλές γλώσσες.

Τό καστούμι της του ταξιδιού καινούργιο, δώρον κι' αυτό των «Ημερησίων Νέων» της έκανε μιιά εύχρηστη σιλουέτα. Την προηγούμενη μέρα ένας κομιστής της ρ' ντε λα Παί, της είχε κάμει δωρεάν ένα περμανάντ ά' λα άσσο των σταυρολέξων.

Ω! εκεί κάτω αυτές ό όμιλος των κυρίων με τίς ξανέτρες, που τούς πολιορκούν λάμπει από μαγνήσιο.

— Είναι ό ύπουργός του έξαγωγικού έμπορίου, που πηγαίνει στην Άμερική, δεσποινίς... την έπληροφόρησε ό άχθοφόρος.

Κατά παράκληση του εκπροσώπου των «Ημερησίων Νέων», έπρεπε να σταθί να την φωτογραφίσουν.

Έστειραν κατ' έπάνω της τίς μηχανές τους. Την περιεργά- ζονταν με τα βλέμματα. Τί δυσάρεστο συναίσθημα.

Είχε όμως και χειρότερα.

Ακριβώς, όπως ό κύριος ύπουργός, βρέθηκε κι' αυτή μπρός σε ένα μικρόφωνο και την παρεκάλεσαν «να πη' κάτω».

— Όχι... Όχι. Δέν μπορώ, έπέφνε άπισθοχωρώντας.

Τότε ένας μελαχρινός κύριος, με παλτό ταξιδιού, της έδωσε με τρόπο, ένα χαρτί που ήταν γραμμένο με μολύβι βιαστικά αυτές οι λέξεις:

«Είμαι ένθουσιασμένη που κάνω αυτό τό ωραίο ταξίδι. Εύ- χαριστώ τα «Ημερησία Νέα».

Τά άπήγγειλε αυτά τρέμοντας.

Τέλος τό τραίνο ξεκίνησε περνώντας μπρός από μιιά σειρά μαντιλιών που άπαχαιροτούσαν.

Η «Χάδρη». Τό πελώριο ύπερκορμάνειο...

Η έξεδοξ από τό λιμάνι και ή προοδευτική άπομάκρυνσις από τίς Γαλλικές άκτές, έφεραν στη μνήμη της Ματθίλδης, τίς περιφημες φράσεις που είχε διαβάσει σε κάποιο αισθηματικό διβλίο. «Ταξίδευε, γνώρισε τό καύο ζήτημα κάτω από την τέν- τα, τη μελαγχολία των έπιβατηγών άτμοπλοίων, την πίκρα ενός αισθηματος που διακόπτεται...».

Ο μελαχρινός κύριος με τό μακρύ παλτό

ΚΑΤΑ τό πρόγευμα ό κ. ύπουργός, που περισταχίζεταν από την άκολουθία του, έκανε μεγάλο θόρυβο. Κοντάχεντρος, μελαχρινός, με μαλλιά άσκατά μαυρού, με μουστάκι άνα- στικωμένο, με λίγα γένεια, άπογραμμίζοντας τα λόγια του με χειρονομίες, εκπροσωπούσε τόν τύπο του Γάλλου, που παριστά- νουν στην Άμερική και στην Άγγλία με γελοιογραφίες.

Τό βαπόρι άρχισε να γλιστράει λίγο. Ό κ. ύπουργός έχασε τη φλυαρία του. Οι συνεργάτες του ωχρίσαν. Η άσσο των σταυρολέξων δέν ένοιωσε κανένα δυσάρεστο συναίσθημα.

— Μπαρό, δεσποινίς, άντέχετε καλά στη θάλασσα.

Η δεσποινίς Ματθίλδη έστειψε και είδε, να κάθεται δίπλα της ό μελαχρινός κύριος με τό μακρύ παλτό, που της είχε δώ- σει τό σημείωμα με τίς λέξεις μπρός στο μικρόφωνο. Τόν εύ- χαρίστηκε, άχι χωρίς διαταγμό, γιατί, όπως είχε διαβάσει σε πολλά ρομάντσα ταξιδιού, ή ήρωίς δέχεται μ' αυτόν τόν τρόπο την έπίθεσι του άπατεώρος, που θά της καταστρέψει την ζωή.

— Είναι ή πρώτη φορά που πηγαίνετε στη Νέα Ύόρκη, δεσποι- νίς; Σας περιμένουν ύπέροχες εκπλήξεις...

— Την γνωρίζω στην έντέλεια, κύριε. Έχω διαβάσει όλες τίς σχετικές περιγραφές που έχουν κάμει οι περιφημότεροι από τούς συγγραφείς μας.

— Μή βασίζεσθε σ' αυτές τόσο πολύ... Η Νέα Ύόρκη είναι ένα πελώριο καλαϊδοσκόπιο που άλλαζει έξακολουθητικώς. Εί- ναι τό έβδομο ταξίδι του εκεί, ως διευθυντού μιιάς φίρμας χα- μικών προϊόντων, και κάθε φορά ποναντώ και νέα πράγματα σε άφθονία.

— Εκείνο που θά διέφυγε την προσοχή των καλύτερων μου συγγραφέων, δέν θά είναι έξιον λόγου.

— Χάρις στα διβλία, φθάνει κανείς στη Νέα Ύόρκη με προ-

καταλήξεις. Τό μεγάλο πλεονέκτημα του Χριστοφόρου Κολόμ- βου ήταν ότι δέν είχε διαβάσει τίποτα για την Άμερική.

— Σας βεβαίω, κύριε, ότι βλέπω απ' έδώ στην έντέλεια και ότι μισό προκαταβολικώς την καταθλιπτική σιληρότητα της Νέας Ύόρκης, τη διασύνη του πλήθους και τη σιληρότητα των ανθρώπων της, των έπιχειρήσεων.

— Αυτό που είναι αλήθεια, δεσποινίς, είναι ότι εκείνοι οι ψηλοί πύργοι που όνομάζονται σ'όρανοξύστες, είναι πραγματι- κά, τό πιό εκπληκτικό πράγμα, που έκαμε ή ένθροπότης, ύστερα από την εποχή της Άσσυρίας, των Άθηνών και της Βενετίας. Τό κολοσσιαίο πλήθος της Νέας Ύόρκης δέν είναι περισσότερο βιαστικό από ό,τι είναι τό πλήθος του Παρισιού και του Λον- δίνου. Όσο για τούς Άμερικανούς ανθρώπους των έπιχειρή- σεων, ό άλτρουισμός, αντίθετα από ό,τι πιστεύετε, είναι μιιά από τίς ιδιότητές τους. Η Νέα Ύόρκη είναι μιιά πολιτεία που σας διαθέτει φιλικά.

Μιλούσε με μιιά έλαφρά έπαρχίτικη προφορά. Άν και ήταν τελείως ένθρομένος, τό πρόσωπό του είχε την χαρακτηριστική όψη του Γάλλου.

Και αή-τό έρέθιζε την δεσποινίδα Ματθίλδη, ότι, ένας άνθρω- πος που ήταν σωστός Γάλλος, μιλούσε με έναν τέτοιο ένθουσια- σμό για τίς Ήνωμένες Πολιτείες. Κι' ύστερα γιατί άρχισε αυτή την κουβέντα;

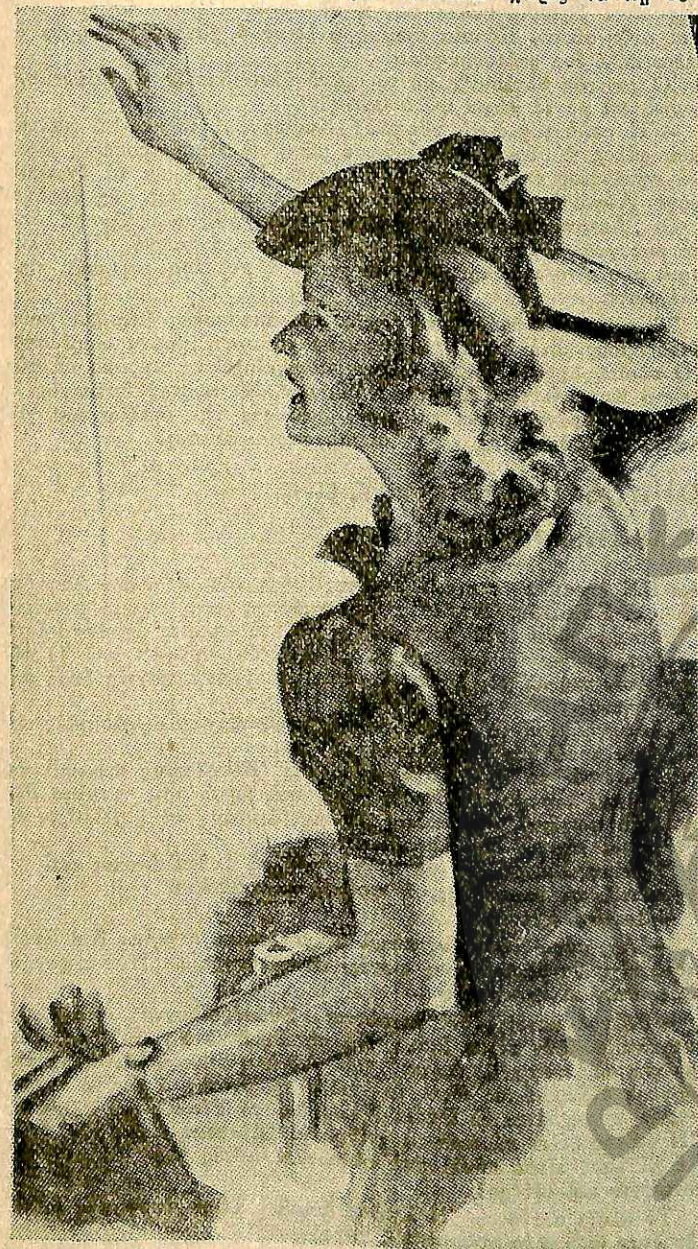
Σηκώθηκε.

— Θά σας ξαναδώμι, δεσποινίς...

Καθώς περνούσε μπρός του, μιιά άπότομη κλίσις του βαπο- ριού, την έκαμε να τρυκίσει. Θά έπαφτε αν δέν την συγκρατού- σε εκείνος με σταθερό χέρι.

Την κράτησε λίγα δευτερόλεπτα, ώπου το πλοίο ξανάβρε στα ύψα.

Ύστερα εκείνη άπομακρόνθηκε βιασικά, χωρίς να πη' ευ-



Η Ματθίλδη, εύχαρι στηνένη, χαιρετούσε τούς θυμαστάς της.

χαριστώ.

Όταν τό γκόγκ χτύπησε για τό δείπνο, φόρεσε μιιά από τίς νέες της ρόμπες, έθεψε έλαφρά τα μάγουλά της, τα χείλη της, καίτέρας με μαύρο τίς βλεφαρίδες της. Ήξερε ή Ματθίλδη από τα διβλία, πως στα πλοία άντίκονται.

Ματώνοντας στη σάλλα, ένοιωσε μιιά συγκίνηση. Άντίκρουσε ξαφνικά μιιά όμορφη νέα γυναίκα νάρχεται κατ' έπάνω της. Ή- ταν αυτή ή ίδια μέσα σε έναν καθρέφτη του τοίχου. Χαμογέλασε ντροπαλά.

Ό μαίτρ - ντ' ότέλ, της υπέδειξε ένα τραπέζι κοντά στο τρα- πέζι του ύπουργού.

Σμόκιν, τουαλέτες, άσημικά, λιβρέες, χρυσά κουμπιά, γυαλι- στερά.

Η όρχήστρα άρχισε να συνοδεύη με άπαλές μελωδίες, τό μουρ- μούρισμα των συνομιλιών.

Η Ματθίλδη, σαστισμένη, έστρεψε έδώ κι' εκεί δειλά τα μά-τια της. Αυτό τό έπιβατηγό, άσφαλώς, δέν ήταν μελαγχολικό, θά έπρεπε να άόχισι να δυσπιστή στον Φλωμπέρ;

Ύστερα από τό φαγητό κάθισε σε μιιά γωνία του μπάρ. Ό ύπουργός, ξαπλωμένος σε μιιά πολυθρόνα, φαρδύς - πλατύς, φλυα- ρούσε, κρατώντας μιιά βαρεία καστανή πίπα.

Στη συνθησιμένη του άκολουθία, είχαν προστεθή δυό δημο- σιογράφοι. Άμερικανοί με ματογυάλια και μιιά ωραία πωλήτρια της ρ' ντε λα Παί μακιγιαρισμένη, σάν να έπρόκειτο να άνεβή στη σκηνή. Πήγαινε στην Νέα Ύόρκη να έκθέσει μιιά συλλογή από ρόμπες.

Ένας γκρούμι, διέσχισε αυτή την συντροφιά και παρουσίασε στην έξοχότητά του ένα ραδιογράφημα. Ένα νόμισμα δύο φράν- κων χύστηκε στο δίσκο.

— Εύχαριστώ, κύριε ύπουργέ...

— Α... όχι, μικρό μου, δέν είμαι πιά ύπουργός, άπλώς δου- λευτής... Κυρίες και κύριοι, αυτό τό τηλεγράφημα, μου άναγ- γέλλει, ότι ή κυβέρνησις κατεψηφίσθη και υπέβαλε την πα- ραίτησί της...

Στην άρχή ή άκολουθία, ιδιαίτεροι, δημοσιογράφοι, ή πω- λήτρια, δέν ήθελαν να τό πιστέψουν. Κατόπιν διαμαρτυρήθηκαν με φωνές και χειρονομίες.

Είναι σωστό; Άνθρωποι άξίας να βρίσκονται πάντοτε στη διάθεσι μιιάς σκευωρίας τοι' διαδρόμου, ενός τυχαίου γεγονό- τος, ενός καπρίτσιου της τύχης; Πού θά όδηγήσει τη Γαλλία μιιά τέτοια άσάθεια;

— Μπορείτε να θαυμάσετε, δεσποινίς, την άπλότητα ώρισμέ- νων ιστορικών γεγονότων, όταν τα παρατηρή κανείς από λίγο μακριά.

Η Ματθίλδη έστειψε... Πάλι αυτός ό μελαχρινός κύριος του μικροφώνου. Τό σμόκιν των έκανε λίγο χοντρόν. Δέν έμοιαζε καθόλου με ξιγκολό. Σταθερές, φαρδείες πλάτες. Δυό χέρια πλατιά. Άλλά μια λάμπη εύθυμίας, χόρευε άδιάκοπα μέσ' στα καστανά μάτια του.

Προσπάθησε να βρη μιιά άπάντησι και δέν βρήκε παρά μόνο:

— Περίεργο' τό βαπόρι δέν κοινιέται πιά.

— Σταμάτησε στη σκάλα του Σούθαμπτον, μέσα σε ήσυχα νε- ρά. Άλλά έπιτρέψτε μου να παρουσιασθώ... Όνομάζομαι Άν- δρέας Πελερέν και...

Εκείνη την στιγμή ένας από τούς γραμματείς του τέως ύ-πουργού πλησίασε τη Ματθίλδη.

— Δεσποινίς, ό κύριος ύπουργός θά ήταν εύτυχής να σας συγ- χαρή. Τα σταυρολέξα τόν ενδιαφέρουν...

— Ο κύριος τέως ύπουργός

ΣΤΡΑΦΗΚΕ άπελπισμένα προς τόν κ. Πελερέν. Τό πρόσωπό του έμεινεν ήρεμο, είχε γίνει με μιιά σοβαρά, δέν της πρόσφερε καμμιά συμβουλή.

Όμοια με μαθήτρια που την δνάζουν στον πίνακα να πη' τίς μάθημά της, άκλούθησε τόν γραμματέα.

Ό κύριος τέως ύπουργός την έκύτταξε όταν έπλησίασε. Της φίλησε τό χέρι.

— Δεσποινίς, τό παιγνίδι των σταυρολέξων είναι μεγάλου έν- διαφέροντος. Θά είσθε εκεί κάτω μιιά λαμπρή εκπρόσωπος της Γαλλικής έφευρετικότητας. Σας εύχομαι καλή τύχη... Θά πάρετε ένα ποτήρι σαμπάνια;

— Σας εύχαριστώ... Κύριε... αλλά...

— Καθίστε έδώ κοντά μου... Δεσποινίς, πίνω για τό σιγαφύι της δόξης που σείς ή ίδια βάλατε στα ώραία σας μαλλιά και πο...

Τό ύπερκορμάνειο είχε αφήσει τόν όρμο του Σούθαμπτον. Προ- χωρώντας ένάντια στον καιρό, άρχισε να σκαμπανεβάζη.

Ό κύριος ύπουργός, έφραξε τό στόμα του με τό μαντήλι του και με μεγάλα θήματα διευθύνθηκε βιαστικά προς την πόρτα ά- κολουθούμενος από τούς γραμματείς του. Οι δυό Άμερικανοί δημοσιογράφοι γελοούσαν. Η πωλήτρια τούς έκύτταζε άσπρηά.

«Η Ματθίλδη έφυγε χωρίς μιλά. Θάλεγε κανείς πώς την έ-
πιασε ή θάλασσα.

Πήγε στην καμπίνα της, μιá καμπίνα επάνω στη γέφυρα που
τρανταζόταν υπόκοφα.

Μόλις ξαπλώθηκε στην κουκέτα της, έσβυσε τó φώς, για
να μπορεί να ξαναβεί με την φαντασία της μέσ' στο βελούδο
του σκοταλιού, όσα έζησε την πρώτη εκείνη ήμερα:

«Ο σταθμός Σαιν Λαζάρ. Αυτός ό κύριος Πελερέν που έρχε-
ται και της προσφέρει βοήθεια μπρός στο μικρόφωνο. Τό κου-
νημα του βαποριού, που παρ' όλιγο να την ρίξει κάτω. Ο κ.
Πελερέν που την συνεκράτησε. Οι διαβεβαιώσεις του κ. Πελε-
ρέν σχετικά με την Νέα 'Υόρκη. Αυτός ό άνοστος ύπουργός. 'Η
γέφυρα περιπάτου τόσο ξερημη...

Στά διθλία δεν είχε διαβάσει τίποτε τó παρόμοιο.

★

Ξαφνικά χτύπησε τó κουδούνι του τηλεφώνου. «Άπλωσε τó
χέρι της. 'Ηταν κανένα άτύχημα;... Κάποιος κίνδυνος, όπως
στά ρομάντσα;

— Έμπρός!

— Ελπίζω ότι δεν σάς ξυπνώ, δεσποινίς.

— 'Ηταν ό κ. Πελερέν. 'Η Ματθίλδη έγειρε επάνω στο αντί της.

— Ω! καθόλου!

— Πολλές φορές τó πρώτο βράδυ στο βαπόρι, δεν μπορεί να
κοιμηθί κανείς και πλήττει. Φαντάζομαι ότι κάτι παρόμοιο θά
σας συμβαίη και γι' αυτό πήρα τó θάρρος να...

— Είναι, πραγματικά, πολύ εύγενικό εκ μέρους σας... Είμαστε
στον 'Ατλαντικό;

— Προσπαθώ να δώση στη φωνή της τόνο αδιάφορο.

— Σχεδόν. Στο ύψος της 'Ιρλανδίας. Μπρός μας έκτείνεται ή
θάλασσα ξερμος. Πίσω ή πελώρια Εύρωπαϊκή και 'Ασιατική
ήπειρος με τó πλήθος τών παραδόσεων που εκπροσωπεί.

— Πέστε μου σάς παρακαλώ, κύριε, στο τραπέζι της καμπί-
νας μου βόηθα ένα ρόζ φύλλο χαρτί, με τις ακόλουθες ερωτή-
σεις: «Ποιός πλήρωσε τó ταξίδι σας; Φυλακισθήκατε ποτέ; Σας
βοήθησε κανένα αγαθοεργό ίδρυμα; Έξωριστήκατε ποτέ; Είσαθε
δύσμορφος ή ανάπηρος;» Πρέπει να απαντήσω σ' αυτές;

— Βέβαια, δεσποινίς. 'Η ύπηρεσία μεταναστεύσεως είναι πο-
λύ αυστηρή. 'Α! αισθάνεσθε αυτή τη νέα ταλάντευσι του πλοί-
ου; Είναι ό ρυθμός της μεγάλης φουσκοθαλασσιάς... Μπαίνουμε
στον 'Ατλαντικό.

Μιλούσαν ακόμα, όταν τó λικναγές φάνηκε στα φινιστρίνια.

Την επομένη τó πρωί, τó υπερωκεάνειο μπήκε σέ μιá ζώνη
δυίχλης υποκίτρινης, που μύριζε άσχημα. Κάθε μισό λεπτό ή
σειρήνα μούγκριζε. 'Η Ματθίλδη άνακαλούσε στη μνήμη της,
τραγωδίες: «Ο «Τιτανικός», ή Μπουρκόν». Κτύπαζε τó σω-
σίβιο που δεν ήξερε να τó φορέση, τά θέλη κατά μήκος του δια-



«Η Ματθίλδη δεχόταν ταχυικά ώρες άνθοδέσμες.

δρομου που έδειχναν τó δρόμο πρós τις θάρκες.

Τό μεσημέρι ένας κομαρώτος της έφερε ένα σημείωμα. «Ο κ.
ύπουργός, όπως εξακολουθούσαν να τόν άποκαλούν, την προσκα-
λούσε να δεχθί να προσγεματίση στο τραπέζι του. Πώς να άφ-
νηθί; Πήγε να ρωτήση τόν κ. Πελερέν. 'Εκείνος χωρίς να δια-
κόψη την παρτίδα του πίνγκ-πόνγκ που έπαιζε, έδωσε τη συμ-
βουλή του:

— Γράψτε αυτό: «'Αδύνατον, οι πολιτικές μου ιδέες είναι
αντίθετες».

«Η Ματθίλδη δεν είχε καμιά άπολύτως άτομική πολιτική ι-
δέα. Δεν διάτασε όμως καθόλου να ακολουθήση τη συμβουλή
του κ. Πελερέν.

«Ο κ. τέως ύπουργός έδειξε την άπάντησι αυτή στους γύ-
ρω του.

— Να ως που φθάνει ή αντίδρασις! εφώναζε.

★

Τό απόγευμα είχε ένα φιλικό κινέζο στο πλοίο. «Ο
κ. Πελερέν ώδήγησε εκεί τη Ματθίλδη. Ποτέ κανένας, δεν είχε
φροντίση τόσο πολύ γι' αυτήν.

Μιλούσαν για τó Παρίσι. 'Εκείνη τού εξέθεσε, σχετικά με την
οργάνωσι του οίκου Μύλλερ, που αυτή προσωπικώς την είχε
τελειοποιήσει. «Ο κ. Πελερέν άκουγε με προσοχή.

— Όπως σάς έλεγα, είμαι διευθυντής και ιδιοκτήτης ενός
οίκου χημικών προϊόντων στο Παρίσι. Δεν είναι εύκολο να πε-
τύχη κανείς από μιá γραμματέα συστηματική εργασία... Ζηλεύω
τόν όίκο Μύλλερ.

Κατά τó γεύμα, ή Ματθίλδη δοκίμασε τά άγγλικά της στη δι-
πλή της, μιá γρηά κυρία 'Αμερικανίδα, ή όποία παρεκάλεσε
τόν σερίτιόρο να της εξηγήση τί έλεγε ή Γαλλίδα κυρία.

Κατόπιν στο μπά, βρισκόταν στην ίδια γωνία, όπως χθές, ό
κ. βουλευτής, πρώην ύπουργός, οι γραμματείς του, οι δύο 'Α-
μερικανοί δημοσιογράφοι και ή πωλήτρια της ρν ντε λά Παί
και συζητούσαν. Κάποια στιγμή ό ίδιος ό χθεσινός γκρομ έ-
φερε πάλι ένα ραδιογράφημα.

«Ο χοντρός βουλευτής με τó μικρό γένι, άνοιξε τó διπλωμένο
χαρτί και με τά χέρια ψηλά φώναζε:

— 'Η ρεβάν, για τó χθεσινό! Κυρίες και κύριοι, ό παλός
μου φίλος Φλουρικέτ κατώρρωσε μέσα σέ είκοσιτέσσερις ώρες
να σχηματίση κυβέρνηση τού κέντρου. Μου έδωσε τά δημόσια
έργα. Άύριο ή νέα κυβέρνηση θά παρουσιασθί πρδ της βουλής.

Οι 'Αμερικανοί δημοσιογράφοι έλευθερώθηκαν γρήγορα από
τά ματογυάλια τους και άγκάλιασαν τόν κ. ύπουργό. 'Η πωλή-
τρια που είχε πιή, τριφογύρισε χορευτά στο ένα της πόδι τρι-
κλίζοντας.

Τό τελευταίο βράδυ στο πλοίο. Οι άποσκευές έφραξαν τούς
διαδρόμους. Στο δείπνο κάθισαν με τά συνηθισμένα φορέματα.
«Ο πλοίαρχος στο τραπέζι, ήταν άπασχολημένος κυρίως με τόν
κύριο ύπουργό τών Δημοσίων Έργων. 'Ο κύριος ύπουργός έ-
τρωγε άδηφάγα, έπινε και όταν διέκοπτε την όμιλία του για
να πιή, επέβαλλε με νύημα σιωπή στους άλλους.

Οι προτιμήσεις της μίς Ματθίλδης Γκαβάλ

ΤΗΝ επομένη τó πρωί, τó σταμάτημα τών μηχανών ξύπνησε
την Ματθίλδη. Επάνω σέ μιá περσίνη άκτιή σημεία φωτεινά
διαπερνούσαν μιá όμιχλώδη αήνη. Καμινάδες εργοστασίων,
δένδρα, βράχοι, διαγράφονταν. Άνοιξε ένα φινιστρίνι. 'Ο αέ-
ρας ήταν παραδόξως ξερός, δυνατός, θά νόμιζε κανείς ένας αέ-
ρας βουνού.

Πολύ γρήγορα τó υπερωκεάνειο ξαναεκίνησε άργά πρós την
πελώρια προβλήτα τού Χούντσον.

Άριστερά, τó πελώριο άγαλμα της 'Ελευθερίας ήφωνε τόν
συμβολικό του πυρσό. Μετά, μέσα στο πρωί που γινόταν όλο
και πιο φωτεινό, πρόβαλλαν, χρωματίζονταν και ξεχώριζαν οι
γυγάντιοι πύργοι τού Μανχάτταν.

«Η Ματθίλδη έβλεπε με συγκίνησι, να ξεδιπλώνεται και να
χρωματίζεται μπρός της, ή φοβερή μητρόπολις.

— Λοιπόν, δεσποινίς;

— Άχ, κύριε Πελερέν, αυτοί οι τεράστιοι πύργοι. Και όμως
τούς είχα θαυμάσει τόσες φορές, σέ φωτογραφίες, σέ περιγρα-
φές, στον κινηματογράφο...

— Θάλεγε κανείς, ότι κινούνται. Συναθροίζονται, χωρίζουν
περπατούν. Δεν είναι έτσι; Να τó Συνδικάτο τών Τραπεζών
με την σάν πυραμίδα κορυφή του. Αυτή ή μυτερή αίχμη με την
άργυρή άντανάλασι είναι τó Κράϊσλερ. Αυτός ό βαρύς τετρά-
γωνος γίγας είναι τó Ουάιτ Χάλλ. Να τó Ρέκτορ, τó Σίγγερ...
'Η νεότης θέλει πάντοτε να χιτρί. 'Η 'Αμερική είναι νέα. 'Αλ-
λά τί λος είναι αυτός που οικοδομεί αυτές τις 'Αλπεις από
τσιμέντο και σίδεροι!

Τό πλοίο πλεύρισε. 'Η έξοδος άνοιξε. «Ο κ. ύπουργός διέτα-
ξε έναν από τούς γραμματείς του:

— Μεταφράξτε κατά λέξιν και γρήγορα ό,τι θά μου λένε.

Με άγριες φωνές, ένα πλήθος από νέους, σάν να κυνηγούς

μπάλλα φουτ μπόλ, άναρριχθήκε στη σκάλα.

Κάθε ένας έφερε μαζί τρυ μιá φορτηγή γραφομηχανή, και προ-
σπαθούσε να ξεπεράση τόν συνάδελφό του.

«Άλλοι τούς άκολουθούσαν βαρυφορτωμένοι με κινηματογρα-
φικά και ραδιοφωνικά μηχανήματα.

«Ο κ. ύπουργός έκαμε μερικά βήματα πρós αυτούς με τά χέρια
στη μέση και με επίσημο μειδίαμα. Στριμώχθηκε, σπρώχθηκε.

— Μίς Γκαβάλ... Ποιά είναι ή μίς Γκαβάλ, ή άσος τών σταυ-
ρολέξων; ρωτούσαν οι ρεπόρτερ.

Κόκκαλο ό κ. ύπουργός. Όστε οι δημοσιογράφοι δεν ήρθαν
γι' αυτόν;

— Δεσποινίς, ψιθύρισε ό κ. Πελερέν, αυτοί οι δημοσιογράφοι
δεν θά παραιτηθούν. Θά κάνουν καλύτερα να τούς πητε λίγα
λόγια.

Κατατρομαγμένη εκείνη, ζητούσε μιá διέξοδο, αλλά τó γκρομ
τών φωναλάδων, πληροφορημένο από έναν άστυνόμο, ρίχτηκε
με θόρυβο κατ' επάνω της. Καθ' ένας απ' αυτούς, προσπαθούσε
να καταπνίξη τη φωνή τών άλλων για να πάρη τις πρώτες, δη-
λώσεις της άσσου.

Μιλώντας όλοι μαζί, της έκαναν γρήγορες ερωτήσεις σάν μπα-
ράζ από πολυβόλα.

— Οι Γαλλίδες προτιμούν τόν Κλάρι Γκέμπλ ή τόν Τάϊρον
Πάουερ;

— 'Η άσος τών σταυρολέξων είναι φεμινίστρια;

— Με τί σάλ-σα προτιμάει τούς βατράχους και τά σαλιγκάρια;

— Δεν ήταν νοσοκόμος στην 'Ισπανία;

— Συνήνησε τó ξεύγος Ουίνδσορ;

— Τί ιδέαν έχει για την Παναγία τών Παρισίων;

— Τί σχέσις νομίζει ότι υπάρχει μεταξύ σταυρολέξων και τού
πολιτισμού τού είκοστου αιώνας;

«Ο ύπουργός και ή άκολουθία του παρατηρούσαν με περι-
φρόνησι αυτό τó θέαμα.

«Εκείνη την στιγμή ή σειρήνα τού βαποριού ούρλιαζε τόσο
δυνατά, που όλα τά κεφάλια έστριψαν.

«Η Ματθίλδη έπωφελίσθη της εύκαιρίας για να φύγη και να
φθάση με λίγα βήματα την πόρτα, που ώδηγούσε στο μπά.

«Ανάμεσα στους άχθοφόρους που ήσαν ήδη φορτωμένοι με
βαλίτσες, βρήκε την καμπίνα της και ύστερα μιá μικρή σκάλα
για τήν αποβίβασι, που μόλις είχαν τοποθετήσει.

«Απ' εκεί είδε μέσα στο πελώριο ύπόστεγο τών άποσκευών
τόν κ. Πελερέν. Κρατούσε τó καπέλλο του στο χέρι και μιλού-
σε με δυό άλλους κυρίους με γούνες. Γιατί είχε εξαφανισθί
χωρίς να της πη αντίο;

— «'Η πίκρα τών συμπαθειών που διακόπτεται», μουμούρισε.
«Έξω από τó ύπόστεγο ερχόταν ό θόρυβος ενός πλήθους που
φώναζε, άνυπομονούσε και ποδοκροτούσε.

«Επάνω στο υπερωκεάνειο, οι ρεπόρτερ που είχαν προσπα-
θήσει μάταια να ξαναβούν την άσσο τών σταυρολέξων, άρχισαν
να δακτυλογραφούν τά άρθρα τους καθισμένοι στα σκαλοπάτια
τού μπά.

Δυό διαφορετικές ύποδοχές

Ο ΤΑΝ τοποθετήθηκε ή δεύτερη σκάλα έξόδου, ό κ. ύπουρ-
γός τών Δημοσίων Έργων, προχώρησε πρώτος, σοβαρός,
γαντοφορεμένος, με ένα πανοφόρι επάνω από τó φράκο
του. Ένας νέος με ζακέττα και ψηλό καπέλλο ήθελε να τόν πρού-
παντήση.

— Τρίτος γραμματέας της πρεσβείας... Κύριε πληρεξούσιε, εί-
μαι εύτυχης που σάς εύχομαι τó καλώς ήρθατε έν δνόματι...

— Δεν μπορούσε να ένοχηλθί ό κ. πρεσβευτής για έναν ύπουρ-
γό της Γαλλικής Δημοκρατίας;

— Έχετε την καλωσύνη να κυτάξετε αυτή την έφημερίδα;
Είναι ή τελευταία έκδοσις τών «Τάιμς της Νέας 'Υόρκης». Θά
δείτε ότι τó ύπουργείο Φλουρικέτ κατεψηφίσθη από την πρώτη
έπερώτησι που τού έγινε. 'Ο πρόεδρος τών ανεξαρτήτων τού
κέντρου, έκαμε έναν συνδυασμό, στόν όποιον τó όνομά σας δεν
συμπεριλαμβάνεται. Όπωςδήποτε, κύριε βουλευτά, παραμένετε
άπεσταλμένος της Γαλλίας για τó εξαγωγικών εμπόριον. 'Η πρε-
σβεία θά κάμη ό,τι μπορεί για να διευκολύνι τó έργον σας.

★

«'Η δεσποινίς Ματθίλδη άκολουθώντας τόν μαύρο άχθοφόρο
που είχε φορτωθί τά πράγματά της, κατέβηκε από μιá σκάλα
τού Ντόκ στο δρόμο. Έκεί βρέθηκε μπρός σ' ένα πλήθος που
φώναζε και κινούσε τεράστιες άνθοδέσμες και που μόλις κα-
τώρριθαν να τó συγκαταούν δέκα πόλισμαν.

«'Ησαν οι άπεσταλμένοι τών δεκατεσσάρων διαμερισμάτων τών
σταυρολέξων. Τρεις ώρες περίμεναν όρθιοι μέσα στόν δυνα-
τόν αέρα για να άποδώσουν τιμές στην Γαλλίδα άσσο.

Μόλις την είδαν, την άνεγγνώρισαν από τις φωτογραφίες τών
έφημερίδων και όλοι μαζί άρχισαν να φωνάζουν και να χειρο-
νομούν πιδ δυνατά. «Υστερα άκίνητοι έψαλαν την «Μασσαλιώ-
ειδα».

«Ανάμεσα στην έκατοντάδα αυτή τών άνακατεμένων προσώ-
πων που τραγουδούσαν, ό καθένας με μιá προσφορά τού γούστου
του, ή Ματθίλδη ένοιωσε να πλημμυρίζουν τά μάτια της δά-



Τό θέαμα της Νέας 'Υόρκης έφερεν ήλιγγο στη Ματθίλδη.

μυρα.

Μετά την τελευταία στροφή, ό ένθουσιασμός τού πλήθους έ-
φθασε στο κατεκόρυφο. Μάταια έτρεξαν να προστατεύσουν τη
Ματθίλδη οι πόλισμαν. Την κατακάτησαν, την παλάκωσαν με
χειραφίες, με άγκυλιάσματα, με τά άνθη και τά πιδ περιέργα
δώρα που τις πρόσφεραν με τη βία.

«Ο άνταποκριτής τών «'Ημερησίων Νέων» στη Νέα 'Υόρκη
και ένας αξιωματικός τού υπερωκεανείου, επενέβησαν τέλος
και κατώρριξαν να την φέρουν σ' ένα αυτόκινητο που έφρυγε
βιαστικά. Πίσω άκολουθούσαν τρία ταξι με τά άνθη και τά
δώρα.

Στην άλλη πλευρά τού 'Ατλαντικού, στο Παρίσι, οι κ.κ. Μύλ-
λερ και Ντουκρέτ, διάβαζαν στα «'Ημερήσια Νέα» την περιγρα-
φή αυτής της θεαμής ύποδοχής.

— Υστερα από τόσες τιμές δεν θά θελήση πιδ να είναι μιá τα-
πεινή διευθύντρια δακτυλογράφων στην έπιχείρησί μας.

— 'Η καστανή νέα που την αντικαθιστά, τά καταφέρνι καλύ-
τερα, πρόσθεσε ό κ. Ντουκρέτ, ό όποιος έδαψε τó μουστάκι του
και παρίστανε τόν νέο.

Μόνη στο δωμάτιό της τού ξενοδοχείου «Πενσυλβάνια», στο
είκοστο πάτωμα, ή Ματθίλδη έπεσε παραξέλισμένη σ' ένα κά-
θισμα. Στά χαλιά νόμιζε πως άισθανόταν ακόμα τó τρεμούλιασμα
από τις μηχανές τού βαποριού.

«Άνοιξε τó παράθυρο και όπισθοχώρησε τρομαγμένη από τόν
ήλιγγο. Μπρός της τó σύνολο τών άλλων ψηλών πύργων λίγο
χαμηλότερων, ήξεανε την έντύποσι τού ύψους. Στο βάθος της
αβύσσου μιá κηλίδα μαύρη, που μόλις κινιόταν: ήταν ό κό-
σμος!

Τίποτα απ' αυτό τó θέαμα, απ' αυτές τις λεπτομέρειες, δεν
βρίσκονταν στις εικόνες που είχε σχηματίσει στο κεφάλι της
ή άσσο.

Κατά τó απόγευμα, ήθε ή σύζυγος τού άνταποκριτού τών
«'Ημερησίων Νέων» να την πάρη για να της δείξη τó θέαμα
της μητροπόλεως.

«Η Ματθίλδη δέχθηκε. Ευχαρίστησε την κυρία, ώστόσο όμως
υπέλόγιζε ότι θά έκανε αυτόν τόν πρώτο περίπατο με τόν κ.
Πελερέν...

Φαντασία και πραγματικότης

ΜΙΑ άπότομη σκοτεινιά ήθε και όλοι μαζί οι γυγάντιοι
πύργοι άναψαν. Τά άναρίθμητα παρόθυρά τους έγιναν μιá
πλημμύρα από άκτινοβολίες. 'Η πέμπτη λεωφόρος μετα-
σλήθηκε σέ ένα έκθαμβωτικό καραβάνι. Μερικοί, χτυπημένοι
51

από πολύχρωμους προβολείς, έμοιαζαν με κινούμενα ρουμπίνια, σμαράγδια, σαπφείρια.

Ύστερα από όσα με τόσο βεβαιότητα πίστευε ή Μαθίλδη για την άσχημη των αμερικανικών πραγμάτων, ένοιωσε μιὰ δύνατη ντροπής.

Επεχείρησε να δειπνήσει μόνη της σ' ένα από τα έννεα έστια: τ'όρια του ξενοδοχείου, αλλά δεν ήσαν οι δρόμοι. Έκανε να καταλόγους, ούτε να συνεννοηθ' με τους σερβιτόρους.

Βγήκε έξω συγχυσμένη και άρχισε να περιπλανιέται μέσα σ' εκείνα τα βάθη των άβυσσων, που ήσαν οι δρόμοι. Έκανε να σηκώσει το κεφάλι της να ιδ'η προς τα επάνω και της πονούσε ο λαιμός. 'Ο κ. Πελερέν της είχε πη: «'Η Νέα 'Υόρκη είναι ή πόλις του ήλιγγου και του στραβολεμιάσματος».

Τραβηγμένη από τις αντίστροφες που κοκκίνιζαν στη σκοτεινιά σαν πυρκαϊά, επάνω από τους ουρανοξύστες, έφθασε στο περίφημο σταυροδρόμι όπου συναντώνται το Μπροντγουάιη, ο τεσσαρακστός δεύτερος δρόμος και ή έδδδμή λεωφόρος.

Ξαφνικά θρόηκε ανάμεσα σ' ένα οικοδομήματα, πού, μιὰ πελώρια φωτιστική έκλεμά, τὰ έκανε να φαίνονται σαν γιγαντιαίοι πολύχρωμοι καθρέφτες.

—'Ε! Λοιπόν, δεσποινίς Γκαβάλ, άκούσθηκε ξαφνικά πίσω της ή φωνή του κ. Πελερέν. Οί ιδέες σας για την Νέα 'Υόρκη έπαληθεύονται; Καλησπέρα σας! Είμαι βέβαιος ότι θα σας έδωκα έδώ. Οί νεοφερμένοι δεν μπορούν να αντισταθούν στην έλξη αυτού του δαιμονίου σταυροδρόμιου.

Σαστισμένη από την έκπληξη και έκνευρισμένη από τὰ φώτα, ή Μαθίλδη άπήντησε με συγχρητημένη φωνή:

—Καλησπέρα, κ. Πελερέν. Οί φανταστικές μου ιδέες διαψεύδονται κάθε λεπτό από την πραγματικότητα.

—Διαβάσατε τις δηλώσεις που σας άποδίδει ο βραδυνός τύπος;

—Μά δεν έκαμα καμμιὰ δήλωση, τὸ ξέρετε!

—Νά, τί κατάλαβαν οί δημοσιογράφοι. Διαβάσατε μαζί μου. «'Η Γαλλία άσος δηλώνει ότι είναι φεμινίστρια και ταυτοχρόνως θερμή θιασώτης του... νοικοκυριού. 'Η μίς Γκαβάλ σκέπτεται να έμφανισθ' στον κινηματογράφο και στο ραδιόφωνο. 'Η μίς Γκαβάλ φέρνει μαζί της λίπος για τὸ τηγάνισμα βατάχων και σαλιγγαριών. 'Η μίς άσος της Γαλλίας φέρνει μιὰ έμπιστευτική έπιστολή προς τὸν πρόεδρο Ρουζβέλτ εκ μέρους του προέδρου Δεμπρέν. Διακηρύττει ότι τὰ άσπρα μας κρασιά της Καλλιφορνίας, είναι καλύτερα από τις σαμπάνιες του Ρήνου, επίσης ότι τὰ μεγάλα καταστήματα της Νέας 'Υόρκης είναι πολὺ άνώτερα από τὰ καταστήματα της Γαλλίας και της 'Αγγλίας. Θυμάζει εξαιρετικά τὴ μάθη γάτος, γιατί έχει ζήσει πολλά χρόνια στις γαλλικές άποικίες. Τέλος, ή χαριτωμένη Γαλλίς άσος από τὸν Γκιέμπλ και τὸν Πάουερ προτιμά τὸν Σαρλό.»

Η Μαθίλδη άνοιγε κατάπληκτη τὰ μάτια της.

—Μά αυτό θα μου κάμη μεγάλο κακό. Τί θα πουν τὰ «'Ημερήσια Νέα»;

—Είστε στη Νέα 'Υόρκη, όπου κάθε θόρυβος, είναι καλός. Δεν δειπνήσατε άκόμη; Πάρτε να φάμε σ' ένα διασκεδαστικό ρεστοράν, στην κινέζικη συνοικία; Δεν είνε πολὺ άργά. 'Η Ν. 'Υόρκη δεν κοιμάται. Είκοσιτέσσαρες ώρες στο είκοσιτετάωρο τὸ μετρώ και τὰ λεωφορεία κυκλοφοροῦν. Νά... άκριβώς ένα λεωφορείο για μέν.

ΣΤΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

ΤΟ νότιο μέρος του Μανχέτταν, χωμένο μέσα σ' έναν άσχημο άέρα, που τὸν φέρνουν τὰ βαρέα σφυρίγματα τὸν βαποριών που διασχίζουν τὸ Χοϊνδσον, κινεί πάντοτε τὸ ενδιαφέρον της άστυνομίας.

—'Εδώ κυκλοφοροῦν οί περισσότεροι κακούργοι κατά τετραγωνικό μέτρο, εἶπε ο κ. Πελερέν, παρὰ σ' οποιοδήποτε μέρος του κόσμου... Νά τὸ εστιατόριο.

Η σάλλα, μακριά, υπερθερμασμένη, φωτιζόταν αδύνατα. Φανάρια με τζάμια, που επάνω τους ήσαν ζωγραφισμένα μάθρα κινέζικα γράμματα και δράκοντες, άσφηναν να χύνεται ένα μουντὸ φῶς.

Κύριοι με σμόκιν, καθισμένοι στὰ τραπέζια, καθωδηγοῦσαν τὴν όρεξί τους, σκόθοντας μπρός σ' καταλόγους φαγητῶν τυπωμένων σ' έξη γλώσσες.

Η Μαθίλδη δεν ήξερε τί να διαλέξ'η. Τέλος ζήτησε κοτόπουλο με μπάμιες.

—Πολὺ φράια! Είναι σχεδὸν ευρωπαϊκό, έκαμε ή άσος. "Ω! δέστε εκεί κάτω σ' εκείνο τὸ τραπέζι στη γωνία! 'Ο άγαπητός μας τέως ύπουργός με τὴν πολήτρια της ρὺ ντ'ε λά Παί, που φαίνεται ότι πλ'ηττει φοβερά.

Λίγα δευτερόλεπτα άργότερα μιὰ λεπτή και ψηλή 'Αμερικανίδα με μαλλιά έβγαμμένα με δ'ξυζενέ, δίσχιζε τὴν σάλλα με βήμα μεγαλοπρεπές.

Περνώντας κοντὰ από τὸν κ. Πελερέν, φάνηκε για μιὰ στιγμή σαν να τὸν άνεγνώρισε. 'Εκείνος κυττάζοντάς τὴν, χαμογέλασε. Κάθισε στὸ τραπέζι ενός κοντοῦ, χυδαίου, γεμάτου ανάδεια τύπου με σμόκιν, που άμέσως άρχισε να της μιλάει ζωηρά.

Η ζωηρότης της νεοειρξέζικης άτμοσφαιρας, τὸ παγωμένο

άσπρο κρασί και τὸ άρωμα από τὸ κοτόπουλο με τις μπάμιες, έκαναν τὴν Μαθίλδη να νοιώθ'η, μιὰ μεγάλη αίσιοδοξία.

—'Εδώ κ' εκεί, μέσα από τὸς δεινυκωμένους με χρυσόπορφυρο χρώμα τοίχους, άκούγε τὰ σφυρίγματα τὸν υπερωκεανέϊον στο Χοϊνδσον, τὸ σκαλοπάτι αὐτὸ της ύγρης έρήμου.

—'Ενας Κινέζος σερβιτόρος έβαλε τὸ λογαριασμὸ επάνω στο τραπέζι, όπου ή Μαθίλδη και ο κ. Πελερέν δεν είχαν άκόμα τελειώσει τὸ πρώτο φαγητό.

—'Υστερα, μετὰ τὸ λικέρ, εἶπε ο κ. Πελερέν.

—Ντὲν τὰ κάνω λάτος, ντὲν τ' άργήσω άν κύριος πληρώσ'η τώρα, επέμενε μιλώντας μισοαγγλικά ο κινέζος.

—Είσαι κουφός, Κινέζο; εἶπε ύστερα.

Ξαφνικά, ένας κανγας που άρχισε μεταξὺ της ψηλής, ξεθαμμένης κυρίας και του συντρόφου της, επέσυρε τὴν προσοχή όλης της σάλλας. Εκείνη με τὸ πρόσωπο ξαναμμένο από θυμὸ, τὸν έβριζε, με μιὰ στρίγγλικη φωνή. 'Εκείνος άπάντοσε με φωνή που έβγαίνε από τὸν λάρυγγα στη γλώσσα τὸν γκάγκστερ.

—Στοιχηματίζω, ότι τὰ χρηματὰ σας, βρίσκονται μέσα στο τσαντάκι σας, εἶπε ο κ. Πελερέν στη Μαθίλδη.

—Δεν τόλμησα να τὰ άφήσω στο ξενοδοχείο.

—Σωστό γαλλικό φέρεσμο. Δώσατε μου τὸ τσαντάκι.

Τὸ έβαλε στην από μέσα τσέπη του σακκακιού του. Εκείνη τὴ στιγμή ή ξανθειὰ σήκωσε μιὰ μπιρλίτσα και τὴν πέταξε στο κεφάλι του γκάγκστερ. Εκείνος άπέφυγε τὸ χτύπημα, έβγαλε ένα περιστοφο και πυροβόλησε δυὸ φορές.

Μέσα σ' εκείνο τὸ μισόφωτο, άστραφαν δυὸ μὸβ λάμψεις και άκούστηκαν δυὸ ξερεές έκπυροσκορήσεις.

Η γυναίκα έφερε τὸ χέρι στο ματωμένο της στήθος, άνοιξε τὸ στόμα της και λυγίζοντας τὰ πόδια έπεσε δίπλα, ανάμεσα στο τραπέζι και σ' μιὰ καρέκλα.

Μιὰ φασαρία μεγάλη με φωνές φρίκης άπλώθηκε. Τὰ φώτα έσβύσαν. Οί Κινέζοι σερβιτόροι ξεφώνιζαν.

Με τὸ άκουσμα τὸν πυροβολισμῶν, ο κ. Πελερέν παρέσυρε τὴ Μαθίλδη προς τὴν έξοδο, όπου τὸ πλῆθος προσπαθώντας να βγῇ, είχε γίν'η ένα σώμα.

—Όταν βγήκαν έξω ο κ. Πελερέν, εἶπε στην κατατρομαγμένη Μαθίλδη:

—Κυττάξτε τὸ πλῆθος... είναι κομινὸ με τὸ φόβο του, με τις χειρονομίες του.

—Μά αὐτὴ ή σκοτωμένη γυναίκα; Κι' εκεί πέρα, κάτω από τὸ φῶς στέκουν δυὸ άστυνομικοί. Γιατί να μ'η...

—Δεν μπορούν να μπουν άν δεν τὸς φωνάξ'η ο καταστηματάρχης... Κι' αὐτὸς δεν έχει καμμιὰ διάθεση...

Στὸ άνοιγμα της πόρτας ξεχνόνταν γυναίκες τρομοκρατημένες και καθαλλιέροι με τὰ μούτρα χαλασμένα από τὸ φόβο.

—'Απορώ, φώναξε ή Μαθίλδη, πὼς μένετε άτάραχος μπρός σ' αὐτὴ τὴν τρομερή σκηνή...

—Πάρτε τὴν τσάντα σας... Η γυναίκα που δ'ηθεν χτύπησε, είναι θαυμάσια στην ύγεια της. Τὴν άνεγνώρισα μόλις μπήκε, γιατί έχω παραστή σ' μιὰ όμοια σκηνή σ' μιὰ λέσχη στο Χαρλέμ. Κι' αὐτὴ μ' άνεγνώρισε, όπως εἶδατε. Οί λογαριασμοί τὸν φαγητῶν είχαν πληρωθ'η προκαταβολικώς, εκτός από τὸν δικό μας, γιατί είχα υποψιασθ'η. Οί δυὸ πυροβολισμοί ήσαν στὸν άέρα. Τὸ αίμα ήταν κόκκινο μελάνι. Τὸ πέσιμο καλὰ προμελετημένο.

Τὰ τρία τέταρτα τὸν πελατῶν, μόλις είχαν άγγίσει τὰ φαγητὰ τους. Τὸ πρώτο κέρδος του καταστήματος πὸν τάβαλε στο ψυγείο. Καί έπειτα, τοποθετημένοι δίπλα στην πόρτα, δεξιοτέχνες πορτοφολάδες, έκαμαν μέσα στο σκοτάδι και τὴ φασαρία μιὰ καλή έσοδεία. Τώρα θα τὰ μοιράζουν με τὸν καταστηματάρχη... 'Οι κυττάξτε εκεί άπάναντι...

Στὸ άπάναντι πεζοδρόμιο ο χονδρὸς κύριος ύπουργός με τὴ γραβάτα πεταμένη έξω, κρατοῦσε φοβισμένα τις τσέπες του.

Πλησίασε τὸς δυὸ άστυνομικούς και με έγγλέζικα τὸν σχολείον, προσπαθοῦσε μάταια να τὸς δώσ'η να καταλάβουν ότι τοῦ είχαν κλέψει τὸ πορτοφόλι. Με τὸν τρόπο που επέμενε τὸν νόμισαν για μεθυσμένον και τὸν έσπρωξαν θάναυστα.

Ο κ. Πελερέν με τὴ Μαθίλδη πλησίασαν. 'Ο κ. ύπουργός δέχθηκε ένα μικρὸ δάνειο και τὸν συνώδευσαν ως τὴν στάσι του λεωφορείου. Καταριώταν τὴν Νέα 'Υόρκη, τὸς Κινέζους σερβιτόρους και τὴν ύπουργική άστάθεια.

Καί ή περιπέτεια έξάκολουθεϊ...

ΜΙΑ ώρα άργότερα ή Μαθίλδη έμπαινε στὸ δωμάτιό της στο είκοστό πάτωμα τοῦ «Πενσυλβάνια» με πιασμένη τὴν άναπνοή, γιατί τὸ άσπασερ είχε άνέβει με μεγάλη ταχύτητα.

Κάθισε βαρειά σ' ένα κάθισμα, παραταλισμένη από τὴν πρώτη της ήμέρα στη Νέα 'Υόρκη. Μέσα στο μυαλό της στειφογυρίζαν φῶτα, δρόμοι, ουρανοξύστες, σταυροδρόμια, Κινέζοι σερβιτόροι και στὸ τέλος ο κύριος Πελερέν, τὴν ώρα που τὴν άφηνε.

Τὰ βιβλία, δεν τὴν είχαν κάμει να δνειρευθ'η τίποτα από όλα αυτά. Οί τωρινές της άναμνήσεις διέφεραν έντελώς απ' εκείνα που φανταζόταν.

Προτρεχοντας με τὴν φαντασία της τὴς έπιστροφής της, προδιέγραφε τὴ συνέχεια. Στὰ ρομάντσα ταξιδιῶν που είχε διαβάσει τόσο πολὺ, είτε ήσαν ρομάντσα περιπετειῶν, είτε ψυχολογικά, πάντοτε ή ήρωίς είχε ένα έπεισόδιο που ήταν άποφασιστικό για τὴ ζωή της. 'Αλλοίμονο! ο κ. Πελερέν ήταν ιδιοκτήτης και διευθυντής μιᾶς μεγάλης φίρμας. Καί αὐτὴ ή Μαθίλδη μιὰ ταπεινὴ διευθύντρια δακτυλογράφων, στη μικρή φίρμα έξαγωγής Μύλλερ.

Τὸ πρωί κοιμῶταν άκόμα, όταν χτύπησε τὸ κουδούνι του τηλεφώνου της. Σ'η γαλλικὴ γλώσσα με χτυπητὴ προφορά άκούστηκε ή φωνή ενός Καναδοῦ γραμματέως του ξενοδοχείου. Τὴν εἰδοποίησε ότι, άνοδοέςμιες, κορίνια με μπουμπόν, κάσες με μπιρλίτες κρασιού, φρουὶ γλάσε κ.λ.π. κατέφθαναν άκαταπαύτως, τόσα πολλά που δεν ήξεραν τί να τὰ κάμουν. Τὴν παρακαλοῦσαν να κατεβ'η για να τὸς δώσ'η οδηγίες.

Τὸ γραμματοκιόβωτιό που ήταν στην πόρτα της, ξεφόρτωσε περισσότερες από εκατὸ έπιστολές. Τις διέτρεξε με έκπληξη. 'Ο ένδομισιασμός της πὸν τὴς άπέδωσαν οί δημοσιογράφοι με τὰ άρθρα τους στις εφημερίδες, για τὸς μαύρους, για τὰ καταστήματα, τὰ κρασιά τους κ.λ.π. έκαμε τὸς διαφόρους οίκους να τις στείλουν μπιρλίτες κρασί, προϊόντα της Καλλιφορνίας και πολλά άλλα. 'Ο οίκος Κλάιν, γνωστός στον Είρηνικό για τις έτοιμες ρόμπες του, τὴν προσκαλοῦσε να πά'η να πάρ'η πέντε. 'Αλλος οίκος της έδινε ένα μαντὸ για τὸ αὐτοκίνητο. Άλλος ένα νεοσσερ ταξιδιού, άλλος είκοσι ζευγάρια κάλτσες. Πολλά άλλα δώρα της τὰ έστελναν οίκογένειες Γάλλων, λέσχες σταυρολέξωτων και άνάωνμοι...

Τρεῖς έκτακτοι άπεσταλμένοι έφθασαν για να της ζητήσουν: ο πρώτος έναντι έξήντα δολλαρίων να π'η από τὸ ραδιόφωνο τις έντυπώσεις της από τὴ Νέα 'Υόρκη, ο δεύτερος έναντι εκατὸ δολλαρίων, για να ποζάρ'η σ' ένα φίλι επικαίρων γεγονότων και ο τρίτος έναντι εκατὸν πενήντα δολλαρίων για να κάμη μιὰ διάλεξη εκείνο τὸ βράδυ, για τὴν Γαλλικὴ κουζίνα.

Ζήτησε στὸ τηλέφωνο τὸν κ. Πελερέν, σ' ένα νομέρο που της είχε δώσει τὸ προηγούμενο βράδυ. Μιὰ άσχημη άνδρική φωνή, της άπήντησε πρώτα άγγλικά και ύστερα άσχημα γαλλικά, ότι ο κ. Πελερέν είχε «ύπνησει» και δεν μπορούσαν να τὸν φωνάξουν στὸ τηλέφωνο.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ήθε ο κ. Πελερέν με ένα κοστοῦμι εξαιρετικά τριμμένο. Ωδήγησε τὴς δεσποινίδα Μαθίλδη στο στούντιο του κινηματογράφου, ύστερα στο ραδιοφωνικό σταθμό. Τὴς έκαμε τὸν διερχόμενα, τὴν έβαλε να επαναλάβ'η τὸ κείμενο που της είχαν έτοιμάσει για τὸ ραδιόφωνο. 'Ηταν γεμάτος φροντίδα, μειδιάματα και ματιές τρυφερές...

—'Εχω κάμει ένα πρόγραμμα πὼς θα διαθῶ τις ώρες μου, εἶπε εκείνη. Για σήμερα έχω όρίσει τὴν έπίσκεψι στη Μπουί-Λανγκυ...

Ηταν ένα ήλιγιώδες άνέβασμα. Τὸ αίμα χτυποῦσε στὰ αὐτιά τους, όταν έφθασαν σ' αὐτὴ τὴν ταράτσα, που ήταν πιὸ ψηλά και από τὸν πύργο του 'Αιφελ. 'Απ' εκεί φαινόταν μιὰ μεγάλη έκταση από τὴν πόλι, τὸν άκεανὸ και τὸ ποτάμι. 'Ακούμπησαν στὸ πεζούλι. Τὸ φοβερὸ τρίγωνο του Μανχάτταν άπλωνόταν πρὸς τὸν 'Ατλαντικό.

—'Αγαπητὴ δεσποινίς Μαθίλδη, θα ήμουν εύτυχής, πολὺ εύτυχής, άν μπορούσα να σας συνοδεῦα κάθε μέρα. 'Αλλοίμονο! Φεύγω πιὸ γρήγορα από ο,τι περιμένα... Ναι, μεθαύριο στις όκτὸ τὸ πρωί, με τὸ «Λαφαγιέτ». Καί αύριο είμαι ύποχρεωμένος να βρίσκομαι όλη τὴν ήμέρα στην Ουάσιγκτων. Οά πάω και θα έπιστρέψω με τὸ άεροπλάνο. Λοιπόν, τώρα άμέσως θα σας πῶ άντίο. Οά είμαι πολὺ εύτυχής, άν συναντηθῶμε καμμιὰ φορὰ στο Παρίσι.

—'Ηλιπία ότι θα φεύγαμε μαζί μετὰ όκτὸ μέρες με τὴ «Νορμανδία», τόλμησε να π'η εκείνη.

Λίγα λεπτά έμειναν συνημιμένοι και σιωπηλοί. Ξαφνικά ένας όμιλος περιγητῶν κατέκλυσε με θόρυβο τὴν ταράτσα. Οί φωνές τους συνέφεραν τὴν Μαθίλδη και τὸν κ. Πελερέν.

Τὴν άλλη μέρα, μόνη της ή Μαθίλδη έπεσκέφθη βιαστικά τὸ Πανεπιστήμιο, τὸ Μουσείο, τὴ Λαϊκὴ Βιβλιοθήκη...

Όταν γύρισε στὸ δωμάτιό της, άκούστηκε σ' ένα παράθυρο πὸν έβλεπε τὸ Χοϊνδσον. Εκεί κάτω δυὸ έπιβατηγά, που σερνόταν από δυὸ ρυμουλκά, άνέβαιναν τὸν παταμό, άλλα έλαθ'ηρα κατέβαιναν κάτω πρὸς τὸν 'Ατλαντικό... πρὸς τὴ Χάδρη. 'Ακούλούθσε για πολλὰ ώρα τὰ τελευταία, με τὸ βλέμμα της.

Εκείνη τὴ στιγμή της έφεραν ένα τηλεγράφημα από τὴν Ουάσιγκτων. «Οί σκέψεις μου είναι μαζί σας».

Άργά, μεθοδικά, έσχισε τὸ χαρτί επάνω στο όποιο είχε γράψει τὸ πρόγραμμα τὸν άκολουθῶν ήμερῶν στην Νέα 'Υόρκη, πέταξε τὰ κομμάτια από τὸ παράθυρο και με τὸ βλέμμα, παρηκολούθησε τὸ κατακυλίμα τους στην άβυσσ...

Ταξιδεύοντας πρὸς τὴν εύτυχία

ΤΑΝ ο άχθοφόρος τοποθέτησε τὴς δυὸ βαλίτσες στην κομπίνα του, ο κ. Πελερέν έτρεξε γρήγορα στη γέφυρα περιπάτου, εκεί που τελείωναν οί δυὸ γέφυρες που συνέδεαν

τὸ «Λαφαγιέτ» με τὴν άποβάθρα. 'Ασφαλώς θάρχονταν ή Μαθίλδη να τοῦ π'η άντίο. Χθές, στις ένδεκα τὸ βράδυ, γυρίζοντας από τὴν Ουάσιγκτων, της είχε δώσει με τὸ τηλέφωνο τις άναγκαίες οδηγίες, για να μπορέσ'η, χωρίς δυσκολίες να θρεθ'η στην άποβάθρα τὴν ώρα που τὸ «Λαφαγιέτ» θα ήταν έτοιμο να ξεκινήσ'η. «Οά είμαι εκεί», είχε άπαντήσ'η.

Μέσα στη φασαρία της άναχωρήσεως, κατέθηκε τις γέφυρες εισόδου παραμερίζοντας τὸς ταξιδιώτες που έμπαιναν, εκύτταξε δεξιά και άριστερά, άνεξήτησε, αλλά δεν είδε πουθενά τὴν δμορφη σιλουέττα της Μαθίλδης. Τραβήξαν τις γέφυρες, έκλεισαν τις πόρτες. 'Ισως έπειδὴ δεν ήξερε τὴ Νέα 'Υόρκη, θα είχε κάμει κάποιον λάθος στὸ δρόμο ή Μαθίλδη.

—'Ενα στενὸ κανάλι από νερό που στροβιλιζόταν, χώριζε τώρα τὸ ύπερωκεανέιο από τὴν άποβάθρα.

Τὸ μελαγχολικὸ βλέμμα του κ. Πελερέν άναζητοῦσε μάταια τὴ Μαθίλδη, μέσα στο πλῆθος που είχε μείνει εκεί.

Τὸ «Λαφαγιέτ» άνάμεσα σ'ε θόρυβο, έφθασε στὸ πλατὺ μέρος τοῦ ποταμοῦ και έστριψε πρὸς νότον.

—'Απογοητευμένος ο κ. Πελερέν κατέθηκε να λύσ'η τις βαλίτσες του.

Όταν ξαναένδθηκε τὸ ύπεροχο «Λαφαγιέτ» τοῦ φάνηκε εξαιρετικά κακόμορφο και άντιπαθητικό.

Θυμῶταν τὸ ταξίδι τοῦ έρχομοῦ.

—'Ο πλάτος κατέθηκε στὸ βαποράκι.

Τὸ «Λαφαγιέτ» πήρε έναν κανονικὸ και γρήγορο δρόμο, πὸν δεν διακοπτόταν παρὰ στη Χάδρη.

Ο κ. Πελερέν, πήγε να καθιστ'η πίσω σ'ε μιὰ φωνιά, στραμμένη πρὸς τὴν Νέα 'Υόρκη που χανόταν μερικῶ.

Σ'ε μιὰ στιγμή άκούστηκε πίσω του ή φωνή της Μαθίλδης.

—'Επὶ τέλους, σας βρίσκω. 'Από τὴν ώρα που ξεκινήσαμε, σας ζήτω παντοῦ. 'Αναρωτιόμουν μήπως χάσατε τὸ βαπόρι.

—'Εστριψε σαστισμένος και γεμάτος χαρά.

—Μά, θα έπιστρέφατε με τὴν «Νορμανδία» ύστερα από όκτὸ μέρες; Δεν μου είχατε π'η;

—'Αλήθεια... Συνεννοήθηκα όμως με τὴν άεροπλοϊκή εταιρία... και νάμαι. 'Ηρθα πολὺ νωρίς στὸ βαπόρι με ένα σωρὸ πράγματα. Λίγα δηλαδή από τὰ δώρα μου, που τὰ τακτοποιούσα και αὐτὸ μὸςφαγε άρκετὴ ώρα.

—Πὼς θυσιάζατε τὴν παραμονή σας στη Νέα 'Υόρκη που μπορούσε να είναι εξαιρετικά εύχάριστη; Καί κοντὰ σ' αὐτὸ τὴν έπιστροφή με τὴν «Νορμανδία», τὸ πιὸ ωραίο έπιβατηγὸ τοῦ κόσμου...

—Εκείνη κατέβασε τὰ μάτια της και ύστερα με σιγανὴ φωνή εἶπε :

—'Η 'Αμερικὴ είναι πολὺ διαφορετικὴ από ο,τι τὴν φανταζόμουν. Καί ύστερα είμαι πολὺ εύτυχής που είμαι μαζί σας στὸ «Λαφαγιέτ».

—'Εχω να σας κάμω μιὰ σοβαρὴ έξομολόγησι, εἶπε ο κ. Πελερέν. Δεν είμαι ούτε διευθυντής ούτε ιδιοκτήτης φίρμας χημικῶν προϊόντων. Είμαι ένας άπλός υπάλληλος... Με στέλνουν κάθε τόσο στη Νέα 'Υόρκη.

—Τί εύτυχία! Θεέ μου, τί εύτυχία! φώναξε ή Μαθίλδη.

Τί τὸς ένδιέφερε τώρα, πὸν τὸ «Λαφαγιέτ» ταλαντευόταν λίγο, και πὸν ο άέρας ήταν αντίθετος, αφού τώρα ταξίδευαν πρὸς τὴν εύτυχία :

★

Κατεβαίνοντας τις σκάλες της Νότρ Ντάμ ντ'ε Λορέττι ύστερα από τὸ γάμο της Μαθίλδης, ο κ. Ντουκέρτ εἶπε στὸν κ. Μύλλερ :

—Τώρα που έγινε κυρία Πελερέν, δεν πιστεύω να σκέπτεται να ξαναπάρ'η τὴ θέσι της.

—'Η άδεια της τελειώνει μεθαύριο. Οά ιδούμε.

—'Η μικρὴ καστανή άργάζεται θαυμάσια, διαυθύνει τις άλλες με τέχνη...

Τὴν μεθεπομένη ή Μαθίλδη ήθε στὸ γραφεϊο. Φοροῦσε πά'η τὰ σκουρα φορέματα και είχε τὸ πρόσωπό της όπως πριν χωρίς ποῦδρα και κόκκινο. Κάθισε στὸ συνηθισμένο της κάθισμα και όταν ήθε τὸ ταχυδρομείο, άρχισε να άνοίγ'η και νάταξινε μη τις έπιστολές... 'Εδωσε ξερά κάποια διαταγὴ στην καστανή δακτυλογράφο.

—Πάς; σεις; ξαναήρθατε; ρώτησε ο κ. Ντουκέρτ. Τώρα πού...

—Μά βέβαια... Τὸ άναιρό μου τελείωσε πολὺ εύχρησιμόνα... Δεν θέλω να έπιβαρύνω τὸν σύζυγό μου... Καί εκτός απ' αὐτό, δεν είμαι έτοιμ' όταν έχω κανείς μιὰ καλὴ θέσι δεν τ'η αφήνει...

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάρφρασις: Κ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

Οδώνη

ΟΙ ΔΑΣΤΕΡΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΜΙΡΕΪΓ ΜΠΑΛΕΝ

Η Μιρέϊγ Μπαλέν, η οποία έκανε το 1937 την εμφάνισή της στον κινηματογράφο, γεννήθηκε το 1912 στο Μόντε Κάρλο και η ιστορία της μοιάζει με ένα παράξενο όσο και γοητευτικό σεναριο ταινίας.

Ο πατέρας της Μιρέϊγ Μπαλέν ήταν Γάλλος και η μητέρα της Ιταλίς. Για τον λόγον αυτό η γοητευτική δευτέρα έχει την χάρι μιας Φλωρεντινής καλλονής και την φλόγα των γυναικών της Ιταλίας.

Σε ηλικία έννεα χρόνων ήταν ένα πεντάμορφο κοριτσάκι, αξιολάτρευτο και θελκτικό σαν άγγελος. Οι γονείς της που την έλάτρευαν, την έκλεισαν τότε σ' ένα αριστοκρατικό σχολείο για να μορφωθεί και να γίνει μια από τις χαριτωμένες εκείνες νέες που μοιάζουν με τις νεράιδες που γοητεύουν τους άνδρες με την εξυπνάδα τους και το σαγηνευτικό τους χαμόγελο και που έχουν ένα πλήθος δραματικές και αισθηματικές περιπέτειες.

Η μικρούλα Μιρέϊγ δεν εσκέπτετο όμως διόλου τα πράγματα αυτά. Έκείνο που την ενδιέφερε τότε ήταν οι κοϊκιές της. Έπαιζε μ' αυτές και διασκεδάζε όπως έπρεπε να διασκεδάσει με διαφορές «κοϊκιών»! Η μανία της αυτή έκρατησε δυο μόνο χρόνια. Έξαφνα, η Μιρέϊγ Μπαλέν ξετρελλάθηκε για

το ποδόσφαιρο. Το φρόνιμο και επιμελές κορίτσι έγινε απότομως ένα άτιθασσο και επικίνδυνο πλάσμα το οποίο καμιά παρατήρηση και καμιά τιμωρία δεν μπορούσε να συμμορφώσει. Οι γονείς της παρ' όληγον να τρελλαθούν από την απελπισία τους. Οι δε δασκάλες της έσκαγαν από το κειλό τους επειδή δεν κατόρθωναν να συμμορφώσουν τον «αδιάβολου» εκείνο που αναστάτωνε ολόκληρο το σχολείο με τις καταπληκτικές και αφάνταστες τρέλλες του.

Σε ηλικία δεκάξη ετών η Μιρέϊγ εφόρεσε για πρώτη φορά την τουαλέτα μιας κομμικής δεσποινίδος αλλά αυτό δεν την ενθουσίαζε και τόσο. Όλη την ημέρα την περνούσε κοντά στον καθρέφτη της, προσπαθώντας να βρει μια λύση στο πρόβλημα που την απασχολούσε. Ήθελε να πείσει τον εαυτό της να μη την στενοχωρούν τα φουστάνια και επειδή δεν το κατόρθωνε, την έβλεπαν συχνά να σηκώνει με αφέλεια το φόρεμά της επάνω από το γόνατο για να τρέξει ή να παίξει το αγαπημένο της σπόρ, το ποδόσφαιρο. Η Μιρέϊγ ήταν κόρη ενός πλουσιού μεγαλοβιομηχάνου και τα άφθονα χρήματα του πατέρα της της επέτρεπαν να ικανοποιήσει όλες τις ιδιοτροπίες της.

Εν τούτοις η ζωή δεν ήταν τόσο ωραία όσο την ενόμιζε. Το 1929 ο πατέρας της έπεσε θύμα μιας χρηματιστηριακής κρίσεως, έχασε ένα σωρό χρήματα, αναγκάστηκε να κλείσει το εργοστάσιό του και να μείνει κυριολεκτικώς στον δρόμο. Η Μιρέϊγ έγινε τότε μια δυστυχήμενη και αξιολύπητη νέα που δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει ούτε αυτό το πρόβλημα της συντηρήσεώς της. Δεν άργησε όμως να συνέλθει από την απελπισία της που την έκανε να χύνει μαύρα δάκρυα και με αποφασιστικότητα έδηλωσε τότε στους γονείς της:

—Θα έργασθώ! Θα κάνω οποιαδήποτε εργασία... Είμαι ικανή για όλα και τίποτε δεν με φοβίζει!

Η Μιρέϊγ ήταν τότε δεκαεπτά ετών, επειδή δε είχε ένα υπέροχο πλαστικό σώμα και ένα πρόσωπο άποστατου αγγέλου, βρήκε εύκολα μια θέση μαννεκέν σ' ένα μεγάλο ραφτάδικο της πλατείας Βαντόμ. Εκεί έργασθηκε οκτώ μήνες. Έπειτα την έδιωξαν επειδή ήταν πολύ ιδιότροπη. Απεφάσισε τότε να ασκήσει ένα άλλο

περίεργο επάγγελμα: να ποζάρει στους φωτογράφους εν είδει διαφημιστικού μοντέλλου για το Α ή το Β εμπορεύμα.

Έβλεπε κανείς την εικόνα της επάνω σε διαφημίσεις του είδους αυτού: «Θέλετε να αποκτήσετε ωραίο παράστημα χωρίς σπόν στην βότσα Χ»; «Θέλετε να αποκτήσετε ιδεώδη γραμμή χωρίς στα χάπια Χ»; κ.λπ. Αυτό ήταν το είδος της διαφήμισης που καλλιεργούσε με την ωραία της εμφάνιση. Η Μιρέϊγ ήταν έτοιμη να εξυπηρετήσει όλες τις διαφημίσεις φωτογραφίζοντας τότε τους ώμους της, τότε τη μέση της, τότε τις θανάσιμες γάμπες της, τις οποίες έβλεπε κανείς συχνά στα καταστήματα πωλήσεως γυναικείων καλτσών. Για την ύπθεσι αυτή των καλτσών κέρδιζε 500 φράγκα και 5 ζεύγη κάλτσες.

Η καλή της τύχη όμως παραδοξούσε. Ήταν η εποχή που ο σκηνοθέτης Πάμπστ έγυριζε τον «Δόν Κιχώτη» έχοντας για πρωταγωνιστές τον περίφημο Σαλαπιν και τον κομικό Ντορβίλ. Η ταινία γυριζόταν στην Νίκαια αλλά ο Πάμπστ ζητούσε μίαν ιδεώδη, κατά την αντίληψή του, ερμηνεύτρια του ρόλου της ανεψιάς του Ισπότη της Θλιβεράς μορφής... Περιπατώντας άσκοπα στην πόλη, διέκρινε εμπρός του, στο περίπτερο μιας πωλητριάς εφημερίδων την διαφήμιση ενός παρισινού καταστήματος με την φωτογραφία της Μιρέϊγ.

—Εάν αυτό το κορίτσι ήθελε να παίξει στον κινηματογράφο, θα ήταν ό,τι μου χρειαζόμουν.

Και παρήγγειλε άμεσα στον αρμόδιο υπάλληλο επί των προσλήψεων να πληροφορηθεί. Εκείνος έτηλεγράφησε στον φωτογράφο και ο τελευταίος του έδωσε την διεύθυνσι αυτής, της λεγομένης Μιρέϊγ Μπαλέν. Έπειτα ο υπάλληλος έτηλεγράφησε απ' ευθείας στην Μιρέϊγ και της επρότεινε να έλθει στην Νίκαια για μια δοκιμή με τα έξοδα πληρωμένα έστω και στην περίπτωση αποτυχίας.

Μήν ηγαίνεις, πρόκειται περί παγίδος, της είπε η μητέρα της όταν έμαθε την ιστορία. Οι άνθρωποι αυτοί είναι λωποδύτες και παληάνθρωποι.

Εν τούτοις η Μιρέϊγ χωρίς να δώσει σημασία στις συμβουλές αυτές έφυγε για την Νίκαια. Στον σταθμό την περίμενε ένα αυτοκίνητο που την ώδηγησε στην Γκράς, κατά διαταγήν του Πάμπστ. Ο θίασος έγύριζε επάνω στα γειτονικά βουνά. Είκοσι λεπτά αργότερα, ο Πάμπστ έλεγε στον διευθυντή της παραγωγής Γκέρφταν:

—Ετοιμάστε το συμβόλαιο της δεσποινίδος Μπαλέν, θα είναι η ανεψιά του «Δόν Κιχώτη». Αυτήν είξελεξα. Μήν το συζητήτε, θα μάς κάνει.

Ετσι η Μιρέϊγ άρχισε να εργάζεται στον κινηματογράφο με ένα συμβόλαιο διάρκειας 5 εβδομάδων και με μισθό 7 χιλιάδες φράγκα την εβδομάδα. Με τις 35 χιλιάδες στα χέρια, η Μιρέϊγ έχασε το κεφάλι της, αγόρασε γυναικικά, φορέματα και παντός είδους κομφοτεχνήματα. Έπέστρεψε δε στο Παρίσι χωρίς δεικνύει προς μεγάλην αγανάκτησι της μητέρας της.

Η Μιρέϊγ από τότε εξακολούθει να σημειώνει μεγάλες επιτυχίες στον κινηματογράφο. Οι ταινίες στις οποίες την έθαυμάσαμε είναι: «Ασθενής φύλον», «Βαβή καν μια γυνή γυναίκα», «το Ρομάντσο ενός Σπαχή», «Ερωτες του μεσονυκτίου», «Ναπολιτάνικες δραυίδες». Έγυρσε δε τελευταία τρία μεγάλα έργα: «Τη του πυρός», «Λοχαγός Μπενουά» και «Πυροβολισμοί». Και τα τρία αυτά έργα θα τα ίδουμε έσφαλώς του χρόνου.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΡΙΛΛΕΡΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΕΙΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΠΟΡΤΡΑΙΤΩΝ

Αυτοί που Έφτιαξαν Τον Κόσμο

Τα κομφορ και οι απολαύσεις της σύγχρονης ζωής καθώς και η ύπδρασις για μια καλύτερη Αύριο διατίθενται σε μερικές βασικές εφευρέσεις. Παραθέτουμε την ιστορία μιας απ' αυτές:

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Ο Α τσακισθής! Κανείς δεν παραξενεύτη από τη φράσι αυτή και σ' όλους φάνηκε σαν άσφαλής προφητεία. Όστόσο η πετώσα μηχανή — ένα κατασκευάσμα σαν χάρτινο κουτί, φτιαγμένο από καρδόπανο και σύρμα κι' ανεβασμένο σε ρόδες ποδηλάτου με μίαν έλικα που εφώπλιζε ένα δυνατό μοτέρ — έδόνθησε τον αέρα...

Μά γιατί τάχα θα επετύγγαν, αυτοί οι δυο νεαροί τρελοί από το Όχάιό, εκεί που τόσοι άλλοι απέτυχαν προσπαθώντας να μιμηθούν τον Δαίδαλο;

Ο τελευταίος που είχε φτερουγίσει προς την χίμαιρα αυτήν ήταν ο καθηγητής δόκτορας Λάγκλεϋ. Ύστερα από πολλών ετών πειράματα, ο εύφραντος καθηγητής κατόρθωσε να κατασκευάσει ένα ιπτάμενο μηχανήμα, με το οποίο δοκίμασε να πετάξει ο Μάνλεϋ. Ρίχτηκε στο κενόν από τη σκεπή ενός πλέοντος —σπιτιού στον ποταμό Πότομακ, παρουσία ενός όμίλου εκθαύμων καθηγητών, με αποτέλεσμα τον θρυμματισμόν του δημιουργήματος του δόκτορος Λάγκλεϋ. Ο καθηγητής όμως το ξανάφτιαξε κι' ο αδάμαστος Μάνλεϋ ξαναδοκίμασε να πετάξει. Μά κι' αυτή τη φορά δεν στάθηκε πιά τυχερός.

Αυτά έγιναν τον Οκτώβριο. Λίγο αργότερα, στις 17 Δεκεμβρίου 1903, οι αδελφοί Όρβιλ και Γουίλμπουρ Ράιτ, σκέφθηκαν πώς μπορούσαν να επιτύχουν, εκεί που τόσοι επισημόνες με έλεις τους τις γνώσεις απέτυχαν.

Οι λίγοι θεαταί, είχαν πώς

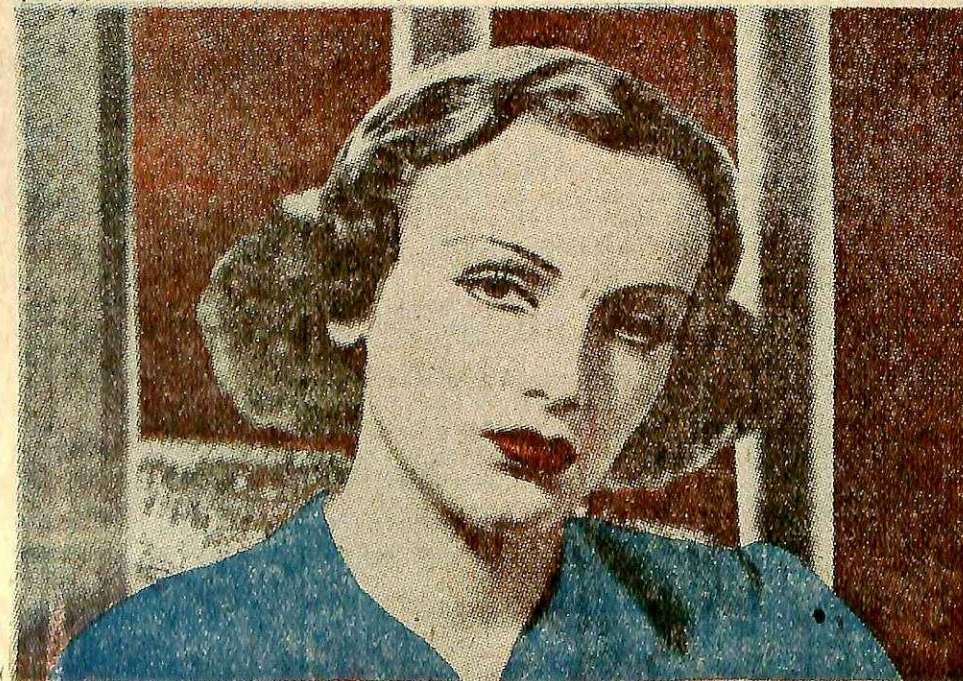
το μοτέρ τους ήταν πολύ βαρύν κι' έξυγιζε πολύ περισσότερο απ' ό,τι έξυγιζαν τα μοτέρ που χρησιμοποιήσαν όσοι πριν απ' αυτούς δοκίμασαν να πετάξουν. Και τρομοκρατήθηκαν όλοι όταν είδαν τον Όρβιλ να τοποθετείται καθιστός στο αεροπλάνο, αντί όρθιος, για να το διευθύνει. Έπί πλέον ένας σφοδρός άνεμος εξέσπασε από τον άμμόλοφο του Κίτν - Χάουκ, και: «Θα τσακισθής!» ακούσθηκε από τα χείλη μερικών.

Όστόσο το μοτέρ άρχισε να δουλεύει με πάταγο, η έλικη στριφογύρισε σαν δαιμονισμένη, και το μηχανήμα άρχισε να τρέχει προς τα εμπρός. Ολόκληρο το ύπυτοπόδες εκείνο αεροπλάνο, έδονεϊτο σαν να πήζαινε να διαλυθί μ' μαζί κέρδιζε και έδαφος, όποτε... ξαφνικά οι ρόδες του έπαψαν ν' άγγίζουν στη γή: Ήταν το πρώτο αεροπλάνο που ύψωνόταν, μαζί με έναν επιβάτη, επάνω από το έδαφος.

Οι θεαταί είπαν πώς ήταν μια άλλη σύμπτασις: ίσως να ωφείλετο στα ρεύματα του αέρος...

Σωστά. Μά και τα διάφορα παιχνίδια των συναναστροφών έτσι περιπου κρίνονται. Καμιά μεγάλη ένωση ή όμιλος δεν ενδιαφέρθηκε. Κανένας επιχειρηματίας δεν επρόσφερε δεικνύει. Οι δυο αδελφοί Ράιτ είδαν πώς η νέα τους ανακάλυψις είχε περιορισμένη έφαρμολή στο στρατιωτικό πεδίο άνιχνεύσεων. Δεν προσείδαν την έναέριο συγκοινωνία, γιατί ενόμιζαν πώς τα βαρεία μοτέρ ποτέ δεν θα μπορούσαν να εφαρμολογούν επί αεροπλάνων.

Ποιά ήταν λοιπόν το μυστικό της επιτυχίας τους; Όχι



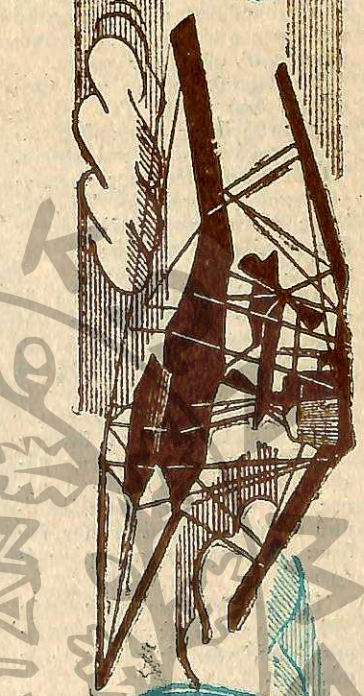
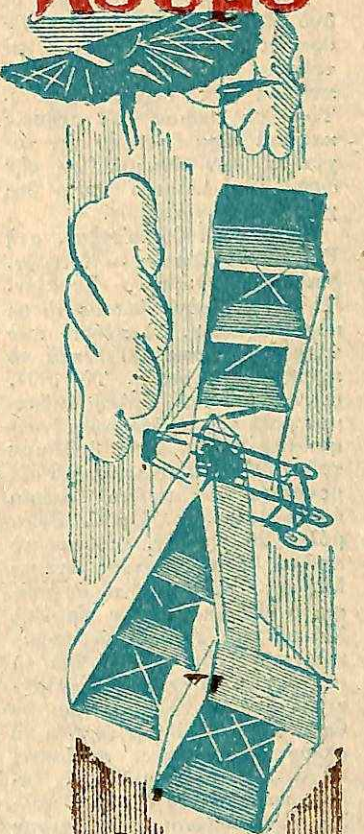
Η Μιρέϊγ Μπαλέν, διαρκώς εξελισσόμενη, έχει φθάσει στην κορυφή του Γαλλικού κινηματογράφου.



ΟΡΒΙΛ



ΡΑΙΤ



φυσικά ο τύπος του μοτέρ που έχρησιμοποιήσαν, αλλά το ε-
κριβές σχέδιο των πτερωτών που
έβασιζονταν στις περι αέρος
γνώσεις των.

Για ένα μικρό διάστημα, οι
δύο αδελφοί ήταν οι μόνοι αν-
θρωποι που μπορούσαν να πε-
τάξουν. Το 1904 έκαναν 105
πτήσεις με το αεροπλάνο τους.
Το 1905 έκαναν 50 πτήσεις
και μία μέρα έφτασαν την τα-
χύτητα των 40 μιλίων την
ώρα. Τον επόμενο χρόνο άρ-
χιζε ο ανταγωνισμός.

Κατά το 1906 πέταξαν, στη
Γαλλία, οι Σαντός — Ντυμόν,
Μπλεριώ, Φάριαν, Βουαζέν.
Ο Ντελαγκράν έσπασε το ρε-
κόρ διαρκείας, με πτήση που
υπερέβαινε κατά 30 λεπτά το
προηγούμενο ρεκόρ. Το 1907,
οι Φάριαν και Μπλεριώ έκα-
μαν μαζί τον πρώτο τους έναέ-
ριο περίπλοκο. Στις 8 Μαΐου
του 1908, ο Γουίλμουρ Ράιτ
μετέφερε τον πρώτο έναέριο
επιβάτη και ο "Ορβιλ Ράιτ,
μόλις 36 χρονών, γινόταν το
πρώτο θύμα της νέας ανακα-
λύψεως.

Ένα χρόνο αργότε-
ρα, ο Μπλεριώ ήγανον την Γαλ-
λία με την Αγγλία αεροπορι-
κά, πετώντας επάνω από το
σενό της Μάγχης, ο Ντελαγ-
ράν έφτανε τα 50 μίλια την
ώρα, κι ο Πούλχαν έσπασε το
ρεκόρ απόστασης, πετώντας
σε απόσταση 84 μιλίων. Τέ-
λος, κατά το 1910, τόσο πολ-
λοί ήταν εκείνοι που άρχισαν
ν' ασχολούνται με τα αεροπλά-
να, ώστε συνέβησαν 32 δυστυ-
χήματα σ' αυτό τον χρόνο.

Το αεροπλάνο όλο και προ-
όδευε από τότε. Για να ε-
πιταχυνθώ όμως η πρόοδος αυ-
τή χρειάζονταν αίμα και χιτών.
Ο Μεγάλος Πόλεμος έφρόνι-
σε και για τα δύο. Η εξέ-
λιξη επίσης του μοτέρ έκανε
ένα μεγάλο άλμα προς τα έμ-
προστά.

Κατά το 1921 το ρεκόρ υ-
ψους ήταν 12.000 μέτρα: ση-
μερα ανέβηκε επάνω από 16.
000. Το ρεκόρ ταχύτητας το
1923 ήταν 480 χιλιόμετρα την
ώρα: Σήμερα είναι 749 χιλιό-
μετρα. Επί πλέον οι άνθρω-
ποι έκαναν τον γύρο του κό-
σμου σε λιγότερο από 4 μέ-
ρες κι' επέταξαν, άνευ σταθ-
μού σε απόσταση άνω των έν-
δεκα εκατομμυρίων χιλιομέ-
τρων.

Η τρελή περιπέτεια της
χθες έγινε ένα με την καθημε-
ρινή ζωή των ανθρώπων της
σήμερον.

Τώρα πια τα πειράματα συγ-
κεντρώνονται στον αεροδυνα-
μισμό, στο πεδίο της μελέτης
όπου δρέθηκε το μυστικό της
πτήσεως. Το αποτέλεσμα θα
είναι ή ταχύτερα και διαρκε-
στέρα πτήσεις με λιγότερο ι-
σχυρά μοτέρ.

Στο μέλλον το ελικόπτερο
θα είναι το οικολογικό μέ-
σον πτήσεως και για τα ταξί-
δια μεγάλης απόστασης θα
πετάει όρμητικά, αλλά απαλά
μέ 1300 χιλιόμετρα την ώρα,
επάνω από ήπειρους και όκε-
ανους.



Η «ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ»

Οταν λέμε «Θεία Δίκη»
πρέπει να έχουμε υπ' ό-
ψιν ότι υπάρχει και ή
τύχη ή οποία βοηθάει πολύ
αυτήν την έννοια να εκδη-
λωθώ. Και στην περίπτωση
αυτή, ή τύχη έχει την κακή
σημασία της λέξεως, την
σημασία του μοιραίου, του
λάχιστον για τον τιμωρού-
μενον. Ακούστε το παρα-
κάτω και θα πεισθώτε.

Σ' ένα χωριό λίγο έξω
από την Νεάπολη της 'Ιτα-
λίας μιά νέα δεκαετία χρο-
νών, που την έλεγαν Ταρ-
νίνα, έπήγαν άμέριμνα στο
χωράφι της, όταν ξαφνικά
παρουσιάστηκε μπροστά της
ένας νέος που ήταν πρίν
άρραβωνιαστικός της, κά-
ποιος Σαντίνο, που κρα-
τούσε ένα δίκανο. Μόλις
την είδε ο Σαντίνο έσκότω-
σε το όπλο κι' έπιασε την
σκανδάλη. Τά σκάγια θρή-
καν την νέα στο κεφάλι και
την έσώριασαν νεκρή.

Μία φίλη της, δνόματι
Μίτωνα, έτρεξε άμέσως
κοντά της, θρίζοντας σκαι-
ότατα τον Σαντίνο, αλλά
δεν έπρόφτασε να τον πλη-
σιάσει, γιατί ο νέος την έ-
σκότωσε κι' αυτήν κατά τον
ίδιον τρόπο. Έπειτα, θλέ-
ποντας το όπλο του άδειά-
νό, το πέταξε μακριά κι'
έπηρε ένα πιστόλι για να
κρατήσει σε απόσταση μερι-
κούς χωρικούς που έσπευ-
σαν στους πυροβολισμούς.
Αλλά καθώς έτρεξε για ν'
άπομακρυνθώ, ο Σαντίνο έ-
σκούναψε, έπεσε, το πιστό-
λι έπηρε μόνο του φωτιά

ανούς, καθισμένοι στα άναπαυ-
τικά κυλινδρικά καθίσματα έ-
νόσ στρατοσφαϊρικού αεροπλά-
νου.

Εάν ο άνθρωπος, κατασκευ-
άζοντας το αεροπλάνο, δεν έ-
φτιαξε άθελά του ένα τέρας
του Φραγκιστίνι, που θα τον
καταστρέψει, το δυνατό πτε-
ρά του θα τον μεταφέρουν πέ-
ρα σε νέους ήρίζοντες και
νούργιους κόσμους...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

και ή σφαίρα του σφηνώθη-
κε στο κεφάλι. Έτσι, ο
Σαντίνο έτιμωρήθηκε άμέ-
σως από τη Θεία Δίκη.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙ

Μία πολύ δραματική,
σκηνή έγινε την περα-
σμένην έβδομάδα στο
νεοκοσμάειο του Κωνσταν-
τίνου στη Νίκαια της Γαλ-
λίας. Μιά γυναίκα, ή Ζοζε-
φίνα Σερανόν, είχε αυτο-
κτονήσει αφήνοντας το γκά-
ζι του σπιτιού της άνοιχτό,
και την εκήδευσαν. Τα αίτια
της αυτοκτονίας της ήταν
ότι δεν περνούσε καθόλου
καλά με τον άντρα της.

Τη στιγμή που έκατέβα-
ζαν το φέρετρό στον τάφο,
ένας απ' αυτούς που είχαν
άκολουθήσει την κηδεία
της έσυρε το πιστόλι του
και έπυροβόλησε κατ' έπα-
νάληψη κατά του συζύγου
της νεκρής, φωνάζοντας:
«Νά τι σοφ' πρέπει κακούρ-
γε! Εξ αιτίας σου απέθανε
αυτή ή γυναίκα!» Από
τις ανακρίσεις που έγιναν
κατόπιν έξακριβώθηκε ότι
ο δράστης του φόνου ήταν
φίλος της Σερανόν και θέ-
λησε έτσι να εκδικηθώ τον
θανάτο της.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Στη Σουμάτρα βρέθη-
κε ή πιο περίεργη οί-
κογένεια του κόσμου,
που αποτελείται από άν-
θρώπους και ζώα μαζί. Η
οικογένεια αυτή θυμίζει κα-
ταπληκτικά το περίφημο
έργο «Η κοινωνία του δά-
σου» του 'Αγγλου συγγρα-
φέως Κίπλινγκ. Απαράλλα-
κτα όπως αναφέρεται σ' αυ-
τό το βιβλίο, ότι ένα παι-
δάκι ανατρέφεται μαζί με
τους λύκους, έτσι και στην
πραγματικότητα, ένα άλ-
λο παιδάκι μεγαλώνει μα-
ζί με τους γορίλλες.

Το παιδάκι αυτό έχει έ-
ξοικειωθεί τόσο πολύ μα-
ζί τους, ώστε δεν το πειρά-
ζουν καθόλου, αν και είναι
τά τρομερότερα και δυνα-

τώτερα θηρία της φύσεως.
Αλλά ο γορίλλας έχει τό-
σες όμοιότητες με τον άν-
θρωπον, ώστε προσαρμόζε-
ται εύκολα με τις συνή-
θειές του.

Η οικογένεια αυτή του
γορίλλα ζή ειρηνικότητα
μαζί με τους ανθρώπους
και τους σκύλους, με τους
όποιους συνήθως τά ζώα
αυτά είναι έχθροι. Οι μικροί
γορίλλες παίζουν με το
παιδάκι ενός αγρότου και
το υπερασπίζονται όταν
παρουσιασθώ κανένας κίν-
δυνος μέσα στο δάσος. Ο
πατέρας του παιδιού φορ-
τώνει τακτικά στον γορίλ-
λα τά ξύλα του και αυτός
τά μεταφέρει στην καλύβη
όπου κατοικούν όλοι μαζί.

ΔΙΚΕΦΑΛΟΝ ΤΕΡΑΣ

Τά τέρατα, άνθρωποι ή
ζώα, δεν ζουν πολύ,
ποτέ πάνω από μερι-
κές ήμέρες. Γι' αυτό είναι
μεγάλη ή περιέργεια που
συγκεντρώνει ένα μοσχάρι
με δύο κεφάλια, που φιλο-
ξενείται στον Ζωολογικόν
κήπον της Ν. Υόρκης και
είναι πάρα πολύ καλά στην
υγεία του. Το φαινόμενο
δεν άπασχολεί θέβαια μό-
νο την περιέργεια του κοι-
νού, αλλά και τους επιστή-
μονας, που προσπαθούν να
δώσουν μίαν εξήγησι σ' αυ-
τό το φαινόμενο.

Το μοσχάρι αυτό με τά
δύο κεφάλια παρουσιάζει
όλα τά χαρακτηριστικά των
Σιαμαίων αδελφών, αφού
έχει δύο διαφορετικούς όρ-
γανισμούς, που λειτουργ-
ούν ο καθένας για λογα-
ριασμό του, αν και βρίσκε-
ται μέσα στο ίδιο σώμα. Τά
δύο κεφάλια λειτουργούν
έπίσης χωριστά: όταν δη-
λαδή τά μάτια του ενός εί-
ναι άνοιχτά, το άλλο μπο-
ρούν να κλείσουν, όταν το
ένα στόμα μασά το άλλο ά-
κινητεί, και πολλές φορές
το ένα κεφάλι κοιμάται
ένω το άλλο άγρυπνεί. Ο
έπιστάτης του Ζωολογικού
Κήπου έχει δώσει δύο δια-
φορετικά όνόματα στα δύο
κεφάλια (το ένα Κάστωρ
και το άλλο Πολυδεύκη).
Το περίεργο δέ είναι, ότι
κάθε κεφάλι έμαθε και ά-
κούει το όνομά του.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Οι Ιταλικές έφημερίδες
δημοσιεύουν μιά πολύ
συγκινητική ιστορία
δύο νεαρών έρωτευμένων
που άνεκάλυψαν πως είναι
αδελφάκια! Είχαν μάλιστα
άρραβωνιασθώ και έπήγα-
ναν συχνά σε μακρινούς
περιπάτους, όπου έπροκά-
λεσαν τις ύποψεις ενός κα-
ραυμφορού.

Ο φουρρός αυτός της
τάξεως, νομίζοντας πως εί-
νε κάποιο λαθροάξιο ζευγάρι

και κάπως ύποπτο, αφού έ-
πρωτιμούσε τά έρημικά μέ-
ρη, τούς έσταμάτησε κάπο-
τε και τούς έζήτησε την
ταυτότητά τους. Έτσι άπε-
καλύφθη ότι αυτός, όνόματι
Ντομένικο Σίντσε, ηλικίας
όκτώ έτών κατά τον παγ-
κήθεις από έναν 'Ιταλόν ά-
ξιωματικό, ήταν αδελφός
αυτής της νέας, που έγεν-
νήθηκε στα 1918 σ' ένα προ-
άστειο του Μιλάνου, και το
επόμενο έτος έμεινε όρφανή.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕ ΑΥΓΑ

Ο αυτοπόλεμος δεν γί-
νεται μονάχα τις άπο-
κορής, αλλά και σε
άλλες εποχές, που τά αυ-
γά φαίνεται πως είναι τόσο
πολλά, ώστε δεν ξέρουν τί
να τά κάνουν. Και σκαρώ-
νουν αυτοπόλεμους, με το
παραμικρό.

Δύο κάτοικοι του Λός
"Αντζελες έμάλωσαν πρό ή-
μερών και άποφάσισαν να
μονομαχήσουν. Η μονομα-
χία όμως αυτή θά γινόταν
με ένα πολύ περίεργο ό-
πλο: με αυγά βραστά. Κα-
θένας από τους αντιπάλους
έμάζεψε μπροστά του ένα
σωρό από αυγά θρασμένα
και στο σύνθημα ενός των
μαρτύρων άρχισαν να τά
έκασανδονίζουν ο ένας κα-
τά το άλλο. Η μονομα-
χία έσταμάτησε όταν τά αυ-
γά έτελειώσαν και οι αντί-
παλοι δεν είχαν πια μέσα
να τά αντικαταστήσουν με
άλλα. Στο τέλος, οι αντί-
παλοι και οι μαρτυρές έ-
κάθησαν κι' έφαγαν όλα τά
σπασμένα αυγά, τά οποία
έβρεξαν με άφθονο κρασί.

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΩΝ ΦΥΛΑΧΤΩΝ

Οι "Αγγλοι έχουν ή-
διατέραν άδυναμίες
με τις εκθέσεις. Με το
παραμικρό διοργανώνουν
μιά έκθεση, ώστε δεν περ-
νά έβδομάδα χωρίς ν'
άνοιξη και μιά καινούργια
στο Λονδίνο. Και οι πε-
ρισσότερες είναι φυσικά πο-
λύ παράξενες.

Μιά όμως έκθεση που
άνοιξε την περασμένην έ-
βδομάδα στην βρετανική
πρωτεύουσα, έχει ξεπερά-
σει όλες τις άλλες στην
πρωτεύουσα. Πρόκειται για
μιά έκθεση προλήψεων,
και δεισιδαιμονιών. Εκεί
μέσα έχουν συγκεντρωθώ
τά πιο παράξενα φυλαχτά,
φетиχ, μασκώτ και κάθε τι
που έχει σχέση με την δει-
σιδαιμονία, το κακό μάτι,
την προφύλαξι από άρρώ-
στειες κλπ. Τά πιο παράξε-
να είναι τά φυλαχτά. Μετα-
ξύ άλλων είναι και μιά πα-
ληά μεταξωτή γυναικεία
κάλτσα την οποίαν έπαιρνε

μαζί του ένας "Αγγλος αε-
ροπόρος, όταν έπρόκειτο να
έκτελέσει καμιά επικίνδυνη
πτήσι, κατά την διάρκεια
του παγκοσμίου πολέμου.

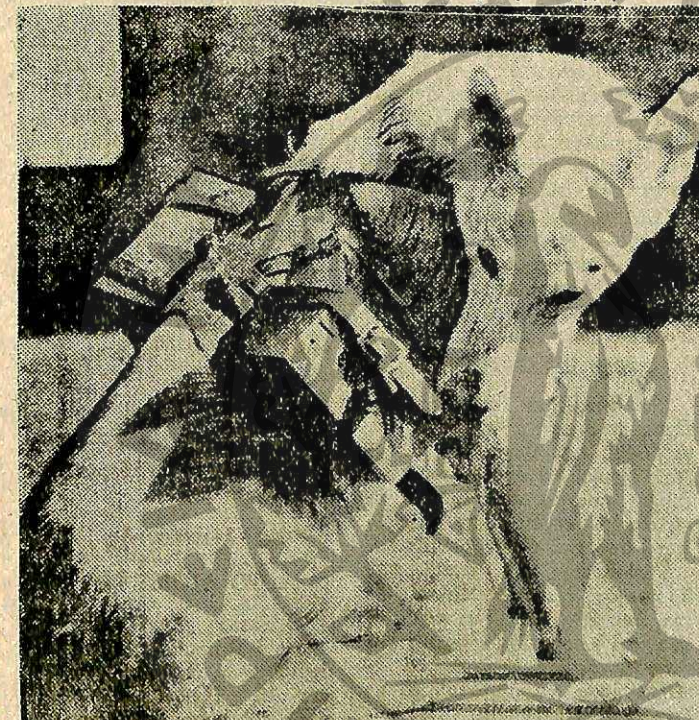
ΚΑΛΛΙΟ ΑΡΓΑ ΠΑΡΑ ΠΟΤΕ

Τώρα στα γεράματα
μάθε γέρω γράμμα-
τα! λέει μιά λαϊκή
προιμία. Και ο όγδοντά-
ρης Αύστραλός μηχανικός
μίστερ "Αρθουρ Πέκ, άπο-
φάσισε σ' αυτή την ηλικία
να μάθη να οδηγώ αερο-
πλάνο. Έννοούσε να γιορ-
τάση την 80ην επέτειον των
γενεθλίων του στα σύννεφα
κι' έτσι ένεγράφη σε μίαν
αεροπορική σχολή.

Υστερα από μερικές έ-
βδομάδες έπηρε το δίπλωμά
του, και την περασμένην
Κυριακή έκαμε με έπιτυ-
χία την πρώτη πτήσι του,
με ένα αεροπλάνο στο ό-
ποιον έφόρτωσε συγγενείς
και φίλους. Εκτός όμως
αυτού ο μίστερ Πέκ είναι έ-
ξαιρετος σωφέρ, έξοχος κα-
πετάνιος, αφού κυβερνάει
μόνος του ένα ιδιόκτητο
γιάτ, και τέρας εργατικό-
τητος, αφού σ' αυτήν την
ηλικία εξακολουθεί να έρ-
γάζεται δέκα ώρες το είκο-
σιτετράωρο, όπως και στα
νείατα του.

Ο ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΔΕΣΤΕ- ΡΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ο πιο επικίνδυνος δρό-
μος που υπάρχει στον
κόσμο είναι αυτός που
περνάει από τά θυνά Κα-
ρακόρουμ και τά 'Ιμα-



Οι αστυνομικοί σκύλοι του Λονδίνου έφοδιάσθησαν έσχάτως
με ραδιοφωνικούς δέκτες μέσω των οποίων τά εύρησάτα
τετράποδα δέχονται έντολας από την Αστυνομική Διεύθυνσι
της άγγλικής πρωτεύουσας.

λάια για να καταλήξω στο
Τουρκεσταν και στις 'Ινδι-
ες. Ο δρόμος αυτός περ-
νάει από ύψος 6.000 μέ-
τρων, άπάνω σε θράχους
και γκρεμούς. Το χειρότε-
ρο όμως απ' όλα είναι ότι
ο δυσπρόσιτος αυτός δρό-
μος έχει πλάτος μόλις πε-
νήντα εκατοστών του μέ-
τρου. Είναι δέ τόσο πολύ έ-
πικίνδυνος σε όλα τά ση-
μεία του, ώστε σε κάθε τα-
ξίδι χάνονται τά 40 τοις έ-
κατόν των ζώων που άποτε-
λούν τά καραβάνια. Τά πε-
ρισσότερα από τά ζώα αυ-
τά παραπατούν, πέφτουν
στην άβυσσο και σκοτώνον-
ται.

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΟΛΙΑΘ

Ο Ιωσήφ Σπέρς από
τό Αμβούργο, που ή-
ταν κατά την διάρ-
κεια του παγκοσμίου πολέ-
μου ο ψηλότερος στρατιώ-
της της Γερμανίας, έμφανί-
ζεται τώρα σ' ένα θέατρο
ποικιλιών του Βερολίνου.
Έχει ύψος 2.15 και βάρος
πεπάνιος, αφού κυβερνάει
μόνος του ένα ιδιόκτητο
γιάτ, και τέρας εργατικό-
τητος, αφού σ' αυτήν την
ηλικία εξακολουθεί να έρ-
γάζεται δέκα ώρες το είκο-
σιτετράωρο, όπως και στα
νείατα του.

Τελευταίως, που ο Σπέρς
έπηρε στο Παρίσι, φωτο-
γραφήθηκε δίπλα σ' ένα
στρατιώτη της Δημοκρατι-
κής Φρουράς. Η φωτογρα-
φία αυτή, που δημοσιεύεται
τώρα σ' ένα γαλλικό περιο-
δικό, θυμίζει την Ιστορία
του Δαυίδ και του Γολιάθ,
και ή λεζάντα δίνει μιά πο-
λύ περίεργη εξήγησι του

παγκοσμίου πολέμου, κατά
των οποίων ο Γάλλος Δαυίδ
έναντισε τον Γερμανόν Γο-
λιάθ.

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΗ ΣΠΑΤΑΛΗ

Είνε αδύνατον να φαν-
τασθώτε τις κολοσι-
αίες σπατάλες που
κάνουμε χωρίς να τις προ-
σέξουμε, οι οποίες όμως,
συμπεσούμενες, άποτελούν
ολόκληρη περιουσία. Μιά
μελέτη, λόγω χάριν, που
έγινε από έναν "Αγγλον
που είχε μανία με τις στα-
τιστικές, μές πληροφορεί ό-
τι κάθε χρόνο, μονάχα στην
"Αγγλία χάνονται άσκόπως
τριάκοσιοι τόνοι ζάχαρι,
που μένει άλυωτη στο θά-
θος των φυτίζαντων του γά-
λακτος και του τσαγιού.
Εάν τώρα ύπολογίσουμε
την ζάχαρι που γίνεται κα-
τά τον ίδιον τρόπο σ' όλον
τον κόσμο, θά βρούμε ένα
ποσόν τεράστιο, που ζημι-
ώνει σημαντικά τήν έθνική
και την ιδιωτική οικονομία
κάθε χώρας. Και ή άγγλι-
κή έφημερίς που δημοσιεύει
αυτήν την πληροφορία προ-
σθέτει ότι ή στατιστική αυ-
τή θά προκαλέσει μεγάλη
συγκίνηση στη Σκωτία, άφ'
οι Σκωτσέζοι φημίζον-
ται για την τσιγκουνιά
τους.

ΜΑΤΑΙΩΣΙΣ ΚΗΔΕΙΑΣ

Το γεγονός δεν είναι
πρωτόφανς. Νεκρانا
στάσεις γίνονται πολύ
συχνά, σε όλα τά μέρη του
κόσμου. Ωστόσο, δέ παύουν
να προκαλούν πάντοτε
την περιέργεια, και το έν-
διαφέρον όχι μονάχα του
κοινού, αλλά και των έπι-
στημόνων.

Την περασμένην έβδομά-
δα λοιπόν, σ' ένα χωριό ση-
μα στο Σουμπάρ της Γαλι-
κίας, ένας άντρας 24 χρονών
που ήταν άρρωστος από
καιρό έχασε ξαφνικά τις αίσ-
θήσεις του, και ο γιατρός
όταν ήρθε δεν μπόρεσε πα-
ρά να πιστοποιήση τον θά-
νατό του. Οι συγγενείς του
νέου τον έθαλαν τότε σ' έ-
να φέρετρό κι' έκαμαν ό-
λες τις προετοιμασίες για
την κηδεία. Όταν όμως οι
νεκροθάφτες έπήγαν να πά-
ρουν τον νεκρόν από την εκ-
κλησία, όπου τον είχαν με-
ταφέρει, βρήκαν το φέρε-
τρο άδειαν και τον νεόν να
δηματίζει νευρικά μέσα
στην κλειστήν εκκλησία.
Έννοείται ότι οι νεκροθά-
φτες έπήραν δρόμο και με-
τέδωσαν τον πανικό τους
σε όσους είχαν συγκεντρω-
θώ εκεί για την κηδεία, που
κι' εκείνοι τó έθαλαν άμέ-
σως στα πόδια, νομίζοντας
πως έχουν να κάνουν μ'
έναν θροκοδόκα.



ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουβεντούλες

Μιά αναγνώστριά μου που είναι μόλις είκοσαέτις, αγαπά έναν νέο που είναι καθ' όλα τέλειος και αντιπροσωπεύει το ιδανικόν της. Την αγαπά και αυτός τέσσερα ολόκληρα χρόνια και όλα συμβάλλουν διά την ένωσίν τους.

Νά όμως που οι γονείς της έφυγαν από ενός έτους για την Αμερική για να κατοικήσουν με τα άλλα τους παιδιά που είναι ήδη εκεί εγκατεστημένα και τώρα την προτρέπουν να πάη και αυτή εκεί.

Η νεορά έρωτευμένη δεν θέλει φυσικά ν' αφήση αϊτόν που αγαπά αλλά συγχρόνως σκέπτεται και τους γονείς της που είναι τόσο μακριά και ως εκ τούτου βρίσκεται σε δύσκολη θέση. Δεν ξέρει τί απόφασι να πάρη και μου ζητεί την συμβουλή μου.

—Μά, αγαπητή μου φίλη, χρειάζεται ρώτημα: "Αν πράγματι αγαπάτε και αγαπιέστε, δεν καταλαβαίνετε πως πρέπει να θυσιάσθουν οι γονείς; "Αλλωστε τις περισσότερες φορές δεν θυσιάζονται οι γονείς όταν στέλνουν τα παιδιά τους και παντρεύονται μακριά τους; Γιατί πρέπει να διατάσετε τώρα εσείς;

Δυο ζητήματα μόνο πρέπει να προσέξετε: "Πρέπει να τον έχετε σαν άντρα ή σαν φίλο; "Αν και δεδωσθήτε αν ο νέος αξίζει πράγματι, ώστε να θυσιάσετε χάριν αυτού τους γονείς σας.

Αφού κανονισθούν αυτά τα δυο ζητήματα κανονίσετε το οικονομικό μέρος και αν μπορείτε να ζήσετε με όσα κερδίζει ο νέος, παντρευθήτε. Είναι βέβαια λυπηρό αν στερηθήτε τους γονείς σας, μά ποιος ξέρει, μπορεί να κατορθώσετε να τους επισκεφθήτε με την Αμερική, ή μπορεί να ξαναγυρίσουν αυτοί στην Ελλάδα.

Πάντως δεν πρέπει ποτέ οι γονιωτέρω να γίνονται εμπόδιο στη ζωή των νέων. Αυτά είχα να σας πω.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΝΕΑΝΙΚΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΑΓΕΡΑΚΙΑ

Τα ανοιξιάτικα έφεται να τα γέρ παρουσιάζουν, κάτι το εξαίρετικά νεανικόστη ντοναμμή των.

Ίσως να συντελή σ' αυτό ή φούστα, που εμφανίζεται κατά το δυνατόν κοντή αφ' ενός και αφ' ετέρου ή ζακεττούλα που την βλέπουμε συχνότατα να καταλήγει σε μια κοντή μπάσα.

Εξ άλλου συχνότατα το άνοιγμα του λαιμού, πολλές φορές, αντί να σχηματίζει τα κλασικά ρεβέρ, καταλήγει σε κλειστό άνοιγμα, γύρω από το λαιμό, μ' ένα κατεδασμένο στρογγυλό γιακαδάκι.

Η ανάμιξη των μελανζέ και μονόχρωμων ύφασμάτων, συντελεί και αυτή στο να διδω στα ανοιξιάτικα τα γέρ κάτι το περισσότερο ανάλαφρο, το λιγώτερο κλασικό.

Έρχονται κατόπιν οι τσέπες, που εμφαντικά χαράζουν την θέση τους και προσθέτουν κι αυτές τον χαρακτήρα τους στο σύνολον.

Η τοποθέτησις των δεν είναι ως συνήθως οριζόντιας, αλλά μάλλον διαγώνιας κι έτσι μια νέα έντυπωση προστίθεται στο σύνολον.

Επί πλέον έχουμε και διάφορα μικροεξαρτήματα από στροάς, όπως αγκράφες για τη ζώνη, κλίπς ή κουμπιά που έρχονται και αυτά να προσδώσουν μιαν εύθυμη νότα.

ΤΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Θα σκεφθήτε ίσως ότι δεν είναι η εποχή να μιλήσουμε γι' αυτό και όμως δεν θα έχετε δίκιο, το ανοιξιάτικο κι' ακόμη και το καλοκαιρινό επανωφόρι είναι τόσο απαραίτητο όσο και το χειμωνιάτικο.

Την άνοιξη από πάντων που ο καιρός εξακολουθεί να είναι ασταθής, αν θέλη μια κυρία και μπορεί να φορέση ένα ελαφρότερο φόρεμα, πρέπει απαραίτητως να έχη και το ελαφρό επανωφόρι που θα το συνοδεύη.

Όσον αφορά την κομπιτά ανοιξιάτικα επανωφόρια παρουσιάζουν φυσικά καταφανή διαφορά από τα χειμωνιάτικα.

Δεν γίνονται ποτέ κρουαζέ, τουναντίον ή έντελως ριχτά ή μ' ένα ελαφρό κούμπωμα.

Το κόψιμο και το καμπαρέ στην μέση που ενθυμίζουν την ρεδιγκότα συνήθίζεται πολύ και προσδίδει στην γυναίκα σιλουέτα εξαίρετική χάρι.

Καλόν είναι να συνδυάζη κανείς το χρώμα του άνοιξιάτικου επανωφοριού με το πλείστον των άνοιξιάτικων φορεμάτων, διότι καθώς συχνότατα δέν αφήνει κανείς ανοιχτό, δεν πρέπει το χρώμα του να κάρη παραφονία με το χρώμα του φορέματος.

Όσον αφορά τον λαιμό συνήθίζονται μεν τα μεγάλα ρεβέρ, αλλά καταργείται κατὰ το πλείστον ο γιακάς.

ΜΥΚΟΝΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

Και για να μιλήσουμε λίγο για την καθαρώς ελληνική μόδα, ερχόμαστε να σας θυμίσουμε την μεγάλη επιτυχία που θα έχουν και εφ' όσον τα Μυκονιάτικα πέδιλα.

Η μεγάλη περισηνή τους μόδα, δεν συνετέλεσε, ώστε να εγκαταλειφθούν εφέτος. Όλος το εναντίον, απέδειχθησαν τόσο πρακτικά, και τόσο χαριτωμένα με τις πολύχρωμες ραβδόσεις τους, ώστε προμνηνείται να φορεθούν ακόμη περισσότερο.

Εφέτος μάλιστα η ποικιλία τους εμφανίζεται ακόμη μεγαλύτερα, όσον αφορά τα ιδιόρρυθμα σχήματα και την απειρία των συνδυασμών στα χρώματα.

Μαζί μ' αυτά μας εμφανίζεται κι' ένα άλλο ακόμη είδος Μυκονιάτικων υποδημάτων, σκαρπίνια την φοράν αυτή με το επάνω μέρος πλεκτό αντί δέρμα και την σόλα σχοινένια.

Κι' αυτά πολύ πρακτικά για το καλοκαίρι, από πάντων για την έσοχη και τις εκδρομές.

Ίδου λοιπόν ακόμα μια ευκαιρία να υποστηρίξετε, φίλες αναγνώστριες, την εγχώρια χειροτεχνία μας, που όλο εξελίσσεται και με την χάρη του χειροποίητου προσαρμόζεται τόσο καλά στην ατμόσφαιρα του τόπου μας.

Ο καλλωπισμός

ΤΟ ΛΟΙΚΟΚΑΜΜΑ

Ο ήλιος είναι ωφέλιμος στην υγεία και όσον ούπω θ' άρχίσουν οι εκδρομές, τα μπάκια και όλα τα καλοκαιρινά σπορ που είναι θαυμάσια αλλά μη ξεχνούμε πως υπάρχει και το λίκωμα που δεν είναι για κάθε επιδεξιότητα, γιατί την καταστρέφει. Καθώς φαίνεται δε η μόδα δεν είναι εφέ-

τος τα μελαψά δέρματα. Όσες λοιπόν θέλουν να προφυλάξουν το πρόσωπό τους από τις καυστικές ακτίνες του ήλιου άς μην εκτίθενται γιατί το λίκωμα δεν φεύγει εύκολα, κάποτε δε εγκαθίσταται και οριστικώς.

Τα μόνα πρακτικά είναι οι μεγάλες ψάθες και οι όμπρέλες. Πάντως όμως αν πρόκειται να κάμετε καμιά θαλασσία εκδρομή μόλις επιστρέψετε το θρόνυ σπύ σας αλείψετε το πρόσωπό σας με γαλακτώδη ή με άσπραδι αγγού κτυπημένο με λεμόνι και κοιμηθήτε έτσι. Παίρνει την μεγάλη κοκκινίλα και το πρωί πλύνεσθε και πονδράρεσθε με πούδρα ρυζιού ή άμυντόν.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΛΟΥΤΡΟ

Το καλύτερο λουτρό για όσες θέλουν να διατηρήσουν το σώμα τους νεανικό είναι το κρύο «ντούς», πρέπει όμως να το ανεχώμαστε χωρίς να τουρτουρίζετε άλλως θάλαπτε την καρδιά. Τότε άς προτιμήσουμε το λεγόμενον «ντούς έκουαίς» που συνίσταται σε σαπούνισμα με ζεστό νερό και ύστερα κλείνουμε τον θερμόσιφωνα και το νερό κινώνεται σιγά-σιγά έντελως. Καθώς το σώμα μας είναι ζεστό εξουικιώνεται σιγά-σιγά στο κρύο χωρίς να τουρτουρίζη όπως με το κρύο νερό.

Μετά το λουτρό ωφελεί πάντοτε μια καλή γυμναστική έστω και 5 λεπτών.

Η καλή συμπεριφορά

Λέμε για έναν άνθρωπο «είναι εύγενής» όταν έχη την στοιχειώδη εκείνη ευγένεια που τον οδηγεί στο να μην ενοχλή τους πέριξ του και προσπαθεί να φέρει με όλο της καλώς. Υπάρχει όμως και πάρα πάνω από την ευγένεια, υπάρχει το λεγόμενον «τάκτι». Και ο άνθρωπος που έχει «τάκτι» είναι κάτι περισσότερο από ευγενής. Ποτέ δεν θα πη κάτι που μπορεί να ενοχλήση κάποιον, ποτέ δεν θα επιμείνη όταν κάποιος μεγαλύτηρος του λείι κάτι έστω και αν αυτό το κάτι δεν είναι σωστό. Ποτέ δεν θα εξάπτεται όταν συζητή. Ποτέ δεν θα πειράξη τον φίλο του αν αντιληφθή πως έχει κάποια αδυναμία για κάτι. "Αν ένας φίλος του μειονεκτή σε κάτι όχι μόνον δεν θα το θύ τον άποδενύη, αλλά ούτε θα τον αφήνει να αισθανθή το μειονέκτημά του. "Αν κάποιος έχη ένα ελάττωμα (είναι κοινός, κοινός κλπ.) ποτέ δεν θα αναφέρει μπροστά

του κάτι που να έχη σχέση με την πάθησή του. Ποτέ δεν θα ύψωνη τον τόνο της φωνής του όταν μιλά. Ποτέ δεν θα αφήνη τον φίλο του να αισθανθή ότι είναι λιγώτερο πλούσιος, λιγώτερο ώραιος, λιγώτερο κομψός, λιγώτερο εύγενής όσον άφορξ την καταγωγή.

ΟΙ ΕΝΟΧΑΝΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Πολλές φορές μās έρχεται μια επίσκεψις σε ώρα που είτε είμαστε άπρησχοι ή μένεις είτε δεν έχουμε όρεξι να ιδούμε κανέναν. Έχουμε λοιπόν το δικαίωμα να κλεισθούμε στο σπίτι μας και να μη δεχθούμε, φθάνει να συνηθίσουμε την ύπηρετήριά μας να λήη στους επισκέπτας που δεν θέλουμε να ιδούμε, «ή κυρία έδωκε», ή «ή κυρία δεν είν' έδω», έστω δε κι' αν δρεθή αδιάκριτος επισκέπτης που επιμένει: «Με γελάς, είναι μέσα» κ.λ.π., ή ύπηρετρία να επιμένη με σθένος, διότι δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από το να ύποχωρη στο τέλος και να δείχνη πως είχε πη ψέματα. Και ή κυρία εξ' ύλλου θα προσέχη να μη διαφύδη ποτέ την ύπηρετήριά της φωνάζοντας ξαφνικά: «Έλα μέσα, δεν ήξερα πως είσαι σ'α».

Το σπίτι

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

Το σπίτι μας πρέπει να είναι πάντα καθαρό και ως την μικρότερη λεπτομέρεια. Νά έχουμε πάντοτε στο νου μας ότι πρέπει να μπορούμε να οδηγώσμε μια φίλη μας σε όποιοδήποτε δωμάτιο και στην κουζίνα ακόμη όποια στιγμή τύχει χωρίς καμιά προετοιμασία. Μερικές κυρίες τακτοποιούν και καθαρίζουν τα πάντα μέσα στο σπίτι τους όταν έρχουν πώς πρόκειται να δεχθούν καμιά φίλη και τις άλλες μέρες ούτε σκετίζονται για τίποτα. Η καλή όμως νοικοκυρά φροντίζει κάθε μέρα την τάξη και την καθαριότητα του σπιτιού της και δεν το κάνει για τους ξένους, αλλά για τον εαυτό της και την οικογένειά της. Τα έπιπλα ξεσκονίζονται καθημερινώς, τα πατώματα σκουπίζονται, γίνεται τακτική χρήσις νεφτιού, φλίτ, σκουπίζονται τα τζάμια, τα παραθυρόφυλλα, τινάζονται τα μαξιλάρια, και άερίζονται κάθε πρωί όλα τα δωμάτια. Όταν ύπάρξη συγκεντρώσεις θ' άνοιχθούν πιά πολύ τα παραθύρα για να καθαρίση ή ατμόσφαιρα των δωματίων από τους καπνούς των τσιγάρων και θα άερισθουν καλά τα μαξιλάρια, τα καλύμματα των έπιπλων κ.λ.π. Για όλα αυτά όμως δεν θα δείξη ποτέ το παραμικρό στους καλεσμένους της ή καλή νοικοκυρά, γιατί δεν πρέπει να τους δώση να καταλάβουν ότι ή επίσκεψις των θα την κάρη να κοπιάση.

Όλα αυτά θέλουν μεγάλη προσοχή γιατί απ' αυτά έξαρ-



τον Άπογευματινό φορεμάτι από μαύρο άλπαζ ή γαντιρόμενο με μπροντερί άγγλαίξ. Το κορσάκι κομπώνει έμπρός, ή δε φούστα φαρδεύει και κοπτή σε έξη φύλλα που ενώνονται στη μέση. 2ον Φόρεμα ντε-απές από ροζ τουάλ-νι. Άλμπεν. Το κορσάκι, που κλείνει με τρία κουμπιά, σφίγγεται από δυο κορδέλλες αντί ζώνης, έξωτερικώς στα πλάγια και πίσω. 3ον Φόρεμα από σουρά. Φούστα λοξή δίφυλλη και ζακέττα που κλείνει έμπρός με φερμουάρ. Η γαντιούρα από Βαλανσιέν θυμίζει άντρεντέδες της μιλούζας.

τάται ή καλή έντύπωση που θα άποκομίσουν όσοι περάσουν λίγες ώρες στο σπίτι μας.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Η ζωή μās παρουσιάζει ένίοτε πολλές δυσκολίες, πράγματα που μās φαίνονται άκατόρθωτα και μās κάνουν να χάνουμε όλο μας το θάρρος.

Δεν πρέπει έντούτοις να ξεχνούμε πως τίποτε δεν είναι άκατόρθωτο, άρκει από θελήσμε να το επιτύχουμε.

Και ή θέλησις καθώς ξερόμε είναι κι' αυτή ένα προτέρημα. Προτέρημα φυσικό, είναι όμως και επίκτητο και γι' αυτό πρέπει να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να γυμνάσουμε τη θέλησις μας και να γίνουμε άνθροποι δυνατόι.

Όταν θέλουμε να επιτύχουμε κάτι πρέπει να καταβάλουμε όλη μας την προσπάθεια για την εκπλήρωσι του και αν παρ' όλα αυτά άποτύχουμε άς μη χάνουμε το θάρρος μας, αλλά άς ξαναρχίσουμε με την ίδια ύπομονη και προσπάθεια. Πρό πάν

των δεν πρέπει να λέμε ποτέ: «Εγώ δεν έχω ποτέ τίποτα» γιατί αυτή είναι μια άπαισιόδοξη που δεν μās βοηθή καθόλου, αλλά προετοιμάζει πάντα την άποτυχία. Τουναντίον πρέπει να λέμε πάντα: «Πρέπει να επιτύχω! Θα επιτύχω!»

Η άλληλογραφία μου

Αίδα Α. ρ. Ζ. ρ. Εάνην. Άπορώ πως στην ηλικία σας έχετε τόσες ρυτίδες γύρω από τα μάτια σας, όπως λέτε.

Αφού όμως σας συμβαίνει το άτύχημα αυτό φροντίστε να προμηθευθήτε την ειδική κρέμα «Ροντί» No 2, ή όποια όχι μόνον εξαλείφει τις ρυτίδες αυτές, αλλά και τονώνει το δέρμα.

Λ. ο. υ. ζ. ι. τ. α. ν. Π. Χ. — Διαβάστε την «Κουβεντούλα», είναι ή απάντησίς μου.

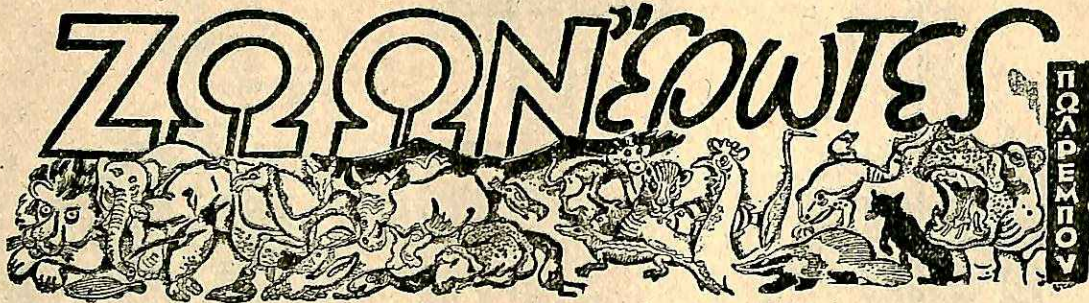
Φ. Φ. Α. λ. α. κ. ρ. ο. ι. — Αυτοί που δεν έπρόλαβα να σας δώσω απάντησιν, άφού ή έσοχη έπέρασε. Έλπίζω έντούτοις ότι ή διαίθησις σας θα σας έβοήθησε να κάμετε

ό,τι έπρεπε. Τα άνθη είναι προτιμώτερον να στέλλονται. Δώρον συνήθως δεν προσφέρει εις μίαν νέαν, με την όποιαν δεν είναι άρραβωνιασμένος έπισημως ο νέος.

Δ. υ. σ. τ. υ. χ. ή Ά. ρ. ρ. α. β. ο. ν. ι. α. σ. μ. ε. ν. η. ν. — Δεν καταλάβα αν πρόκειται περί του προσώπου σας, εις το όποιον έβάλατε ξυράφι. Άν ναι δεν μπορώ να σας συστήσω τίποτε. Δυστυχώς είσθε άναγκασμένη να συνεχίσετε.

Κ. λ. α. ρ. κ. Γ. κ. ε. ι. μ. π. λ. — Σας άπαντώ με το ψευδώνυμο που μου προσδιορίσατε, αλλά δεν σας εγκρίνω. Δεν παίρνει κανείς όνόματα άστέρων για ψευδώνυμο. Επί του προσκειμένου όμως δεν σας συνιστώ να κάμετε άποτυχίωσι δι' ή λεκτροισιού εις το πρόσωπο. Δεν είναι φυσικόν για έναν άνδρα να μην έχη γένεια και μουστάκι. Ευρίσκεται κάθε πρωί και είναι εν τάξει.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ



Οι κύκνοι

Ο κύκνος δεν είναι καθόλου ειρηνικό ζώο, όπως συνηθώς φανταζόμαστε. Γίνεται πονηρός, εξαιρετικά άγριο, όταν πρόκειται να προστατεύσει τους έρωτές του. Γιατί έχει μέσα του το αίσθημα της αποκλειστικότητας και δεν ανέχεται αντίπαλο ολόγουρα του. Γίνεται τότε θηριώδης. Μπορεί να αγωνίζεται επί μια ολόκληρη ημέρα χωρίς διακοπή. Στην αρχή, η πάλη διεξάγεται με μεγάλα κτυπήματα των πτερυγίων. Άλλα, σιγά - σιγά, οι δύο αντίπαλοι, εξείπτονται και προσπαθούν τότε να πνίξουν ο ένας τον άλλον. Ο κύκνος που υπερσχύει πιάνει τον άλλον από το λαιμό και του θυθίζει το κεφάλι μέσα στο νερό. Στη θέση αυτή τον κρατάει επί ώρα πολλή ως πού να ξεψυχήσει.

Τον αφήνει τότε να κυλήσει μέσα στο νερό και φεύγει περήφανος για το κατόρθωμά του αλλά και ήσυχος συγχρόνως ότι απηλλάγη από την παρουσία ενός ενοχλητικού τρίτου.

Στην αρχή, λέγει ο Μπουφόν, οι δύο κύκνοι, ο αρσενικός και η θηλυκή, αρχίζουν να χαϊδεύουν ο ένας τον άλλον και παρατείνουν αυτά τα χάδια όσο πιο πολύ περισσότερο. Σιγά - σιγά όμως εξείπτονται και οι περιπτώσεις γίνονται τότε πιο θερμές.

Άλλ' η θηλυκή παραμένει πάντοτε ανικανοποίητη. Και καταδικάζει τον αρσενικό επί πολλήν ώρα ακόμη με τα χάδια και τις περιπτώσεις της. Στο τέλος φεύγει περιλυπή και πηγαίνει να σούση μέσα στο νερό την έρωτική φλόγα που κατακαίει τα στήθη της.

Έχουν είπωθή πολλά για το άσμα αυτό είναι μια καθαρή φευδέρεια των ποιητών. Γιατί οι κύκνοι δεν τραγουδάνε. Και, όταν πεθαίνουν, η φωνή τους δεν έχει τίποτε το μελαγχολικό και το πένθιμο, όπως φανταζόμαστε συνηθώς.

Οι κυπρίνοι

Οι κυπρίνοι έχουν αναγάγει σε μεγάλη περιωπή το φλέρτ.

Γύρω από κάθε θηλυκή μαζεύονται συνηθώς πέσσορες ή πέντε υποψήφιοι σύζυγοι, που είναι πολύ μικρότεροι στο μέγεθος από εκείνη της οποίας επιζητούν τον έρωτα.

Η θηλυκή διαλέγει τότε, έπειτα από πολλές αμφισβητήσεις, εκείνον που νομίζει ως τον καταλληλότερο για να γονιμοποιήσει τα αυγά της.

Το ζευγάρι φεύγει άμεσως και εγκαθίσταται στις ρίζες κάποιου θαλασσίου φυτού, από εκείνα που φύονται τόσο άφθονα στο θάλασσο.

Όταν έλθει η εποχή της γονιμοποίησης, η θηλυκή αρχίζει να φουσκώνει σαν άσκι. Όλο της το σώμα γεμίζει από αυγά, που θα τα γεννήσει λίγο αργότερα και θα τα αποθέσει επάνω στα κλαδιά του φυτού. Ο αρσενικός τρέχει άμέσως κοντά στα αυγά αυτά και τι αλείφει με ένα υγρό που βγαίνει από το σώμα του. Το υγρό αυτό έχει την ιδιότητα να γονιμοποιεί τα αυγά.

Έπειτα το ζευγάρι χωρίζεται. Η συζυγική ζωή σταματάει σ' αυτό το σημείο.

Ο σολωμός

Ο σολωμός αγωνιά για τον έρωτα. Δεν είναι λιγότερο έντονος από τον αγώνα για τη ζωή.

Τα ζώα που ζουν μέσα στο νερό δεν έχουν μεγάλες έρωτικές απλάσεις. Γι' αυτό και οι ανταγωνισμοί μεταξύ αυτών δεν είναι ποτέ σοβαροί.

Άλλ' ο σολωμός, παρ' όλην την αβυσσική του φύση, είναι ένας μεγάλος πολεμιστής.

Κατά την εποχή των έρωτων, η κοιλιά των αρσενικών χρωματίζεται με κόκκινη και το πρόσωπό τους παίρνει ένα κυανό χρώμα, που διακόπτεται από κόκκινες γραμμές, σε σχή-

μα ζιγκ - ζάγκ

Όταν φθάσει η στιγμή της γεννήσεως των αυγών, πολλοί αρσενικοί τριγυρίζουν γύρω από μια θηλυκή. Μια θανατική πάλη συνάπτεται τότε μεταξύ τους. Το νερό κοκκινίζει ολόγουρα από το αίμα που τρέχει και πολλοί αρσενικοί σολωμοί χάνουν τη ζωή τους σ' αυτή την πάλη.

Άλλ' οι άγριες αυτές αφήνουν τελείως αδιάφορη τη θηλυκή. Περιμένει υπομονητικά. Και δεν παραδίδεται στο νικητή παρά μόλις όταν είναι νέος.

Η λέξις άλλως τε «παρὰ δαίμονα» είναι άστοχη στην περίπτωση αυτή. Γιατί στην πραγματικότητα δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να γεννήσει τα αυγά της, που ο αρσενικός σπεύδει να γονιμοποιήσει με το ειδικό υγρό που βγαίνει από το σώμα του.

Όσο τόσο, η θηλυκή είναι μία θαυμασία μητέρα. Και το φλέρτ στο οποίο παραδίδεται κατά τις ώρες του τοκετού της με τους αρσενικούς, οφείλεται ίσως στην επιθυμία της να εξασφαλίσει περισσότερους πατέρες στα μικρά της, που θα βγαίνουν από τα αυγά που γεννάει.

Τα καβούρια

Ένε δχι λιγότερο φιλοπόλεμα από τους σολωμούς. Είναι επίσης εξαιρετικά ζηλότυπα.

Τα καβούρια, όπως και οι άστακοι ή οι καραβίδες, ζευγαρώνονται κατά τον τρόπο των ανθρώπων. Γεννούν όλα τα άγκιστρα και τα πόδια τους, συτρόποιοι, ώστε αποτελούν πραγματικά ένα σώμα. Η θηλυκή εξαπλώνεται με τη ράχη κάτω.

Οι έρωτικές αυτές περιπτώσεις διαρκούν ώρες ολόκληρες.

Άλλα συνηθώς εμφανίζονται και άλλοι άντερα, και τότε τρομερές συμπλοκές συναπτονται μεταξύ του πρώτου και αυτών. Οι συμπλοκές όμως αυτές δεν είναι ποτέ θανάσιμες.

Η άναταραχή αυτή μετά από το γένος των καβουριών διαρκεί μερικές εβδομάδες μόνο. Όσον καιρό άκριθως διαρκεί ο έρωτικός τους όργασμος. Έπειτα η ήρεμη απλώνεται και πάλι με ταξύ τους και διατηρείται όλο το υπόλοιπο διάστημα του έτους. Είναι περιττό να σημειωθεί ότι οι έρωτικές αντιζηλίες και οι ανταγωνισμοί δεν τους αφήνουν καμιά ανάμνησι απόλυτας.

Ο άστακος

Ο άστακος είναι πολεμιστής. Το ένδομο του είναι σωστή πανοπλία. Και, όπως όλα τα έντομα που είναι προικισμένα με δύναμι και λαμπρή εμφάνιση, επιβάλλονται στο αδύνατο φύλο.

Άλλ' οι θηλυκοί άστακοί δεν είναι καθόλου αδύνατοι. Είναι σωστές αμαζόνες.

Οι άστακοι μοιάζουν αρκετά με τα κουνέλια στον τρόπο της ζωής τους. Σκάβουν και αυτοί φωλιές για να εγκατασταθούν. Και πολλοί λαπλασιάζονται με την ίδια καταπληκτική ευκολία.

Άλλ' οι άστακοί δεν έχουν ούτε τη βία των κουνελιών, ούτε την παροιμιώδη σκληρότητα των άπεναντι των τρυφερών συντρόφων των. Δεν ρίχνονται στα τυφλά στην πρώτη ευκαιρία που θα τους παρουσιασθή. Φλερτάρουν.

Όταν ένας νεαρός άστακος συναντήσει μια νέα της άρεσκείας του, απλώνει προς το μέρος της ένα από τα άγκυστρά του, σαν να της προσφέρει τον βραχίονά του. Εκείνη πιάνεται τότε από το άγκιστρο αυτό και προχωρούν και οι δύο μαζί, σαν δυο έρωτευμένοι.

Ο αίσθηματικός αυτός περίπατος διαρκεί δύο ώρες σχεδόν. Το ζευγάρι χωρεί ανάμεσα στους βράχους και πα θαλάσσια φυτά, χωρίς καμιά κούραση.

Οι άρραβώδεις των άστακων διαρκούν πολλές φορές εβδομάδες και μήνες και οι έρωτισμοί, κατά το είδος της αβύσσου, δεν προχωρούν περισσότερο από το γόνατο των άγκιστρών. Όταν τέλος περαιοθύν ότι ταίριαζουν μεταξύ των, αποφασίζουν να φτιάξουν τη φωλιά τους και να εγκατασταθούν σ' αυτή.

Πραγματικά, η άργοπορία αυτή δεν ταίριαζει σ' έναν πολεμιστή του είδους του άστακου.

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Οι άθλοιο του γερο-Παρατατικού

Συνεταξάμην ραβασάκιον

Διαλαθείς της προσοχής της γραιάς συζυγούς μου, ήτις έτοιμαρίζετο εντός γαρ του τηγάνεως φρεσκοθή ηπατίδια μετά λαδοριγάνεως, ένεδυσάμην κουστονιάς της μάλλον καινούργους μου κι' έξηλθον ούν λεβεντοειδώς και με τρελλώδες κέφιον και ή άβρα καρδιά μου εκτύπαγε ως ντέφιον... Τί κρίμα που έγήρασον προώρως... στα έξηκοντα και ήσπρισον παταγωδάς αι τών μαλλίων μου τούφαι! Πλήν μέχρι τούδε εκτελών έρωτικά καθήκοντα παρ' ότι, αι δυνάμεις μου μ' αφήσαν αι μαγκούφαι. Φθάνει νεάνις τις άβρα λοξώς να με κυττάξη και εις τα αποδέλοιπα είμαι πολν έν τάξει. Ήδη λατρεύω άφειδώς μίαν εικοσαετία ήτις με κυντάξατο τα μάλα σκερσοειδώς και ένδομύχως έκραζον: «Μ' έκαψες τζαναπέτιδα, τα βλεμμάτα σου ως πυρά όμοιάζουν διαδός». Διά ταύτην ούν την νεαράν πούχει μαλλιά ως στάχυα και ή άρχαία έμπελος ως πάη στα τεμάχια... Συνεταξάμην ούν ειθύς φλογώδες ραβασάκιον και τρικυμιάν έννοιωθον σφοδράν εις το παντζάκιον: —Ω, δεσποινίς, της έγραφον, όταν ήμās αντίκρυσον. από τόν πόνον της καρδιάς ή γλώσσα μου επίκρισον. —Ω, σεις, το διζιγάντιον της τάλαινας διανοίας μου ό μπλάστριον του στήθους μου, τσιρότον και καρδιάς μου! —Ω, δεσποινίς ασύλληπτος, ό πλάσμα αξιέταστον τόν γερο-Παρατατικόν δύο φιλάκια κέραστον». Συνήνεσον την νεαράν και με καρδιάς κύτον περιδεώς της είπον:

—Ω, παρνετιστέ με, μαμζέλ, τοτέστι συγχωρήστε με, πάρτε αυτό το γραμμα μου και είτα σκυλοδρίστε με». Έκείνη έξεπλήσσατο εις την άρχήν έντόνας μεθ' ό έμειδιάσατο και μ' είπεν θανατοδώνος: —Ω, τώρα, εκατάλαβα! Πρότασις θάνατ γάμου. Ναί, θα την δώσω, κύριε, άμέσως... στην γιαγιά μου». Έρεξιλεύθην κι' έμεινα καί... ύποχρεωμένος πούμην. ειθύς άνέκρουσα ως γάτος βεβεργμένος!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Φιλοσοφικές τερπελιές

ΜΟΝΤΕΛΛΑ

Έχουμε, ως γνωστόν, πολλά έργα, που είναι τρέλλα.

Για να γίνουν όλ' αυτά έξερετε ποιά έχρησιμοποίησαν ως μοντέλλα;

Έγώ λοιπόν το θρηνα βοηθούμενος υπό της φιλοσοφικής μου έλξεως.

Για να γίνη ή «Κ ο ι ω μ ε ν η» του Χαλεπά επόξαρε ένας... άκροατής διαλέξεως.

Για να γίνη ή 'Ακαδημία, εις την όποιαν εισήλθε και ό Ξενοπούλος κάποιος δειλ...!

Επόξαρε τόν... Καπνεργοστάσιον Καρσβασίλη.

Για να γίνη ή πλατεία του Κ λ α υ θ ω ν ο ς ...

Επόξαρισε ένας... ράφτης μόνος.

Για να γίνη ή Έξοκόντα με το χαγυγέλο της το γλυκό...

Επόξαρε ένας φίλος μας την στιγμή που μάς ζητάει... πενήντα δαμάκ.

Για να γίνη μια π ο λ υ κ α τ ο ι λ α, ως είκοσ...

Επόξαρε ή... καρδιά μιας γυναίκος!

Για να γίνη ένα θ α π ό ρ ι εκ έν ηληευτών...

Επόξαρε ένας... άναγνώστης μου μετά το διάβασμα όλων αυτών.

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Διαλογικές παραξενιές

ΕΠΙΧΕΡΗΣΕΙΣ

—Πώς πάν' οι δουλειές;

—Περίφημα, ευτύχως.

—Αηλαδή δεν έχεις τερπελιές;

—Α, μπα! Άρχίζω μεγάλες επιχειρήσεις προσεχώς.

—Μονάχα; Ού διοργανώσω έμπόριο... διαπλανητικό.

—Για έξηγησέ μου τα σχέδιά σου τα μεγάλα.

—Νά! Άπ' τόν 'Υ δ ρ ο χ ό ο θα φέρω... γάλα.

—Και τί θα φέρης από τόν άστερισμό τών ιχθύων;

—Φρέσκα ψάρια.

—Κι' από τόν Π ο σ ε ι δ ω ν α;

—Είκοσάρια.

—Κι' από τόν άστερισμόν του Κυνός, που λισσά το θέρος;

—Χήρες.

—Κι' άπ' τόν άστερισμόν της Λύρας;

—Λίρες.

—Άπό τόν άστερισμόν του Ταύρου;

—Ζωεμπόρους.

—Και από τούς κομήτες, που έρχονται να μάς κ α ψ ο υ ν;

—Τρακαδόρους.

Ο ΑΥΤΗΚΟΣ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΜΟΝΟΙ

(Συνέχεια άπ' τη σελίδα 46)

κατανίκητη επιθυμία να πέση στην άγκαλιά μου.

Το δωμάτιο μεγάλο και άδειανό, έμυριζε από ναπό άσθέσι και μοσχοβολούσε από τις πασαλιές που ήσαν άραδιασμένες στο δρόμο. Το παράθυρο, άνοιχτό σ' έναν μεγάλο και πολύχρωμο κήπο, φαινόταν σαν περίφημο κάδρο, κρεμασμένο στον τοίχο του δωματίου, στη μέση του όποιου έγώ και ή Λιλιάνα εξακολουθούσαμε να είμαστε άγκαλιασμένοι.

—Λιλιάνα, αγαπημένη μου, γλυκειά κόρη τών όνειρών μου, τα χείλη σου έχουν μια παράξενη γλίσσα και το άρωμα της άνθισμένης πασχαλιάς. Το φιλή σου είναι θείο δώρο, σαν τόν ούρανό και σαν την άνοιξη που κάνει τις καρδιές μας να χτυπούν πιο δυνατά. Επί τέλους σε σφίγγω μέσ' στην άγκαλιά μου. Μ' άγαπάς; —Ναί, σ' άγαπάω... Άλλ' άφησέ με τώρα... Άν μάς δη κανείς...

—Μά πούδς θέλεις να μάς δη έδω μείσας; Έλα να φιληθούμε πάλι...

Ένας θόρυβος θημάτων στη σκάλα μάς άνάγκασε να χωριστούμε διασπικά. Έδωσα της Λιλιάνας το χαρτί και το μολύδι και άρχισα πάλι να μετρώ το δωμάτιο.

Μια πόρτα είχε άνοίξει δίπλα. Δεν μπορούσαμε άκόμα να ιδούμε ποιός είναι, άλλ' από τα λόγια της σπιτονοικοκυράς εκαταλάβαμε ότι κάποιος ήρθε να ιδή το διαμέρισμα του σπιτιού που νοικιάζεται.

—Έδώ είναι ή κουζίνα, έδώ το λουτρό, έδώ ή σάλλα, έδώ ή κρεβατοκάμαρα. Είναι κι' ένα νεαρό άνδρόγυνο μέσα, που μετράει για να ιδή πώς θα βάλη τα έπιπλα.

Έγώ έκανα πώς είμαι πολν άπληστολημένος με το μέτρημα κι' έβριξα μονάχα μίαν άφηρημένη ματιά στον καινούργιο επισκέπτη. Ήταν ένας ώραιος άντρας, καμιά πενήνταριά χρονών, με μουστάκι κι' ένα χοντρό μπαστούνι στο χέρι.

Ενώ όμως άρχιζα πάλι να μετρώ, το χαρτί και το μολύδι ξεφύγαν από τα χέρια της Λιλιάνας και έπεσαν στο πάτωμα. Έσπρωσα τα μάτια: ή νέα είχε κρεμάσει τα χέρια και κυττούσε τόν επισκέπτη με μίαν έκφρασι υπερτάτης στενοχωρίας. Τα μάτια του κυρίου με το μουστάκι ήσαν καρφωμένα επάνω της.

Δεν μπόρεσα να κρατήσω την άγανάκτησή μου:

—Κύριε, έφώναξα, με ποιό δικαίωμα κυττάτε κατ' αυτόν τόν τρόπο την άρρεβωνιαστική μου;

Ήρεμώτατος, ό κύριος με το μουστάκι άρχισε να χτυπά τη λαβή του μπαστούνιού του στην παλάμη του άριστερού χεριού.

—Με συγχωρείτε, είπα, αλλά ένόμιζα ότι μπορούσα να την κυττάω όπως θέλω την κόρη μου!

Το σπιτάκι το νοικιάσαμε, κι' έπειτα από ένα μήνα έπήγαμε κι' έκαθήσαμε με την Λιλιάνα, άντρόγυνο πιά. Και όχι έπειδή ό κύριος με το μουστάκι ήταν πατέρας της και είχε χοντρό μπαστούνι, αλλά έπειδή ή Λιλιάνα με άγαπούσε πραγματικά.

ΛΙΝΚΟΛΝ ΕΣΠΟΖΙΤΟ

ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΘΡΑΥΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΑΙΟΥΣ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. —

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἐρίσκονταν στὴ Γερμανία, κοντὰ στὸ Ντίκελσμυλ, ἓνα κάστρο ποὺ ἦταν φηλὰ ληστῶν. Τὸ κάστρο ἀνῆκε σ' ἓναν δυνατὸ ἱππότη ποὺ τὸν ὠνόμαζαν «Ἀρπαχτοχέρη Τολμηρὸς» καὶ ποὺ, ὅπως ὄλοι οἱ δυνατοὶ ἱππῶται τοῦ καιροῦ ἐκείνου, εἶχε γιὰ ἐπαγγελία τοῦ τῆ ληστεία. Ὁ ἱππότης εἶχε γιὰ γυναῖκα τοῦ μὴ ἐνέρει, φρόνιμη καὶ ἀξιαγάπητη κοπέλλα, τὴν Ματθίλδη, ποὺ λυπῶταν γιὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀνδρός της καὶ ἐκλαίει κλεισμένη στὸ κάστρο μὲ τὶς δύο κόρες της. Μία μέρα ἡ Ματθίλδη συνήνησε στὴν πηγὴ τῆς θρύσης ποὺ ἔβαιναν νερὸ μὴ ὁμορφὴ Νεραΐδα ποὺ τῆς προφήτεψε ὅτι σὲ λίγον καιρὸ θὰ πέθαινε ὁλοῦντα πρῶτα θὰ φερνε στὸν κόσμο ἓνα κοριτσάκι, καὶ τὸ κοριτσάκι αὐτὸ, παρεκάλει τὴν Ματθίλδη ἡ Νεραΐδα νὰ δεχθῇ νὰ τὴ βαπτίσῃ αὐτή. Ἡ Ματθίλδη δέχθηκε, κι' ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἡ γυναῖκα τοῦ «Ἀρπαχτοχέρη» ἔφερε στὸν κόσμο ἓνα μικρὸ κοριτσάκι καὶ ἐπρόκειτο νὰ γένουν τὰ βαφτίσια τοῦ, ἔστειλε νὰ φωνάξουν τὴν Νεραΐδα, ποὺ ἦρθε πρῶτον μὴ καὶ ἐβάπτισε τὸ κοριτσάκι καὶ τὸ ὠνόμασε Ματθίλδη. Γιὰ δῶρο, ἡ Νεραΐδα, ἔριξε στὴν κούνια τοῦ μωροῦ, ἓνα τεχνιτὸ μοσχοκάρυδο καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ μὴ ξαναφανῇ. Σὲ λίγο ἐπαλήθευσε καὶ ἡ προφητεία τῆς Νεραΐδας καὶ ἡ δύστυχη Ματθίλδη πέθανε ἀφήνοντας μωρὸ ἀκόμα τὸ κοριτσάκι της. Τὶς ἡμέρες ἐκείνες ἔλειπε σὲ κάποιον ἀνὴρα ὁ «Ἀρπαχτοχέρης» καὶ ὅταν γυρίζοντας στὸ κάστρο τοῦ, ἄκουσε μὴ λυπητερὴ μελωδίαν, νὰ ἐγαίνῃ ἀπὸ τὶς σάλλινγες τῶν φρουρῶν κατὰ πόδας πῶς καὶ κακὸ συνέβη στὸ σπιτικό του καὶ ἡ καρδιά τοῦ ἱππότη ἀνησύχησε).

2ον

Οἱ ἀσπιδοφόροι ὄλοι ἔμειναν ἄφωνοι καὶ ἔθλεπαν μελαγχολικὰ τὸν κύριό τους. Μόνον ἓνας ἀνάμεσά τους πῆρε τὸ λόγο καὶ εἶπε:

—Αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τοῦ γκιώνη. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπ' τὸ κακὸ. Στὸν πύργο ἔχομε θάνατο.

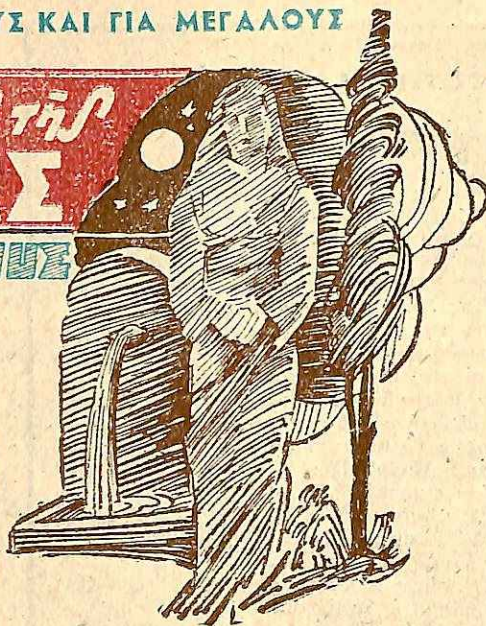
Τότε σπειροῦντες ὁ Τολμηρὸς τὸ ἀλογό του καὶ ὤρμησε ἐπάνω ἀπὸ τὸ λειβάδι σὰν ἀστρατῆ.

Ἡ γέφυρα κατέβηκε, πέρασε μέσα στὸ κάστρο καὶ τότε εἶδε ὁ Τολμηρὸς στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ νὰ κρέμεται νεκρόσημο: «Ἐνα φανερὸ χωρὶς φῶς μὲ ἓνα μαῦρο κρέπι στολισμένο καὶ τὰ παράθυρα κλειστά. Μαζὶ μ' αὐτὰ ἄκουσε στεναγμοὺς καὶ θρήνους ἀπὸ μέσα.

Μόλις εἶχαν σabaνώσει τὴ Ματθίλδη.

Στὶς δύο γωνιές τοῦ φερέτρου, κοντὰ στὸ κεφάλι τῆς νεκρῆς, ἐκάθονταν οἱ δύο μεγαλύτερες κόρες καὶ ἔκλαιγαν τὴν πεθαμένην τους μητέρα μὲ ὀφθονα δάκρυα. Στὰ πόδια καθόταν ἡ μικρούλα ποὺ δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ αἰσθανθῇ τί ἔχανε, καὶ ἔπαιζε μὲ τὰ σκόρπια λουλούδια ποὺ εἶχαν στολίσει τὸ λείψανον.

Αὐτὸ τὸ λυπητέρὸ θέαμα, λύγισε τὴν ἀνδρική δύναμι τοῦ Τολμηροῦ. Ρίχτηκε στὸ κρῦο λείψανον κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ θρηνῇ δυνατὰ. Πλυμύρρησε μὲ δάκρυα τὰ χλωμά μάγουλα τῆς χαμένης ἀγάτης του· πίεζε μὲ τὸ στόμα τοῦ τὰ νεκρά της χεῖλη καὶ χωρὶς νὰ λογαριάζῃ, ἀν τὸν ἔβλεπαν, ἄφησε νὰ ξεχυθῇ ὅλος ὁ πόνος τῆς καρδιάς του.



Ὑστερα πῆγε καὶ κρέμασε στὸ δωμάτιο τὴν πανοπλία του, ἔριξε ἓναν μαῦρο πένθιμο μανδύα ἐπάνω του καὶ κάθισε δίπλα στὸ φέρετρο. Ἐτοί ἐκλαψε τὴν ἀγαπημένην του γυναῖκα καὶ τὴν ἄλλη κερὰ τῆς ἔκαμε μὴ γαλόπρητη κηδείαν.

Η ΜΗΤΡΥΙΑ

Τὸ πένθος ὅμως στὸ Κάστρο δὲν διήρκεσε καὶ πολὺ. Ὁ τσακισμένος ἀπὸ τὴ λύπη χῆρος, λησμονῆς τὸν πόνον τῆς καρδιάς του καὶ σκέφθηκε σοβαρὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ ὅτι ἔχασε μὴ μὴ ἄλλη γυναῖκα καὶ διάλεξε ἓνα ἄγριο διαβολοθηλικό, ἐντελὲς τὸ ἀντιθετὸ ἀπὸ ὅτι ἦταν ἡ φρόνιμη καὶ ἐνέρειτη Ματθίλδη.

Ἀπὸ δὴ καὶ πέρα ἡ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ πῆρε ἄλλο δρόμο. Ἡ νέα κυρία ἀγαποῦσε τὴν πολυτέλεια καὶ τὴν σπατάλη. Φερόταν μὲ περηφάνεια καὶ τυραννικὰ στοὺς ὑπηρέτες, ἔκαμε πολλὰ παιδιά, καὶ οἱ κόρες ἀπὸ τὸν πρῶτον γάμο ἔπαψαν πᾶν νὰ ὑπολογίζονται καὶ παραμερίστηκαν.

Ὅσο μεγάλωναν οἱ μεγάλες κόρες τόσο προσπαθοῦσε ἡ μητριά νὰ τὶς ξεφορτωθῇ. Κατὰφερε καὶ τὶς ἔστειλεν στὸ Νίνκεσμυλ, σὲ ἓνα μοναστήρι γυναικῶν. Τὴ μικρὴ Ματθίλδη τὴν παράδωσε σὲ μὴ παραιμένα καὶ τὴν ἐγκατέστησε σὲ ἓνα μικρὸ ἀπομακρυσμένο δωμάτιο. Ἐτοί δὲν τὴν ἔλεπε, πᾶν μὲς στὰ ὑάτια της.

Οἱ σπατάλες τῆς αὖξαναν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τόσο, ὥστε τὰ ἔσοδα ἀπὸ τὶς ληστείες τοῦ ἱππότη ὅσο κι' ἂν ἔρχονταν ἀκατάπαυστα, δὲν ἐπαρκοῦσαν. Ἐφθασε νὰ θάλλῃ χεοὶ στὶς οἰκονομίες ποὺ εἶχε ἀφήσει ἡ μακαρίτισσα Ματθίλδη καὶ ἄρχισε νὰ πωλᾷ τὰ πολυτίμα ὑφάσματα καὶ νὰ δανείζεται θάζοντας ἐνέχυρο πολλὰ ἀπ' αὐτὰ.

Μία φορὰ θρέθηκε σὲ μεγάλη χρηματικὴ ἀνάγκη. Ἐψαξε τότε ὅλα τὰ κυρτάκια καὶ τὰ ντουλάπια γιὰ νὰ βρῇ κάτι πολυτίμο καὶ στὴν τύχη ἀνακάλυψε ἓνα κρυφὸ γάρβισμα σὲ ἓνα ντουλάπι ὅπου γιὰ μεγάλη τῆς χάρα θάβαν τὰ οὐτὶ μὲ τὰ νουμιστικά τῆς Ματθίλδης. Οἱ ἀσφατέρες πολυτίμες πέτρες, τὰ δαγτυλίδια μὲ τὰ διαμάντια, τὰ σκουλαρίκια, τὰ θρανόλια καὶ ἄλλα στολίδια ἤλεκτρισαν τὰ ὑάτια της. Τὰ ἔβλεπε ὅλα μὲ προσοχὴ καὶ ὑπελόγιζε τί σπου

δαῖο κέρδος θὰ τῆς ἔφερνε ἐκεῖνο τὸ θαυμάσιο εὔρημα.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἀξίας εἶδε καὶ τὸ μοσχοκάρυδο. Γιὰ πολλὰ ὥρα σκεπτόταν τί νὰ τὸ κάμῃ. Προσπάθησε νὰ τὸ ξεβιδώσει, ὅλλα δὲν ξεβιδῶνε. Τὸ ζύγισε στὸ χέρι τῆς καὶ εἶδε ὅτι ἦταν ἐλαφρὸ σὰν κούφιο καρύδι. Τότε σκέφθηκε πῶς θὰ ἦταν ἀδεια θήκη δοχτυλιδίου καὶ ἔπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χρησιμοποιοῖ σὲ τίποτα τὸ πέταξε σὰν ἀχρηστο πρᾶγμα, ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Κατὰ τύχην κάτω ἀπ' αὐτὸ καθόταν ἡ μικρὴ Ματθίλδη, καὶ ἔπαιζε μὲ τὶς κούκλες της. Μόλις εἶδε τὴν μικρὴν ἔβληκε μπάλα νὰ κυλᾷ στὴν ἄμμο, πέταξε τὶς κούκλες της, ἔτρεξε, καὶ μὲ παιδικὴ λαχάρια πῆρε στὰ χέρια τῆς ἐκεῖνο τὸ παιχνίδι. Πολλὰς μέρες ἦταν ἐνθουσιασμένη μ' αὐτὸ καὶ δὲν τὸ ἄφηνε ἀπὸ τὰ χέρια της.

ΝΟΥΝΑ ΚΑΙ ΒΑΦΤΙΣΤΙΚΙΑ

Μία ὁμορφὴ καλοκαιρινὴ μέρα ἦρθε ὄρεξι στὴν παραμένα της νὰ πᾶν νὰ ἀναπνεύσῃ ῥοσσερὸ ἀέρα στὴν σπηλιά τῆς πηγῆς. Πῆρε τὴν μικρὴ καὶ πῆγε. Κατὰ τὸ δειλινὸ ζήτησε τὸ κοριτσάκι τῆς συνηθισμένην τοῦ φέτα τοῦ ψωμὶ μὲ τὸ μέλι. Ἡ παραμένα εἶχε ξεχάσει νὰ τὸ πάρῃ ἀπὸ τὸ σπιτί καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ μείνουν λίγο ἀκόμα ἐκεῖ πῆγε πρὶν πέρα σὲ μὴ τοῦφα βατόμουρα γιὰ νὰ τῆς φέρῃ μὴ φούχτα ἀπ' αὐτὰ.

Ἡ μικρὴ Ματθίλδη, ἔπαιζε μὲ τὸ μοσχοκάρυδόν της. Τὸ πετοῦσε δεξιὰ κι' ἀριστερά. Κάποια στιγμή τῆς ἔφυγε καὶ ἔπεσε στὸ λάκκο ποὺ ἀνέβλυζε τὸ νερὸ τῆς πηγῆς.

Ξαφνικὰ τότε εἶδε νὰ στέκεται μπροστὰ της μὴ νέα γυναῖκα, ὁμορφὴ σὰν ἄγγελος καὶ γλυκεῖα σὰν τὴ θεὰ Χάριτα. Ἡ μικρὴ στὴν ἀρχὴ τᾶχασε, νόμισε πῶς ἦταν ἡ μητριά της ποὺ πάντοτε ὅταν τὴν ἔβλεπε μπρὸς τῆς τὴ μάλανε καὶ τὴν ἔβρινε. Ἡ νέα γυναῖκα ὅμως τὴν κύτταξε μ' ἀγάπη καὶ τῆς μίλησε μολακὰ:

—Μὴ φοβάσαι, ἀγαπημένη μου μικρούλα, εἶμαι ἡ νουνά σου, ἔλα κοντὰ μου. Νά, δές, τὸ παιχνίδι σου ποὺ ἔπεσε στὸ νερὸ.

Ἐτοί τὴν καλόπιασε καὶ τὴν ἔκαμε νὰ πᾶν κοντὰ της.

Τότε ἡ Νεραΐδα τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της, τὴν ἔσφιξε τρυφερὰ στὰ στήθη της καὶ ἄρχισε νὰ φιλᾷ καὶ νὰ ἐρέχῃ μὲ δάκρυα τὰ μάγουλα τῆς μικρῆς Ματθίλδης.

—Καθμένη ὀρφανούλα, τῆς εἶπε, ἔχω ὑποσχεθῇ νὰ σὲ φροντίζω σὲ μὴτέρα, καὶ θὰ κρατήσω τὸ λόγο μου. Νά μὲ ἐπισκέπτεσαι τακτικά, θὰ μὲ βρίσκῃς πάντοτε μέσα σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά. Νά πετᾷς μὴ μέτρα μέσα στὴν πηγὴ καὶ θάρχωμε. Φύλαξε καλὰ αὐτὸ τὸ μοσχοκάρυδόν καὶ νὰ μὴ ξαναπαίξῃς μ' αὐτὸ, κάποτε αὐτὸ θὰ ἐκπληρώσῃ τρεῖς ἐπιθυμίες σου. Ὅταν θὰ μεγαλώσῃς θὰ σοῦ εἰπῶ πρὶν πολλὰ, τώρα δὲν μπορεῖς νὰ τὰ καταλάβῃς.

Τῆς ἔδωσε ἀκόμα κάτι συμβουλὲς τοῦ ταίριαζαν μὲ τὴν ἡλικία τοῦ παιδιοῦ, ὥσπου ἡ παραμένα γύρισε πρὸς αὐτὴν καὶ ἡ Νεραΐδα ἔξαφανίσθηκε.

Ἡ μικρὴ Ματθίλδη ἦταν ἓνα ἔξυπνο παιδί. Ἡ νοημοσύνη τῆς ἔφθανε ὅς ἐκεῖ, ὥστε δὲν εἶπε τίποτα στὴν παραμένα της γιὰ τὴν κυρία νουνά. Ὅταν ἔφθασαν στὸ σπιτί ζήτησε βε-

λῶνα καὶ κλωστή καὶ ἔρραψε τὸ μοσχοκάρυδόν μέσα ἀπὸ τὴ φόδρα τοῦ φορέματός της.

Τώρα πᾶν τὸ μυαλὸ της καὶ ἡ σκέψις τῆς ἦσαν πάντα στὴ Νεραΐδοπηγὴ. Πάντοτε, ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν καλὸς, ζητοῦσε ἀπὸ τὴν παραμένα της νὰ κάνουν περὶπατο πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐκεῖνη ἐκπληροῦσε πάντοτε τὴν ἐπιθυμία τῆς συμπαθητικῆς μικρῆς, ἀφοῦ μάλιστα ἔφερε, πῶς ἐκεῖνη ἡ σπηλιά ἦταν ὁ ἀγαπημένος περὶπατος τῆς μητέρας της.

Ὅταν ἔφθαναν ἐκεῖ, ἡ ἔξυπνη Ματθίλδη τὰ καταφέρνε, μὴ κάποια πρόσφασι, νὰ ἀπομακρύνῃ λίγο τὸ φρουρὸ τῆς. Τότε ἔριχνε μὴ πέτρα στὴν πηγὴ καὶ ἀμέσως θρισκόταν μὲ τὴ συντροφιά τῆς ἀξιολάτρευτῆς της νουνᾶς.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ἡ μικρὴ ὀρφανὴ ἔφθασε στὸ ἀνθος τῆς παρθενικῆς τῆς ἡλικίας. Ἀλλὰ ἀνθίζε κι' αὐτὴ, ὅπως τὰ λουλούδια ποὺ ἀνθίζουν στὸν κῆπο πίσω ἀπὸ τὸν πύργον ποὺ δὲν τὰ βλέπετε κανεῖς. Ζούσε παραπεταμένη ἀνάμεσα στὸ ὑψηρικὸ προσωπικό. Ὅταν ἡ μητριά της, ποὺ ἔκανε τὴ σπουδαία, ἔδινε γιορτές, αὐτὴ δὲν ἐμφανιζόταν ποθεν. Ἐμενε ὅλη τὴ μέρα στὸ δωμάτιό της καὶ ἐργαζόταν διάφορες δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ μόνον ἀφοῦ τελείωνε τὴ δουλειά της, κατὰ τὸ θράδυ, πληρωνόταν πλοῦσια γιὰ τὶς πικρές τῆς ἡμέρας, μὲ τὴν συντροφιά τῆς Νεραΐδας στὴν πηγὴ.

Ἡ Νεραΐδα δὲν ἦταν μόνον μὴ συντροφιά καὶ μὴ καλὴ φιλενάδα, ἀλλὰ καὶ δίδασκε στὸ νέο κοριτσάκι ὅλες τὶς καλὲς τέχνες καὶ φρόντιζε νὰ τὴν μορφώσῃ καὶ νὰ τὴν κάμῃ ἐνάρετη ὅπως ἦταν ἡ μητέρα της.

ΤΟ ΘΛΙΒΕΡΟ ΠΡΟΜΥΝΗΜΑ

Μία μέρα ἡ Νεραΐδα δέχθηκε τὴ βαφτικιστρία τῆς μὲ διπλὴ τρυφερότητα καὶ λαχτάρια. Τὴν πῆρε, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ λυπητερὰ ἔγειρε καὶ ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμον τῆς Ματθίλδης.

Ἡ Ματθίλδη ἐπηρεάστηκε ἀπ' αὐτό, μελαγχολήσε καὶ ἄφησε ἄφωνη λίγα δάκρυα νὰ πέσουν στὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης της νουνᾶς, ἐνῶ ἐκεῖνη ἀμίλητη ἐπίσης τὴν φιλοῦσε στὰ χεῖλη. Μὴ θαραῖα ἀτμόσφαιρα σκέπασε καὶ τὶς δύο. Ἡ Νεραΐδα θυβίστηκε σὲ πρὶν μεγάλη ἀκόμα μελαγχολία.

—Ἀγαπημένον μου παιδί, εἶπε μὲ γλυκεῖα φωνή, κλαῖς καὶ δὲν ξέρεις τὸ γιατί. Τὰ δάκρυά σου ὅμως εἶνε τὸ προαίθεμα τῆς μοίρας σου. Μὴ μεγάλη ἀλλαγὴ ἔρχεται στὸ σπιτί σας ἐπάνω στὸ θουνό. Πρὶν ὁ ἄνεμος χτυπήσῃ τὶς κορφὲς τῶν σταχυῶν κάτω στὰ χωράφια, θὰ πέσῃ καταστροφή καὶ ἐρήμωσι ἐκεῖ. Ὅταν θὰ φθάσῃ τὸ θράδυ καὶ οἱ ὑπηρέτες τοῦ κάστρου θάρθουν νὰ πάρουν νερὸ ἀπὸ τὴ θρύσι μου καὶ θὰ γυρίσουν μὲ ἀδειους κουβάδες, τότε ξέρε ὅτι τὸ κακὸ ἔρχεται. Φύλαγε τὸ μοσχοκάρυδόν ποὺ θὰ σοῦ ἐκπληρώσῃ τρεῖς ἐπιθυμίες σου καὶ πρόσεχε νὰ μὴν ξεδύψῃς γιὰ μικροπράγματα τὴ δύναμίν σου. Ἐχε γιὰ, σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους δὲν θὰ ξαναβῶθωμὲ πιά.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ, τὴν ἔκαμε μὴ φορὰ ἀκόμα προσεχτικὴ γιὰ τὶς ἰδιότητες τοῦ μοσχοκάρυδου ποὺ θὰ τὶς ἔφερνε θοήθεια σὲ ὥρα ἀνάγκης, τὴν φύλησε γλυκὰ κι' ἐνῶ τὰ δάκρυα τοῦ ἀποχαριτισμοῦ ἔτρεχαν ἄφωνα στὸ πρόσωπό της καὶ οἱ λυγμοὶ ἔπνιγαν

τὰ λόγια της, ἔξαφανίσθηκε καὶ δὲν ξαναφάνηκε πιά.

Ὅταν ἔφθασε ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ, ἓνα θράδυ οἱ νεροκουβαλήστρες γύρισαν μὲ ἀδειους κουβάδες στὸν πύργον. Ἦταν κατακίτρινες καὶ ἔτρεμαν σὰν νὰ τὶς εἶχε πιάσει ξαφνικὸς πυρετός.

Ἡ ἄσπρη γυναῖκα, ἡ ἄσπρη γυναῖκα, φώναζαν, κάθεται στὴν πηγὴ, χτυπιέται, σταυρώνει τὰ χέρια της καὶ θρηνεῖ. Αὐτὸ σημαίνει κάτι κακὸ.

Οἱ πολεμιστὰ καὶ οἱ φρουροὶ τοῦ πύργου τὶς περιγέλασαν καὶ εἶπαν ὅτι αὐτὰ εἶνε φαντασίες καὶ γυναικεῖες κουθέντες. Μερικοὶ θυγῆκαν ἔξω καὶ πῆγαν νὰ ἐξετάσουν τί συνέβαινε. Κι' αὐτοὶ εἶδαν τὸ ἴδιο φάντασμα, ἔκαμαν ὅμως κούραγιον καὶ πῆγαν κοντὰ στὴν πηγὴ. Ὅταν ὅμως πλησίασαν ἐκεῖνη ἡ μορφή ἔξαφανίσθηκε.

Ἐκαμαν διάφορα σχόλια καὶ ὑποθέσεις, ἀλλὰ κανεῖς δὲν μπόρεσε νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀληθινὴ σημασία τοῦ φανερώματος.

Μόνον ἡ μικρὴ Ματθίλδη ἔφερε, ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τίποτα γιὰ τὴ Νεραΐδα.



δα τὴν εἶχε προστάξει νὰ μὴ μιλήσῃ. Καθόταν θλιμμένη στὸ δωμάτιό της μέσα στὸ φόβον καὶ τὴν ἀναμονὴ τοῦ τί θὰ γινόταν.

Ὁ «Ἀρπαχτοχέρης» ὁ Τολμηρὸς δὲν πρόφθανε νὰ ληστεύῃ καὶ νὰ ἀρπάξῃ γιὰ τὴ σπατάλη γυναῖκα του. Καὶ ὅταν δὲν ἦταν σὲ ἐκστρατεία, ἐκεῖνη μάζεψε κάθε μέρα τοὺς γλεντζέδες φίλους του καὶ τοῦ ἐτοίμαζε τέτοια γλέντια καὶ φασαρίες ποὺ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ ἰδῇ τὸν κατήγορον ποὺ εἶχε πάρει τὸ σπιτικό του. Ὅταν σάωνονταν τὰ λεφτὰ καὶ τὰ τρόφιμα τότε ἀλλοίμονον στοὺς ἐμπόρους καὶ στὰ ἀμάξια μὲ τὰ ἐμπορεύματα ποὺ περνοῦσαν τοὺς δρόμους ἔξω ἀπὸ τὶς πόλεις.

Τὸ κακὸ εἶχε παραγίνει, γι' αὐτὸ συμφώνησε ἡ Ἐνωσις τῶν πόλεων ὁλῆς τῆς γύρω χώρας, τὴν ἐξόντωσι τοῦ «Ἀρπαχτοχέρη».

Καί, προτοῦ, αὐτὸς νὰ τὸ καλοσκεφθῇ, καὶ νὰ τὸ πάρῃ σὰν σοδάρια, κυμάτιζαν κι' ὅλας οἱ σημαίες τῆς Ἐνώσεως ἐπάνω στὸ θουνό ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ κάστρου του. Τότε εἶδε πῶς δὲν τοῦ ἔμενε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωὴ του.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΡΠΑΧΤΟΧΕΡΗ

Μπόμπες καὶ βροντὲς κλόνιζαν τὰ τεῖχη. Τὰ τόξα ἔκαναν καλὰ τὴ δουλειά τους καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Χάλαζα ἀπὸ σιδερένια ἀκόντια καὶ ὅλη ἔπεφτε καὶ κάποια κακιά στιγμή ποὺ ὁ Τολμηρὸς εἶχε χάσει τὴν προσοχή του, ἓνα ἀπ' αὐτὰ πέρασε ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς περικεφαλαίας του, ποὺ ἦταν μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια, καὶ μπῆχτηκε μὲς στὸ μυαλὸ της. Ἀμέσως ἔπεσε, καὶ ὁ ψυχρὸς ἐπιθανάτιος ὕπνος τὸν σκέπασε.

Μὲ τὸ πέσιμο τοῦ ἀρχηγοῦ, σύγχυσις ἔπιασε τοὺς πολεμιστὰς. Μερικοὶ δειλοὶ ὕψωσαν λευκὰ σημαία στὸν πύργον, ἄλλοι, γενναῖοι τὴν κατέβασαν. Τότε κατάλαβαν οἱ ἔχθροι πῶς ἐπικράτοῦσε ἀταξία μέσα στὸν πύργον, πῆδησαν τὰ τεῖχη, κυρίευσαν τὴν πύλη, κατέβασαν τὴ γέφυρα ἐπάνω ἀπὸ τὴν τάφρον καὶ εἰσώρμησαν μέσα στὸ κάστρο κτυπώντας μὲ γυμνὰ σπαθιά ὅποιον εὗρισκαν μπροστὰ τους. Ἀκόμη καὶ ἡ κακορραϊκὴ μητριά, μὲ ὅλα τὰ παιδιά, σφάχτηκε ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς. Τὸ κάστρο λεηλατήθηκε, παραδόθηκε στὶς φλόγες, καταστράφηκε καὶ ἔγινε ἓνα μὲ τὴ γῆ.

Σὲ ὅλη ἐκεῖνη τὴ φοβερὴ φασαρία, ἡ μικρὴ Ματθίλδη, καθόταν κλεισμένη καὶ ἀμπαρωμένη μέσα στὸ δωμάτιό της ποὺ ἦταν ψηλὰ κοντὰ στὴ σκεπὴ. Ὅταν ὅμως ἀντελήφθῃ ὅτι ἡ καταστροφὴ προχωροῦσε, ὅτι ὅλα γίνονταν ἀνω-κάτω, καὶ ὅτι δὲν ἦταν ἀσφαλίσμένη ἐκεῖ ἀπὸν ἀποφάσισε νὰ φύγῃ. Ἐρριξε ἓνα πέπλον ἀπὸνῶν της, ἔβγαλε τὸ μοσχοκάρυδόν, τὸ ἔστριψε τρεῖς φορὲς στὰ χέρια της καὶ θύνηκε ἔξω μὲ τὸλμη, προφέροντας τὸν ἀφορισμὸ ποὺ τῆς εἶχε συμβουλεύσει ἡ Νεραΐδα:

«Πίσω μου σκοτάδια, μπρὸς μου εἶνε φῶς. Μάτι δὲν μὲ βλέπει κανεῖς».

Καὶ ἔτσι πέρασε ἀπαρατήρητη μέσα ἀπὸ τὸ ἐχθρικό στρατόπεδον, ἐγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸν πατρικὸ τῆς πύργον μὲ τὴν καρεῖα σφιγμένη ἀπὸ λύπη, χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῖον δρόμον νὰ πάρῃ.

(Στὸ ἐρχόμενο ἢ σὲνῆμα)

ΟΤΙ ΔΙΑΒΑΣΕΙ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 51

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Μόνον στο νερό δεν γίνεται.
- 3) 'Η πλέον δημοφιλής στάρ της όθνης.
- 4) Την επίσημοι ιδίως κατά τους θερινούς μήνες δια να αποφύγουν το καύμα του ήλιου. Μουσικόν οργανον των Αρχαίων.
- 5) 'Η προσωποποίηση των Αμερικανών. Το λέμε στο τηλεόνο. Καταστρεπτικόν ζών.
- Τίτλος ευγενείας παρά Φράγκους.

- 12) Υιός του Έλμου θαυλέως των Τυρηνών, ιδρυτής της πόλεως Αίαντα. — Μέτρο - Γκλόν-τουίν. — Μεγάλη κινηματογραφική εταιρία του Χόλλυγουντ. — Αρωμα των φαγητών, μάλλον ρευστόν (δημοτική).
- 13) 'Αρθρον (αίτιατική). — Πόλις της Γαλλίας εν τῷ νομῷ 'Αρντέζ με ρωμικές αρχαιοτήτες. — Πρόβειος. — Μόριον καταφαικόν.
- 14) 'Αντωνία (πληθυντικός). — Ποσοτακτική του ρήματος «τι-περιουσίαν της οποίας μέγα μέρος αφήκε προς σύστασιν των φερωνύμων θραυείων.
- 15) Τροπικόν ἐπίρρημα. — 'Ο ηρικός ήρωας.
- 16) Το επώνυμον μεγάλου δραματικού ήθοποιού του Γαλλικού κινηματογράφου. — Αρχαίον πολεμικόν όχημα.
- 17) 'Απασχολεί ως επί το πλείστον το άσθενές φύλον. — Μέρος τεχνητού κήπου.
- 18) 'Επί ασχολιών και έργασίων στάσις. — Μέγας 'Ιταλός

- 1) ΜΙΑ — ΑΦΗ — ΦΡΑ. 2) ΣΠΑΘΙ — ΑΛΟΓΑ. 3) ΑΙΡ — ΗΣΑΙΑΣ — ΑΒΟ — ΑΝΩ. 4) ΑΒΑΝΑ — ΑΓΑΠΑ. 5) ΟΡΑ — ΑΔΩ. 6) ΣΥΝΑΓΩΓΙΣΜΟΣ. 7) ΔΥΟ. 8) ΣΥΝ. 9) ΣΥΝΑΝΑ. 10) ΣΤΡΟΦΗ. 11) ΑΝΥ — ΒΗΕ. 12) ΑΓΗΜΑ — ΜΑΝΝΑ. 13) ΑΕΙ — ΝΙΣ — ΚΡΟΝΟΣ. 14) ΣΑΣ — ΙΩΝ — ΣΩΝ.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ του προηγούμενου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 50

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΜΙΑ — ΑΦΗ — ΦΡΑ. 2) ΣΠΑΘΙ — ΑΛΟΓΑ. 3) ΑΙΡ — ΗΣΑΙΑΣ — ΑΒΟ — ΑΝΩ. 4) ΑΒΑΝΑ — ΑΓΑΠΑ. 5) ΟΡΑ — ΑΔΩ. 6) ΣΥΝΑΓΩΓΙΣΜΟΣ. 7) ΔΥΟ. 8) ΣΥΝ. 9) ΣΥΝΑΝΑ. 10) ΣΤΡΟΦΗ. 11) ΑΝΥ — ΒΗΕ. 12) ΑΓΗΜΑ — ΜΑΝΝΑ. 13) ΑΕΙ — ΝΙΣ — ΚΡΟΝΟΣ. 14) ΣΑΣ — ΙΩΝ — ΣΩΝ.

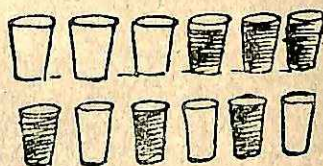
ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΣΙΑ — ΔΑΣ — Α.Ε.Κ. 2) ΜΠΡ(Α)ΒΟ — ΑΓΙΟΣ 3) ΑΙΑ — ΑΡΕ — ΟΙΝΩΝΗ — ΠΑΝ. 4) ΑΘΗΝΑ — ΥΜΝΟΣ. 5) ΙΣΑ — ΑΙΣ. 6) ΑΛΙΚΑΡ — ΝΑΣΣΟΣ. 7) ΚΑΙ. 8) ΗΩΣ. 9) ΓΝΩΣΤΟΠΟΥΝ. 10) ΑΒΑ — ΜΟΝ. 11) ΦΛΟΓΑ — ΒΑΣΙΣ. 12) ΠΡΟ — ΑΔΑΜΑΣ — ΜΗΝ. 13) ΑΓΑΠΩ — ΕΥΛΟΝ. 14) ΑΝΑ — ΣΑΝ — ΑΙΝ

Μικρά προβλήματα

Με ποτήριο

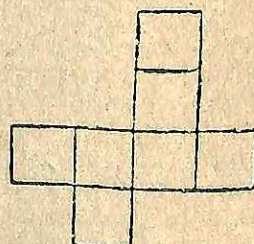
Στην κατωτέρω δημοσιευμένην εικόνα, μας και διή στην πρώτη σειρά, βλέπετε έξι ποτήρια, τρία κενά και τρία γεμάτα. προσπαθήσατε τώρα με τρεις κινήσεις, και κινώντας δύο ποτήρια, να φέρετε στην θέση οι πού έλειπε στην δεύτερη γραμμή. Δηλαδή, ένα ποτήρι κενό, ένα ποτήρι γεμάτο.



Προσοχή, πρέπει να επιτευχθή το αποτέλεσμα με τρεις μόνο κινήσεις.

Χωρισμός

Το κατωτέρω δημοσιευμένο γινόμενο σας παρουσιάζει ένα ιδιότροπο σχήμα αποτελούμενο εξ



έπτά τετραγωνίδια. Προσπαθήσατε τώρα με μία μόνο γραμμή να χωρίσετε το σχήμα αυτό σε δύο μέρη ίδιας έκτασεως.

Αποστολές
ΑΝΤΩΝ ΧΑΡΟΥΠΙΑΔΗΣ
Θεσσαλονίκη

Μυστικά 'Ηραιότητας 'Οπου κάμνουν τας Γαλήιδας Παρυσμίας Περιφήμους



ΑΙ κομψαί Ιαλλίδες εινε αναμφιδόλως άφθαστοι εις την τέχνην του μακιγιαρίσματος.

Το τελευταίον τους μυστικό συνίσταται εις την χρήσιν μιας νέας πούδρας «αεροποιημένης». Μία πούδρα Ι' φοράς λειοττόρα από ό,τι θα μπορούσε κανείς να φαντασθή για δυνατόν. Παρασκευασμένη, κατά ένα νέον τρόπον καθίσταται τόσον ελαφρά, ώστε απλώνεται κανονικώς και ενιαίως επί της επιδερμίδος σαν ένα αδιόρατο πέπλο ωραϊότητας. Δίδει εις την επιδερμίδα φυσικήν όψιν ωραϊότητος και από τας πλέον κολακευτικές, πολύ διαφορετικήν εις τα αποτελέσματά της από τας θάρελας πούδρας, περασμένης μύδας, αι όποια δίδουν την εντύπωσιν μακιγιαρίσματος. Αυτός ό νέος τρόπος αεροποιήσεως χρησιμοποιείται τώρα εις την παρασκευήν της πούδρας Τοκαλόν... και ή πούδρα Τοκαλόν περιέχει mousse de creme, ή ύποτα την κάμνει να κρατῇ όλην την ήμέραν. 'Ο άνεμος, ή βροχή και ή έφιδρωσις κατά τον χορόν δεν δύνανται να χαλάσουν το θαυμάσιον χρώμα όπου δίδει ή πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατε το μυστικόν ωραϊότητος των Ιαλλίδων, την «αεροποιημένην» πούδραν Τοκαλόν.



ΟΙ απευθυνόμενοι διά πάσαν σύμβουλην προς τον δόκτορα Κάμα πρέπει απαραίτητως να γράφουν την ακριβή ήμεραν, μήνα και έτος της γεννήσεώς των, ει δυνατόν δε και την ώραν.

Αι επιστολαί πρέπει να συνοδεύονται με γραμματόσημα αξίας πέντε δραχμών διά την απάντησιν.

Το γενικόν χαρακτηριστικόν της εβδομάδος από της 26ης Μαΐου μέχρι και της 1ης Ιουνίου είναι μία μεγάλη δραστηριότης, διακοπτομένη όμως από διαλείμματα χαλαρώσεως και πλήρους κοπώσεως.

Διά τας υποθέσεις σας θα προτιμήσετε τας ώρας:

Όλοκληρον την ήμέραν του Σαββάτου (27), 9—10.45 μ.μ. της Δευτέρας (22) και 11—12 μεσημ. της Τετάρτης (31).

Αντιθέτως καλόν είναι ν' αποφύγετε τον χειρισμόν σοβαρών υποθέσεων κατά την ώραν 11—12.30 μεσημ. της Κυριακής (28).

Διά τας χρηματικές σας υποθέσεις θα προτιμήσετε τας ώρας:

3.20—4.20 μ.μ. της Τρίτης (30) και 6—7 μ.μ. της Πέμπτης (1).

Η ώρα 12—3.15 μ.μ. της Τρίτης (30) είναι κατάλληλος διά την αγοράν λαχείων.

Διά τα τυχερά παιχνίδια εύνοϊκή είναι ή ώρα 10—12.45

μ. μεσον. της Τρίτης (30).

Αι αισθηματικά υποθέσεις εύνοούνται κατά τας ώρας:

3.30—4.30 μ.μ. του Σαββάτου (28), την πρωϊαν της Δευτέρας (29) και 7.30—9.30 μ.μ. της Τρίτης (30).

Κατάλληλος ώρα διά γάμους είναι ή 10.45—11.30 μ.μ. της Τρίτης (30).

Καλόν είναι να έντεινόμεν τας προσυλάξεις διά την υγείαν και την ζωήν μας κατά την ώραν 3.40—5.15 π.μ. της Κυριακής (28).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Ν τ ό ρ ο θ υ λ ά μ ο υ ρ 13. — Ζωή ήρεμος και όμαλή χωρίς σοβαράς περιπετείας. Καλλιτεχνικά διαθέσεις. Γάμος έξ έρωτος εις νεράν ήλικίαν. Πολλά αισθηματικά περιπέτειαι, αλλά χωρίς μεγάλην σημασίαν. Το σημερινόν αίσθημα θα περάσῃ, όπως και πολλά άλλα. Η ζωή σας θα υποστή ένα σοβαρόν κλονισμόν περί το 40όν έτος. Οικονομική ενημέρεια, αλλά όχι πλούτος. Ημέρα Παρασκευή. Χρώμα πράσινον. Πολύτιμος λίθος: σμαράγδα.

Ε ρ σ τ ν. — Χαρακτήρ σινιγματικός, δύστροπος. Εγώτισμος ή φιλοδοξία. Αστάθεια αισθημάτων. Σας ενδιαφέρει ό σκοπός και δεν διατάζετε στην έκλογή των μέσων. Ζηλοτυπία και μισή. Θα έρθετε πολλά εμπόδια εις την ζωήν σας και αντιδράσεις από την οικογένειάν σας. Γάμος μετά το 45ον έτος. Αρκετα χρήματα. Η ζωή σας θα είναι πολύ άσταθής και ταραχώδης.

Φ υ μ α τ ι κ ή ν Σ. Π. — Σας απήντησα εις το φύλλον 48.

Δ η μ η τ ρ ι α τ ι κ ο. — Έκράτησα την επιστολήν σας, διότι ή υποθεσις σας με απασχόλησε ιδιαίτέρως. Μεταξύ των γεννηθέντων εις τας ήμερας που μου γράφετε δεν βλέπω σοβαρόν αίσθημα ούτε από το ένα μέρος ούτε από το άλλο. Εις το παρελθόν όμως υπήρξε και πολύ φοβόμασιν όχι χωρίς συνέπειας διά σας. Πάντως έχετε διακινδυνεύσει την υπόληψίν σας. 'Ο γάμος αυτός θα γίνη πιθανώτατα άγώγος, αλλά θα είναι ένας γάμος συμβατικός και κατ' ανάγκην. 'Ο φίλος σας κρατεί κατ' δικό σας είς τα χέρια του, το όποϊον υπάρχει φόβος να σας έκβωσῃ και να σας δημιουργήσῃ περιπετείας. Η ζωή σας γενικά θα είναι πολύ ταραγμένη. Βλέπω και μίαν δεύτεραν σχέσιν σε σας, αλλά θα είναι χωρίς αποτέλεσμα.

Α ρ η ν Θ. — Η πρόδοός σας θα είναι ήρεμος και μετρία. Σας λείπει το θάρρος και ή ρομή. Χρήματα όλίγα. Θα σταθώσ ομήστε εις θέσιν εξαρτημένην πιθανόν υπαλληλικήν. Γάμος θραυνεί πολύ. Η ζωή σας θα υποστή ένα ταχυρόν κλονισμόν περί το 35ον έτος της ήλικίας σας. Θα βρθετε αξιολόγους υποστηρίξεις. Φρον-

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΛΑΕΙΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ

Δι' όλα τα γούστα, δι' όλα τα σπόρτ.

Χωρίς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλα του Οίκου ΜΠΑΡΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ και προσωπικόν άρτιον εις την διάθεσίν σας, εις το ίδι αίτερον τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ και ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ

Ελαστικές νέες παραλαβής, έντελώς αδιόρατες και επίδεσμοι ελαστικοί IDEAL, VELPEAU κ.λ.π. ΠΡΟΣΟΧΗ: Το Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, λόγω ανοικοδομήσεως, μετ εφέρθη προσωρινώς παρπαλεύρας του, επί της πλατείας 'Ομονοίας.

ΚΥΡΙΑ

ΠΡΙΝ ράψετε το φόρεμά σας. ΠΡΙΝ αγοράσατε καινούργιο καπέλλο, επισκεφθήτε την ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ και ΠΙΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ ('Αγ. Μάρκου 18, 1ος όρμος τηλ. 25.173). Θα εβρετε έτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλτά κτλ. με τις καλύτερες γραμμές, της πιο τελευταίας μόδας, άρίστης ποιότητος και με τας λογικώτερας τιμάς. Επίσης μπορείτε να ράψετε και δικό σας ύφασμα, σύμφωνα με τα πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

κόμη φαντάζομαι ότι τον διακρίνει κάποια ιδιαίτερη και άσυμφορησία. Έχει όμως αποφασιστικότητα και μαχητική διάθεση μέσα του.

ΙΠΠΟΤΗΝ ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟΝ, Δράμας. — Έχετε χαρακτήρα τρυφερόν, όνειροπόλον και πολύ ευαίσθητον. Το βασικόν σας ελάττωμα είναι η έλλειψις θάρρους. Παρά την ευγένειαν των αισθημάτων σας, είσθε απελπιστικά δειλός και άτολμος. Αυτά δεν είναι στοιχεία για ν' άρχισή κανείς μια έρωτική περιπέτεια και πολύ περισσότερο για νά την συνεχίση. Αποκτήστε έμπιστοσύνη στον έαυτό σας, τότε μόνον νά αποπειραθήτε κάτι καινούριο. Άλλοιώς θα πέψετε πάντα σε γκάφες και θα απογοητεύεσθε. Σας λείπει το πρακτικόν πνεύμα και αυτό δεν σας άφηνει νά προοδεύσετε ούτε στις υποθέσεις σας. Σας συνιστώ νά αναμείνεται πρός το παρόν.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ, Μυτιλήνην. — Είσθε χαρακτήρ πολύ μαλακός και από τους ανθρώπους που εύκολα καταλείπονται στην τύχην των χωρίς ν' αντίδρουν. Σας λείπει η έσωτερική άνησυχία και η δημιουργικότης. Γι' αυτό θα δυσκολευθήτε ν' αλλάξετε την σημερινή σας ζωή. Είς τόν έρωτα εύκαταλείπεσθε κυριολεκτικά, διότι είσθε ευαίσθητος και τρυφερός χαρακτήρ και χωρίς νά το καταλαβαίνετε, πέψετε θύμα. Έχετε πολύ το πνεύμα της ρουτίνας μέσα σας. Κάμετε ό τι μπορείτε για νά το άποτινάξετε, άλλ' όχι με λόγια μόνον. Η φίλη σας είναι χαρακτήρ άσταθής. Δυστροπος και ζηλότυπος. Έχει όμως τρυφερά αισθήματα και ό κάπως άνησυχός και εκπαιδευτικός χαρακτήρ της θα σας κάμει νά θυλάτε την άδράσειαν από πάνω σας.

ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣ ΜΕΝΗΝ ΠΟΛΙΤΙΣ ΣΑΝ, Δράμας. — Ο φίλος σας είναι χαρακτήρ τρυφερός και ευαίσθητος. Η ζωή του όμως δεν έχει μεγάλον παλμόν. Πρέπει νά άγωνισθή πολύ διά νά επιτύχη. Η πρόσδος του θα είναι θραδεία μέν άλλ' ασφαλής διότι έχει μεγάλην ύπομνην και καρτερίαν. Δεν βλέπω περιπτώσιν συντόμου ένωσης μαζί σας. Θα ζήσετε όμως πολύ ευχαριστημένη μαζί του, διότι θα σας άφοσιώσθ ολοκληρωτικά. Ο δικός σας χαρακτήρ είναι δυστροπος και άπότομος. Τα αισθήματα ύπερσχύουν μέσα σας από την λογικήν. Θα γίνετε καλή σύζυγος και θα άποκτήσετε οικογένειαν. Άλλά σας άπανάλαμδαν, πρέπει νά περιμένετε άκόμη.

ΜΑΓΚΑΛΗ Σ. — Χαρακτήρ τρυφερός και ευαίσθητος. Σας διακρίνει μια σταθερότης αισθημάτων. Άλλ' είσθε περισσότερο όνειροπόλος από ό τι χρειάζεται. Πολύ θερμή είς τας έκδηλώσεις σας. Η ζωή σας θα κυλίση ήρεμος και χωρίς περιπέτειας. Ο φίλος σας σας άγαπά και πρέπει νά το έχετε έμπιστοσύνην. Θα προοδεύση είς την ζωήν του. Περιπτώσιν γάμου πρός το παρόν δεν βλέπω. Οι χαρακτήρες σας συνταυτίζονται.

ΦΑΛΗΡΙΩΤΙΣ ΣΑΝ Ν. Σ. — Ο χαρακτήρ σας παρά την ευαίσθησίαν και την τρυφερότητά σας, είναι άστατος και άρκετα επιπόλαιος. Βιάζεσθε πολύ και παραμελείτε πολλά ουσιώδη πράγματα. Αί διαθέσεις σας αλλάζουν συχνά. Δεν έχετε άρκετην θέλησιν για νά σας κατεύθυν. Ο γάμος σας θα θραδύνη άκόμη. Δεν βλέπω καμμίαν περίπτωσιν πρός το παρόν. Θα παθρευθήτε εξ έρωτος και θα ζήσετε άρκετά εύτυχής. Χρήματα θα άποκτήσετε άρκετά μια μέρα. Η ζωή σας θα ύποσθ μερικάς διακυμάνσεις, αλλά θα καταλάβετε καλήν κοινωνικήν θέσιν. Η καρδιά του μοι στέλνεται δεν μοι φθάνει. Πάντως πρόκειται περί ανθρώπου με θέλησιν και ό όποιος θα προοδεύση. Τα αισθήματά του του όμως δεν είναι πολύ τρυφερά. Το συμφέρον τον άπασχολεί περισσότερο.

ΕΛΛΗΝ Β. — Χαρακτήρ ήρεμος και τρυφερός, με ευγενικά αισθήματα άλλ' όλίγον ανιγμωτικούς. Τα αισθήματα και αι σκέψεις δεν είναι πολύ ξεκαθαρσμένα είς το μυαλό σας. Έχετε μια φυσικήν όρμην αξιολογόν και μεγάλην δύναμιν προσαρμογής. Είς την ζωήν θα εύτυχήσετε άρκετά, αλλά θα χρειασθ νά καταβάλήτε πολλές προσπάθειάς. Την πρόσδον σας θα άνακόψουν ώριμοί αντίπαδοί και έχθρότης, τας όποιας όμως θα καταικήσετε εύχερώς. Θα παντρευθήτε από έρωτα, όχι πολύ σύντομα όμως.

ΛΑΚΗΝ Γ. Χαρακτήρ πολύ δύστροπος, μεψιμοιρός και μικρόψυχος. Έχετε μίαν τάσιν άποισιοδόξιας μέσα σας και δεν καταπιάνεσθε ζεστά με τίποτε. Πολύ έηλδύτος και έκδικητικός. Ο χαρακτήρ σας παρουσιάζει πολλές άνωμαλίας. Η ζωή σας θα είναι ταραχώδης και θα συνοδευθή από άποτόμους άνηψώσεις και καταπτώσεις. Τελικώς θα σταδιοδρομήσετε καλά. Θα περάσετε άρκετάς άσθενείας, αι όποιαι όμως δεν θα θέσουν είς κίνδυνον την ζωήν σας.

ΝΤΙΑΝΑΝ ΝΤΑΡΜΠΙΝ Ε.Π. Σέρρας. — Από τον χαρακτήρ σας καταλαβαίνω ότι θα είσθε δύσκολο νά άκολουθήσετε την συμβούλην μου που θα σας δώσω. Όποσδήποτε θα σας μιλήσω με ειλικρίνεια. Δεν σας συμπεριφέρω νά επιδιώξετε νά μιν συναντήσιν με αυτό το πρόσωπο. Διότι η συνάντησις αυτή θα σας χοροποιήση προσωρινώς, αλλά κατόπιν θα σας ευθίσση είς νέαν άπογοήτευσιν. Ο άνθρωπος αυτός είναι πολύ έγωιστής και με άστατον χαρακτήρα. Η άγάπη του άποτελεί μίαν στιγμιαίαν έξαψιν, αλλά δεν σας άγαπά πραγματικά. Η έννοσίς σας άλλωστε παρουσιάζει πολλά άνυπέρβλητα έμπόδια, είς τρόπον ώστε και αν ήθελε, πράγματα που δεν συμβαίνει νά έμπορούσε νά την πραγματοποιήσθ.

Η. ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ. — Η Γραφολόγος Χ. έλαβε και θα άπαντήσθ, με την σειράν καταχωρίσεως, στα ύπο τά κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα:

Καλός μαθητής, Μπουμπουλίνα, Τούλα Μ. Π., «Μωρό μου Α. Φ.», Α. 13212, Διάνα 15, Ζεχρά Μ. Π. 11—11—11—Άρχιμήδης, Άγριμί της Αιγύπτου, Ι.Β.Π. Πάτρας, Όνειροπαρμένη, Τρικυμμένη θάλασσα, Βελουδένια, Π. Σ. Άθήναι, Ζέα Πειραιά, Ε. Φατσή, «Τα φίλιά του 1937» Λάρνακα - Κύπρου, Πάνω Λεύκης, «Ευ γενετής άτυχος» Τζουλιάννα, Τζούντη, Παστέρ, Λιδιαν, Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

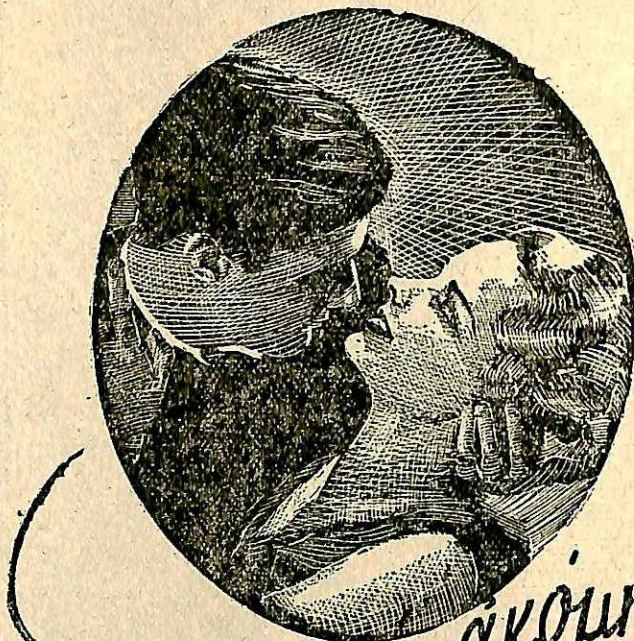
Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Στάνδιν, και Στενοχωρημένη

Ρος - Μριέ

Η Γραφολόγος Χ. δεν θα άπαντήσθ στα κάτωθι ψευδώνυμα διά-

τι δεν έσώκλεισαν το κεκονονι-
σμένο γραμματόσημο :
«Πόλις των Όνείρων», «Μό-
ζις ή συμπροθητική» Κέρκυρα.



«Ζητά φίλη ακόμη...»

Η επίδρασις που προκαλεί σ'έναν άνδρα το θελού-
διννο και υγιές δέρμα είναι μεγάλη. • Η έπιτυχία
σας είναι έξησφαλισμένη. • Όλοι οι άνδρες σας θαυ-
μάζουν και αν άκόμη δεν είσθε μία καλλονή. • Η
κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ δημιουργεί δέρμα άπαλό,
θελούδιννο χωρίς, λεκέδες και χονδρούς πόρους.



ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΙΣ ΤΟ

Μόνον είς το νέον κατάστημα γυναικείων και άν-
δρικων ύποδημάτων πολυτελείας παραγγελιών

ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΑΝΤΙΔΗ

Θά φορέσετε το κομψότερο παπούτσι

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ 1—ΖΑΠΠΕΙΟΝ—ΑΘΗΝΑΙ

(Έναντι Άγγλικής Έκκλησίας)

Γυναικεία ύποδήματα

ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΕΔΙΛΑ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΣΧΕΔΙΩΝ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Κ. ΖΟΥΡΑΣ

Άγ. Κωνσταντίνου 34

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

Α. ΖΑΛΙΜΗ ΚΑΙ Σ. ΣΤΑΜΑΤΙΔΑΗ

Όδός Γερμανού Παλ. Πατρών, άριθ. 3
Πλατεία Κλαυθμώνος—Α θ ή ν α ι

Εφαρμογή τελεία. Υλικά άριστα. Τιμαί λογικά.
Παρέχονται μεγάλοι εύκολοι πληρωμής.
Ειδικότης και τελεία εφαρμογή είς τά Ταγιέρ.

ΑΓΙΟΥ

MODES



ΑΘΗΝΑΙ

ΦΘΗΝΕΙΑ, ΦΘΗΝΕΙΑ, ΦΘΗΝΕΙΑ!

Κυρίες μου και δίδες, όσες έχετε γούστο και θέλετε
νά φορέσετε τά πιο ΦΘΗΝΑ και καλοεργασμένα χειρο-
ποίητα πέδιλα και σε άριστη φόρμα, σχέδια και δερμα-
τα των καλυτέρων έργοστασίων δεν έχετε παρά νά τρέ-
ξετε νά τά προμηθευθήτε στο κατάστημά μας.

Καμιά σας δεν θα φύγη δυσαρεστημένη.
Έκτελούνται παραγγελίαι έντός δύο ημερών.
Κρατήστε την διεύθυνσίν μας.

Η ΑΝΟΙΕΙΣ

ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΚΡΟΠΟΛ

ΠΑΡΕΛΗΘΦΗΣΑΝ

Γά νέα βαμβακερά ύφά-
σματα της μεγάλης μας
συλλογής με τιμάς έξαιρε-
τικές:

ΜΕΡΙΚΑ ΕΙΔΗ:

Δρ.
Κρέπ φανταίζι Άγγλίας 12
» κρουσταίζι » 16
Λινά ήμιτασιόν πολύχρ.
ριγέ 14
Πικέ έμπριμέ 18
Κρέπ Μαρινέλα 18
» πικαντίλη ριγέ 20
Βουάλ νινόν 25
Πικέ ριγέ έξτρα πολύχρ. 26
Ταφτάδες σκωτσέζικοι 28
Ζωρζέτ έμπριμέ
» νέα σχέδια 30—35—40
Λινά έμφρουασάμπλ σκέ-
τα και φανταίζι και
πουά 60
Πικέδες έμπριμέ 45
Σαμαροσκοΰτια βαμβάκ.
πολύχρωμα ριγέ 16-18
Έπωφελήθητε νά αγορά-
σετε όλα τά μοντέρνα σας
καλοκαιρινά ύφασματα με
τάς έξαιρετικές τιμάς προ-
του έξαντληθούν αί νέαι
συλλογαί.

Προσοχή! Βλέπετε
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΑΚΡΟΠΟΛ»
Όδός ΕΡΜΟΥ 18 α'.

ΡΕΤΡΟΛΕΜΑΗΝ
ή Τροφή των
μαχιών.

ΔΙΑΤΙ ΠΡΟΤΙΜΟΝΤΑΙ
ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

IRIDA

Διότι διά της ίδιας
βαφής όμοιως θάφον-
ται ΜΑΛΛΙΝΑ, ΒΑΜ-
ΒΑΚΕΡΑ και ΜΕΤΑ-
ΞΩΤΑ ύφασματα και
δεν παρουσιάζουν ου-
δεμίαν διαφοράν χρώ-
ματος είς τά άνάμικτα
ύφασματα, δηλαδή είς
τά μαλλοβάμβακα, μαλ-
λομέταξα κ.λπ.

Διότι ολονδήποτε ύ-
φασμα θάφεν με χρώ-
ματα IRIDA έν ουδε-
μιά περιπτώσει ξεβά-
φει διά τοϋ πλυσίμα-
τος ή τοϋ ιδρώτος, έπο-
μένως ουδένα κίνδυνον
διατρέχουν τά έσώρ-
ρουχα νά χρωματι-
σθούν εκ τοϋ θαφέντος
ύφασματος και την ά-
σφάλειαν αυτήν σας
παρέχουν μόνον τά
χρώματα IRIDA.

Διότι τά παγκοσμί-
ου φήμης χρώματα
IRIDA έχουν τόσο ά-
πλοποιηθ, είς τόν τρό-
πον της χρήσεώς των
ώστε νά χρησιμοποι-
ζονται και από την
πλέον άπειρον οικοδέ-
σποινα, άνευ διαταγ-
μοϋ και τά πλέον πολύ
τιμα ύφασματα.

Ζητείτε έπιμόνως ά-
πό τόν προμηθευτή
σας πακετίδιον.

IRIDA

«ΜΕΝΤΩΡ»

Μ. Π. ΣΚΛΑΒΟΣ

ΛΕΩΦ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, 16—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 28-067

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΔΗ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΑ ΚΑΙ ΠΟΡΣΕΛΑΝΗΣ
ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΑΙ — ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ — ΚΟΜΨΟΤΕ-
ΧΝΗΜΑΤΑ

ΕΙΔΗ ΑΡΓΥΡΑ, ΕΠΑΡΓΥΡΑ, ΜΕΤΑΛΛΑΙ...

ΣΕΡΒΙΣ ΤΕΓΓΟΥ, ΚΑΦΕ, ΦΑΓΗΤΟΥ

Τά ωραιότερα δώρα διά γάμους

ΕΑΝ ΕΡΩΤΗΘΗ Ο ΕΛΛΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

«Πώς δέλει τήν απογευματινήν του ἑφημέριδα»

ΕΙΝΕ ΒΕΒΑΙΟΝ ΟΤΙ ΘΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ :

1ον

Νά ἔχη ΠΡΩΤΗ τὰς ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ἀκριβεῖς ἐσωτερικὰς καὶ ἐξωτερικὰς εἰδήσεις

2ον

Νά ἔχη τήν ἄλλην ὕλην τόσον ζωντανήν, πρωτότυπον καὶ ποικίλην ὥστε νά τήν εὕρῃσκουν ἐνδιαφέρουσιν ΟΛΑ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του

3ον

Νά ἔχη ἐκλεκτὰ καὶ συναρπαστικὰ ἀναγνώσματα, γραμμένα ἀπὸ τοὺς ΚΑΛΥΤΕΡΟΥΣ ἰδικούς μας καὶ ξένους συγγραφεῖς

4

Νά ἔχη γενικῶς ΔΡΙΣΤΗΝ τυπογραφικὴν ἐμφάνισιν μὲ πλουσίαν, ἐπίκαιρον καὶ καλλιτεχνικὴν εἰκονογράφησιν

ΑΥΤΑ ΟΜΩΣ ΑΚΡΙΒΩΣ
ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ ΝΑ ΤΑ ΕΧΗ Η ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΙΝ
ΝΕΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἐσθὺρματος

ΜΗΝΥΤΩΡ



Ογκυρός

